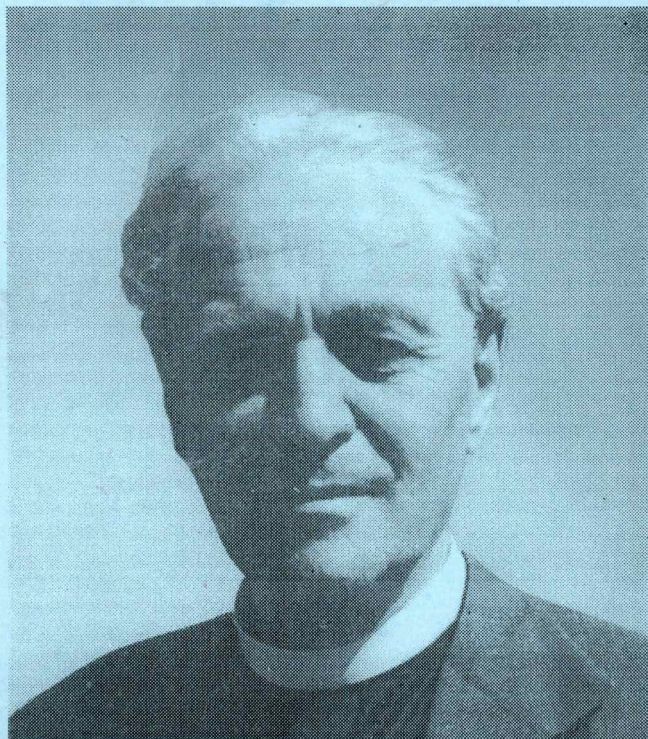

Rihards Vurmbrands

UZVARĒTĀJS

pār naidu komunisma bezdievībā

*STĀSTS PAR KĀDA CILVĒKA NEPARASTIEM
PIEDZĪVOJUMIEM, KAS DIEVA MĪLESTĪBAS SPĒKĀ
PĀRCIETA MEŽONĪGAS SPĪDZINĀŠANAS UN KĻUVA
VAJĀTĀS BAZNĪCAS LIECINIEKS VISĀ PASAULĒ.*

Priekšvārds

Mūsu gadsimts ieiet vēsturē kā tāds, kurā cilvēku masveidīga iznīcināšana tālu pārsniedz visu slepkavību summu, kas notikušas iepriekšējā laika tecējumā. Kā tas varēja notikt? Masu iznīcināšanai piemēroto ieroču izgudrošana ir tikai tehniskās puses izskaidrojums. Svarīgāk ir vaicāt pēc motivācijas šiem neapraķstāmajiem noziegumiem. Un te nonākam pie idejām, kas sev līdzī aizrāvušas sekotāju pulkus, pakļāvušas ļaunuma lāstam, iekurinājušas naida kvēli. Idejas. Markss, Engelss, Ļeņins, Staļins. Citā ietvarā Hitlers, Gebelss, Himlers, Heidrihs. Pašā ļaunuma izverdumu sākumā tomēr jānosauca noslēpumā tītais sātanisms, jo nekas racionāls nespēj izskaidrot tik lielu noziegumu dimensijas.

Šīs grāmatas autors Rihards Vurmbrands ir bijis garīgās un reizē fiziski skaudrākās cīņas ugunīs starp Dieva mīlestību un Sātana naidu. Dieva mīlestību viņš, Rumānijas ebrējs, piedzīvoja Jēzus Kristus atklāsmē savā personīgajā dzīvē, un palika tai uzticīgs cauri visām mocībām, ko 14 gadus piedzīvoja komunistiskā režīma cietumos. Mūs pārsteidz labestības gars, kas elpo no šī piedzīvojumu stāsta lappusēm, tai vietā, kur varētu sagaidīt kaut nedaudz atreibības vēlmes. Nekāda teorija par Dieva atklāsmi Kristus mīlestības evaņģelijā nav tik pārlicieinoša, kā tāda cilvēka liecība, kuru naidis nav spējis inficēt. Šis piedzīvojumu stāsts ir aktuāls vēl šodien, pēc sātaniskā marksisma sabrukuma, jo šīnī cīņā iesaistīto, naidam pakļauto, savā sirdsapziņā nodevības apsūdzēto, ievainoto un aplaupīto ir vēl joprojām nepārredzams skaits tepat, mūsu vidū.

Pateicība par šīs grāmatas parādīšanos latviešu valodā pienākas Internacionālās Kristīgās apvienības (ICA) draugu lokam Šveicē, Vācijā un daudzās citās zemēs, kas joprojām ziedo līdzekļus garīgā darba veicināšanai gan tur, kur sabiedrībā jādziedē ateisma sistās brūces, gan tur, kur vēl šodien pret Baznīcu, kā arī pret atsevišķu kristieti vēršas vai nu bezdievīgas ideoloģijas, vai arī fanātiskā muhamedānisma niknums: Ķīnā, Ziemeļkorejā, Kubā un daudzās islāma valstīs Afrikā un Āzijā.

Pateicība nākas arī latviešu valodas tulkojuma veicējiem - Guntim Dišleram un Arnim Rītupam, kā arī korektoram un nenogurstošajam iespieddarba organizētājam Arnim Šablovskim, tāpat arī datorrakstītājam Inesei Šeiniņai.

Rīgā, 1995. gada septembrī

Paulis Kļaviņš

ICA pārstāvis Latvijā

SATURS

Ateists atrod Kristu	3
Mana kalpošana krieviem	6
Mīlestības valoda un pavešanas valoda ir viena un tā pati.	7
Krievi - ļaudis ar izslāpušām dvēselēm	10
Sludināšana krievu armijas kazarmās	14
Mūsu pagrīdes kalpošana paverdzinātajai tautai .	22
Kā Pagrīdes baznīca strādāja daļēji atklāti	24
Neapraķstāmā spīdzināšana	28
Kas ir smadzeņu skalošana	33
Īsu brīdi brīvībā, pēc tam atkal arests	34
Mēs noslēdzām līgumu - mēs sludinām, viņi sit ...	36
Kas notika ar manu dēlu un manu sievu	40
«Mihaj, tici Jēzum!»	42
Kāpēc es atstāju komunistisko Rumāniju	47
Kā mēs varējām saglabāt prieku	52
Kā mēs varam uzbrukt komunismam garīgi	56
Vēstures mācība tiek ignorēta	61
Ko es atklāju pēc atbrīvošanas	66
Kāpēc Rietumos es ciešu	73
Tagad atkal runāšu par Pagrīdes baznīcu.	83
Kā Pagrīdes baznīca «barojas» ar ateistisko literatūru	91
Kāpēc pat komunistus var iegūt Kristum	94
Pagrīdes baznīcu izveidoja trīs grupas, no kurām pirmā - komunistu atlaistie mācītāji un sludinātāji	100
Otrā grupa - laju baznīca	101

Trešā grupa: oficiālās baznīcas mācītāji un sludinātāji, kurus nevar iegrozot un apklusināt.....	102
Leduskalna smaile	106
Pagrīdes baznīcas vajāšanas pieaug	119
Kā komjauniete Varja atrod Kristu, apliecina Viņu un kļūst par verg-strādnieci.	122
Mans vēstījums Pagrīdes baznīcas vārdā	128
Kā kristieši var palīdzēt.....	129
Ļoti nepieciešami ir Evaņģēliji, Bībeles	131
Kristiešu mocekļu ģimeņu tragēdija	135

Ateists atrod Kristu

Es uzaugu ģimenē, kurā neatzina nevienu reliģiju. Nesaņemdams bērnībā reliģisku izglītību, četrpadsmit gadu vecumā biju jau pārliecināts, nocietinājies ateists. Tās bija skaudrās bērnības sekas. Jau no dzīves pirmajiem gadiem biju kļuvis bārenis un grūtajos Pirmā pasaules kara gados iepazinu nabadzību. Savos četrpadsmit biju tikpat pārliecināts ateists kā šodienas komunisti. Biju lasījis ateistu grāmatas un nevis vienkārši neticēju Dievam vai Kristum... es ienīdu šos priekšstatus, uzskatīdams tos par cilvēka prātam kaitīgiem. Tā es augu rūgtumā pret reliģiju.

Bet kā atskārtu vēlāk, man nesaprotamu iemeslu dēļ bija dota žēlastība būt vienam no Dieva izredzētajiem. Šiem iemesliem nebija nekādas saistības ar kaut ko īpašu manā raksturā, jo raksturs man bija ļoti slikts.

Lai gan biju ateists, baznīcas vienmēr mani neizskaidrojami valdzināja. Bija grūti tuvoties baznīcai un neieiet. Protams, man nebija nekādas izpratnes, kas šajās baznīcās notika. Klausījos sprediķus, taču tie neskāra manu sirdi. Biju pilnīgi drošs, ka Dieva nav. Ienīdams priekšstatu par Dievu kā saimnieku, kuram man būtu jāklausa, patiesībā ienīdu pats sava prāta kļūdaini radīto Dieva priekšstatu. Es gan būtu gribējis, lai kaut kur šī visuma centrā ir mīloša sirds. Maz pazīdams bērnības un jaunības priekus, es ilgojos, lai kaut kur būtu mīloša sirds, kas pukst arī par mani.

Es zināju, ka Dieva nav, bet mīloša Dieva neesamība mani darīja skumju. Reiz, iekšēja, garīga

konflikta brīdī iegāju katoļu baznīcā. Redzēju cilvēkus, kuri stāvēja uz ceļiem un kaut ko teica. Nometīšos viņiem blakus, es nodomāju, saklausīšu ko viņi saka un atkārtošu lūgšanas, lai redzētu, kas notiek. Viņi teica lūgšanu Svētajai Jaunavai "Esi sveicināta, Marija, žēlastības pilnā ...". Atkal un atkal atkārtoju šos vārdus skatīdamies uz Jaunavas Marijas statuju, bet nekas nenotika. Tas mani ļoti apbēdināja.

Kādu dienu, būdams vēl ļoti pārliecināts ateists, es lūdzu Dievu. Lūgšana bija apmēram šāda: "Dievs, es droši zinu, ka Tevis nav. Bet, ja nu gadījumā Tu esi, par ko es šaubos, tas nav mans pienākums Tev ticēt, tas ir Tavs pienākums man atklāties." Es biju ateists, bet ateisms nedeļa mieru manai sirdij.

Kā uzzināju vēlāk, šajā mana iekšējā nemiera laikā, kādā ciemā augstu Rumānijas kalnos, vecs galdnieks lūdza: "Mans Dievs, esmu virs zemes Tev kalpojies un gribu saņemt algu gan virs zemes, gan Debesīs. Mana alga lai ir tāda, ka pirms nāves varu vest pie Kristus kādu jūdu, jo arī Kristus bija no jūdu tautas. Bet es esmu nabags, vecs un slims. Pats nevaru staigāt apkārt un to meklēt. Manā ciemā neviena jūda nav. Atved kādu jūdu manā ciemā un es darīšu visu, lai vestu viņu pie Kristus."

Uz šo ciemu mani vilka kaut kas neatvairāms. Man tur nekas nebija darāms. Rumānijā ir divpadsmit tūkstoši ciematu. Bet es devos uz šo ciemu. Redzēdams, ka esmu jūds, galdnieks man veltīja tādu uzmanību, kādu nekad nav saņēmusi visskaitākā meitene. Viņš mani saskatīja atbildi savai lūgšanai un iedeļa lasīt Bībeli. Pirms tam kultūrālas intereses dēļ biju Bībeli lasījis vairākkārt. Bet Bībele, kuru iedeļa viņš, bija īpaša. Kā uzzināju no

atstāstiem, viņš kopā ar sievu bija *stundām* lūdzis Dievu par manu un manas sievas atgriešanos. Un Bībele, kuru viņš man iedeva, bija rakstīta ne tik daudz burtiem, kā viņa lūgšanu aizdedzinātas mīlestības liesmām.

Es tiktikko spēju to lasīt. Varēju tikai raudāt pār to, salīdzinādams manu ļauno dzīvi ar Jēzus dzīvi, manu netīrību ar Viņa skaidrību, savu naidu ar Viņa mīlestību. Un Viņš ļāva man būt vienam no Savējiem.

Drīz pēc tam atgriezās arī mana sieva. Viņa, savukārt, veda pie Kristus citas dvēseles un šīs citas veda vēl vairāk dvēseļu pie Kristus un Rumānijā tapa jauna luterāņu draudze.

Pienāca nacistu laiki. Mums nācās daudz ciest. Rumānijā nacisms pieņēma ekstrēmas diktatūras formu, kura vajāja gan protestantu grupas, gan jūdus.

Pat pirms manas formālās ordinācijas un pirms biju sagatavots kalpošanai, reāli es biju draudzes vadītājs, būdams tās dibinātājs. Biju par to atbildīgs. Es un mana sieva vairākas reizes tikām arestēti, sisti, vilkti nacistu tiesnešu priekšā. Lai gan nacistu terors bija nežēlīgs, tā laikā mēs tikai pagaršojām to, kas nāca līdz ar komunistiem. Lai manu dēlu Mihaju izglābtu no nāves, bija viņam jādod ne-jūdu vārds.

Bet nacistu laikiem bija viena liela priekšrocība. Tie mums mācīja, ka fiziskos sitienus *varizturēt*, ka cilvēka gars, ar Dieva palīdzību, var pārdzīvot briesmīgas spīdzināšanas. Šie laiki mums iemācīja slepena kristieša darba tehniku, kas bija sagatavošanās daudz ļaunākam pārbaudījumam nākotnē.

Mana kalpošana krieviem

Jutu sirdsapziņas pārmetumus par to, ka esmu bijis ateists. Jau kopš pirmās atgriešanās dienas gribēju liecināt par Kristu krieviem, kuri no bērnības audzināti ateismā. Mana vēlēšanās sasniegt krievus tika piepildīta. Tās piepildījums sākās nacistu laikos, jo Rumānijā bija daudzi tūkstoši krievu karagūstekņu un mēs varējām veikt kristīgo darbu viņu vidū.

Tas bija dramatisks, aizkustinošs darbs. Nekad neaizmirsīšu savu pirmo satikšanos ar krievu gūstekni. Viņš teica, ka esot inženieris. Prasīju, vai viņš tic Dievam. Ja viņš būtu teicis "nē", man nebūtu ko iebilst. Katram cilvēkam ir tiesības ticēt vai neticēt. Bet kad es viņam jautāju, vai viņš tic Dievam, viņš pacēla uz mani neko nesaprotosu skatienu un teica: "Man nav dota pavēle ticēt. Ja man pavēlēs, es ticēšu."

Pār maniem vaigiem ritēja asaras. Jutos tā, it kā mana sirds būtu saplosīta gabalos. Te manā priekšā stāvēja cilvēks, kura prāts ir miris, cilvēks, kurš ir zaudējis lielāko dāvanu, ko vien Dievs ir devis cilvēkam - būt par personību. Viņš bija ierocis komunistu rokās - izskalotām smadzenēm, gatavs ticēt vai neticēt pēc pavēles -, kurš vairs nebija spējīgs domāt pats pēc visiem šiem komunistu valdīšanas gadiem. Tas bija tipisks padomju zemes pārstāvis. Atguvies no šoka, redzot, ko ar cilvēkiem ir izdarījis komunisms, devu Dievam solījumu - savu dzīvi ziedot šiem cilvēkiem, lai viņi atgūtu savu personību, atgūtu ticību Dievam un Kristum.

Man nebija jādodas uz Krieviju, lai uzrunātu krievus,

Kristīgie ebrēji Bukarestē 1943. gadā, kur Rihards kalpoja kā mācītājs ar anglikāņu ebrēju misijas atbalstu.

Ticīgo ebrēju kristības Bukarestē 40. gados.

jo sākot ar 1944. gada 23. augustu, Rumānijā ienāca viens miljons krievu kareivju. Drīz pēc tam mūsu zemē pie varas nāca komunisti. Sākās murgs, kas nacistu laiku ciešanas lika uzskatīt par vieglām.

Tajā laikā Rumānijā, kur dzīvoja astoņpadsmit miljoni iedzīvotāju, komunistiskajā partijā bija tikai desmit tūkstoši biedru. Bet Višiniskis, Padomju Savienības ārlietu ministrs, iedrāzās mūsu tolaik ļoti mīlētā karaļa Mihaela I kabinetā, atspiedās ar dūrēm uz galda un teica: "Jums ir jāuzņem valdībā komunisti." Mūsu armija un policija tika atbruņota, un tā ar varu, gandrīz visu ienīsti, komunisti nāca pie varas. Tas nenotika bez tā laika Amerikas un Lielbritānijas valstsvīru līdzdarbības.

Cilvēki Dieva priekšā atbild ne tikai par saviem, bet arī par savas tautas grēkiem. Atbildība par visu pakļauto tautu traģēdiju gulstas uz Amerikas un Lielbritānijas kristiešu sirdīm. Amerikāņiem ir jāzin, ka savulaik, viņi negribot ir palīdzējuši krieviem uzspiest mums varmācību un terorū. Amerikāņiem tas ir jāizpērk, palīdzot apspiestajām tautām nākt pie Kristus gaismas.

Mīlestības valoda un pavešanas valoda ir viena un tā pati.

Tiklīdz komunisti nāca pie varas, attiecībās ar baznīcu viņi rīkojās kā prasmīgi pavedēji. Mīlestības valoda un pavešanas ir viena un tā pati. Gan tas, kas meiteni vēlas sev par sievu, gan tas, kas viņu grib vienai naktij, lai pēc tam aizgrūstu prom, saka: "Es tevi mīlu." Jēzus mums mācīja atšķirt pavešanas valodu

no mīlestības valodas un atšķirt aitādās tērtus vilkus no īstajām avīm

Kad pie varas nāca komunisti, tūkstošiem priesteru, mācītāju un citu kalpotāju nezināja, kā šis divas balsis atšķirt.

Mūsu parlamenta ēkā komunisti sasauca visu kristīgo konfesiju kongresu. Tur bija četri tūkstoši priesteru, mācītāju un citu kalpotāju no visām konfesijām. Šie četri tūkstoši priesteri un mācītāji par sava kongresa goda prezidentu ievēlēja Josifu Staļinu. Tajā pašā laikā viņš bija vispasaules bezdievju kustības prezidents un kristiešu masu slepkava. Bīskapi un priesteri mūsu parlamenta zālē viens pēc otra cēlās kājās un apgalvoja, ka komunisms un kristietība ir pamatā viens un tas pats un var pastāvēt līdzās. Viens pēc otra mācītāji slavēja komunismu un apliecināja jaunajai valdībai Baznīcas lojalitāti.

Šajā kongresā piedalījāties arī mēs ar sievu. Mana sieva sēdēja man blakus un teica: "Ričard, piecelies un nomazgā šo kaunu no Kristus sejas! Tie spļauj viņam sejā!" Es atbildēju: "Ja es to darīšu, tu zaudēsi savu vīru." Viņa teica: "Es negribu glēvuli par vīru."

Tad es piecēlos un runāju šajā kongresā, slavējot nevis kristiešu slepkavas, bet Kristu un Dievu un teicu, ka mēs vispirms esam lojāli pret Viņu. Šī kongresa runas tika raidītas ēterā un visa valsts varēja dzirdēt, kā no komunistu parlamenta tribīnes tiek pasludināts Kristus! Vēlāk man par to nācās samaksāt, bet tas bija to vērts.

Pareizticīgo un protestantu baznīcas sacentās savā starpā, iztopot komunistiem. Pareizticīgo bīskaps savam tērpam aplika sirpi un āmuru un pavēlēja, lai priesteri viņu vairs nesauc "jūsu žēlastība", bet "biedri

bīskaps". Es piedalījos baptistu kongresā Resitas pilsētā - kongress notika zem sarkanā karoga, un visi, kājās stāvēdami, dziedāja Padomju Savienības himnu. Baptistu bīskaps pasludināja, ka Staļins nav darījis neko citu, kā vien pildījis Dieva baušļus. Viņš slavēja Staļinu kā izcilu Bībeles skolotāju! Vēl tiešāk rīkojās priesteri Patraskiu un Rosianu. Viņi kļuva par slepenpolicijas virsniekiem. Raps, Rumānijas luterāņu bīskapa kandidāts, teoloģijas seminārā sāka mācīt, ka Dievs ir atklājies trīs reizes: vienreiz caur Mozu, otrreiz Jēzu un trešoreiz caur Staļinu. Turklāt pēdējais ir pārspējis otro.

Jāpatur vērā, ka īstie baptisti, kurus es ļoti mīlu, tam nepiekrita un daudz ciezdami palika uzticīgi Kristum. Tomēr baptistu vadītājus "ievēlēja" komunisti un viņiem nekas cits neatlika, kā tos pieņemt. Tāds pats stāvoklis augstākajā garīgajā "vadībā" ir arī šodien.

Tie, kas Kristus vietā tagad kalpoja komunismam, sāka denuncēt tos savus brāļus, kuri viņiem nepievienojās.

Tāpat kā krievi pēc revolūcijas radīja Pagrīdes baznīcu, komunisma nākšana pie varas Rumānijā un daudzu oficiālo baznīcas vadītāju nodevība spieda arī mūs radīt savu Pagrīdes baznīcu, kas uzticīga evaņģelizācijai, pasludina Evaņģēliju un sniedz bērnus Kristum. Komunisti to visu aizliedza un oficiālā baznīca viņiem piekrita.

Es kopā ar citiem sāku darbu pagrīdē. Ārēji man bija ļoti cienījams sabiedriskais stāvoklis, kas kalpoja kā aizsegs un nekādā veidā nebija saistīts ar manu īsto darbu pagrīdē. Tolaik biju Norvēģu luteriskās misijas mācītājs un vienlaikus strādāju Pasaules baznīcu padomes pārstāvniecībā Rumānijā (mums

nebija ne mazākās jausmas par to, ka šī organizācija kādreiz varētu sadarboties ar komunistiem. Tolaik tā mūsu zemē veica tikai palīdzības darbu). Šie divi tituli varas iestāžu priekšā mani nostādīja ļoti labā gaismā un tās par manu darbu pagrīdē neko nezināja.

Darbam pagrīdē bija divi zari.

Pirmais bija mūsu slepenā kalpošana krievu karavīru miljona vidū.

Otrais zars bija mūsu pagrīdes kalpošana pakļautajiem Rumānijas iedzīvotājiem.

Krievi - ļaudis ar izslāpušām dvēselēm

Evaņģēlija pasludināšana krieviem man ir kā debesis zemes virsū. Esmu sludinājis Evaņģēliju dažādu tautību cilvēkiem, bet nekad neesmu redzējis cilvēkus, kuri būtu uzņēmuši Evaņģēlija sludināšanu kārāk par krieviem. Viņiem ir tik izslāpušas dvēseles.

Reiz man piezvanīja mans draugs pareizticīgo priesteris un teica, ka pie viņa uz grēksūdzi ir atnācis kāds krievu virsnieks. Mans draugs krievu valodu neprata. Zinādams, ka es runāju krieviski, viņš virsniekam iedeva manu adresi. Nākošajā dienā šis cilvēks atnāca pie manis. Viņš mīlēja Dievu, viņš ilgojās pēc Dieva, bet viņš nekad nebija redzējis Bībeli. Viņš nekad nebija bijis dievkalpojumā (Krievijā baznīcas ir liels retums). Viņam nebija reliģiskas izglītības. Viņš mīlēja Dievu, neko par Viņu nezinādams.

Sāku lasīt viņam Kalna sprediķi un Jēzus līdzības. Tās noklausījies, viņš neprātīgā priekā dejoja ap galdu, saukdams: "Kāds brīnumains skaistums! Kā es varēju dzīvot, nepazīdams Kristu!" Tā bija pirmā reize, kad es

redzēju kādu tik neprātīgi liksmu Kristū. Tad es izdarīju kļūdu. Lasīju viņam par Kristus ciešanām un krustā sišanu, nebūdams viņu tam sagatavojis. Viņš nebija to gaidījis, un kad klausījās, kā Kristu pātagoja, kā Viņu sita krustā un beigās Viņš nomira, viņš atkrita atzveltnes krēslā un rūgti raudāja. Viņš bija ticējis Pestītājam un tagad viņa Pestītājs bija miris!

Skatījos uz viņu un jutu kaunu, ka esmu sevi saucis par kristieti un mācītāju - citu cilvēku skolotāju. Nekad nebiju tā līdzdalījis Kristus ciešanas, kā tagad tajās dalījās šis krievu virsnieks. Skatoties viņā, man šķita, ka redzu Mariju Magdalēnu raudam pie krusta pakājes, no sirds raudam, kad Jēzus miesas gulēja kapā.

Tad es lasīju viņam Augšāmcelšanās stāstu. Viņš nebija dzirdējis, ka viņa Pestītājs ir augšāmcēlies no kapa. Šis brīnišķīgās ziņas dzirdējis, viņš noietās ceļos un teica ļoti neķītru, bet, es domāju, ļoti "svētu" zvērestu. Viņš vispār runāja ļoti rupji. Viņš atkal liksmoja un priekā sauca: "*Viņš ir dzīvs! Viņš ir dzīvs!*" Un atkal, prieka pārņemts, dejoja pa istabu!

Es viņam sacīju: "Lūgšim Dievu!" Viņš nezināja nevienu lūgšanu. Viņš nezināja mūsu svētos vārdus. Viņš noietās ceļos kopā ar mani un viņa lūgšana bija: "Ak Dievs, kas par varenu veci tu esi! Ja es būtu tu un tu būtu es, es tev *nekad* tavus grēkus nepiedotu. Bet tu patiešām esi ļoti foršs vecis! Es tevi mīlu no visas sirds."

Es domāju, ka visi debesu eņģeļi pārtrauca savus darbus, lai klausītos šī krievu virsnieka lieliskajā lūgšanā. Šis cilvēks bija iegūts Kristum!

Reiz veikalā es satiku krievu kapteini kopā ar kādu - virsnieci. Viņi iepirka visādas preces un viņiem bija grūti sarunāties ar pārdevēju, kurš neprata krieviski.

Es piedāvājos viņiem tulkot un mēs iepazīnāmies. Uzaicināju viņus uz pusdienām mūsu mājās. Pirms sēsties pie galda, es viņiem sacīju: "Jūs esat atnākuši kristiešu mājās un mēs esam ieraduši lūgt." Es sacīju lūgšanu krievu valodā. Viņi nolika malā dakšiņas un nažus un par ēdienu vairs neinteresējās. Viņi sāka uzdot jautājumu pēc jautājuma par Dievu, Kristu un Bībeli. Viņi nezināja *neko*.

Ar viņiem nebija viegli runāt. Stāstīju viņiem līdzību par cilvēku, kam piederēja simts avis un kurš vienu pazaudēja. Viņi nesaprata. Viņi jautāja: "Kā tad tā, ka viņam pieder simts aitas? Vai tad komunistu kolhozs viņam tās neatņēma?" Tad es teicu, ka Jēzus ir ķēniņš. Viņi atbildēja: "Visi ķēniņi ir bijuši ļauni cilvēki, kuri apspieda ļaudis un arī Jēzum jābūt apspiedējam." Kad izstāstīju līdzību par strādniekiem viņa kalnā, viņi teica: "Tiešām, viņi rikojās pareizi, cīnīdamies pret viņa dārza saimnieku. Viņa dārzam ir jāpieder kolhozam." Viņiem tas viss bija jauns. Kad stāstīju viņiem par Jēzus piedzimšanu, viņi uzdeva jautājumu, kas rietumniekiem šķistu zaimošana: "Vai Marija bija Dieva sieva?" No sarunas ar viņiem un daudziem citiem es sapratu, ka lai pēc tik daudziem komunisma gadiem sludinātu Evaņģēliju krieviem, mums jālieto viscaur jauna valoda.

Misionāriem, kuri devās uz Centrālo Āfriku, bija grūti pārtulkot Jesajas vārdus: "Ja arī jūsu grēki būtu sarkani kā asins, Es tos darīšu baltus kā sniegs." Centrālajā Āfrikā sniegu neviens nekad nav redzējis. Viņiem nav vārda, kas apzīmētu sniegu un nācās tulkot: "Jūsu grēki kļūs balti kā kokosrieksta čaula."

Tātad mums bija jāpārtulko Evaņģēlijs marksistu valodā un jāpadara tas viņiem saprotams. Mēs paši

to izdarīt nevarējām, bet Svētais Gars darīja savu darbu caur mums.

Kapteinis un virsniece tika atgriezti tajā pašā dienā. Vēlāk viņi mums ļoti palīdzēja pagrīdes kalpošanā krieviem.

Mēs slepeni drukājām un izplatījām starp krieviem tūkstošiem Evaņģēliju un citu kristīgo literatūru. Ar atgriezto krievu kareivju palīdzību mēs slepus varējām ievest Krievijā daudz Bībeles un tās daļas.

Lai krievu rokās iedotu Dieva Vārda sējumus, mēs lietojām vēl kādu citu paņēmienu. Krievi bija karojuši daudzus gadus un daudziem mājās bija bērni, kurus viņi visu šo laiku nebija redzējuši (krievi ir ļoti piekērušies saviem bērniem.) Mans dēls Mihajs kopā ar citiem bērniem, kuri bija jaunāki par desmit gadiem, mēdza iet klāt krievu kareivjiem uz ielas un parkos, ņemot sev līdz kabatās daudzas Bībeles, Evaņģēlijus un citu literatūru. Krievu kareivji glāstīja viņu galvas, draudzīgi sarunājās ar viņiem, domādami par saviem bērniem, kurus nebija redzējuši daudzus gadus. Kareivji deva viņiem šokolādi vai saldumus un bērni savukārt deva karavīriem Bībeles un Evaņģēlijus, kurus tie labprāt pieņēma. Bieži to, ko darīt atklāti mums bija pārāk bīstami, bērni darīja pavisam droši. Viņi bija "jaunie misionāri" krieviem. Rezultāti bija lieliski. Daudzi krievu karavīri Evaņģēliju saņēma šādi, kad cita veida, kā viņiem to iedot, nebija.

Sludināšana krievu armijas kazarmās

Mēs ar krieviem strādājām, liecinādami ne tikai katram atsevišķi. Mums bija iespēja strādāt arī mazu grupu sanāsmēs.

Krieviem ļoti patika pulksteņi. Rokas pulksteņus viņi zaga visiem. Uz ielas viņi apturēja cilvēkus un visiem bija jāatdod pulksteņi. Varēja redzēt krievus ar vairākiem pulksteņiem uz katras rokas un krievu virsnieces ar modinātājpulksteņiem, kas pakārti kaklā. Agrāk pulksteņi viņiem nekad nebija piederējuši un viņiem šķita, ka to nekad nevar būt par daudz. Rumāņiem, ja tie gribēja iegādāties pulksteni, vajadzēja iet uz krievu armijas kazarmām, lai nopirktu kādu zagtu; bieži vien, atpērkot pašiem savu rokas-pulksteni. Tāpēc tā bija parasta lieta, ka rumāņi apmeklēja krievu kazarmas. Arī mums, Pagrīdes baznīcas locekļiem, pulksteņu pirkšana bija labs iegants, lai tur ieietu.

Savam pirmajam mēģinājumam sludināt krievu kazarmās es izvēlējos pareizticīgo svētkus - sv. Pāvila un sv. Pētera dienu. Izlikdamies, ka man jānopērk pulkstenis, es iegāju kara pilsētiņā. Izlikos, ka viens ir pārāk dārgs, otrs pārāk mazs, trešais pārāk liels. Ap mani sapulcējās vairāki karavīri, katrs man piedāvāja kaut ko nopirkt, un jokodams es viņiem jautāju: "Vai starp jums ir kāds Pāvils vai Pēteris?" Daži bija. Tad es teicu: "Vai jūs zināt, ka šodien jūsu pareizticīgā baznīca godā Pāvilu un Pēteri?" (Daži vecākie krievi to zināja.) Tālāk es teicu: "Vai jūs zināt, kas bija Pāvils un Pēteris?" Neviens nezināja. Es sāku viņiem stāstīt par Pāvilu un Pēteri. Kāds no vecākajiem karavīriem mani pārtrauca un sacīja: "Tu neesi nācis pirkt pulksteni. Tu esi atnācis mums stāstīt par ticību. Apsēdies pie mums un runā! Bet esi ļoti piesardzīgs! Mēs zinām, no kā jāuzmanās. Tie, kas man apkārt, visi ir labi cilvēki. Kad es uzlikšu savu plaukstu tev uz ceļa, tev jārunā tikai par pulksteņiem. Kad es savu

roku atņēmu, tu vari sākt atkal." Ap mani bija diezgan liels pulks cilvēku, un es viņiem stāstīju par Pāvilu un Pēteri, par Kristu, kura dēļ Pāvils un Pēteris gāja nāvē. Laiku pa laikam ienāca kāds, kuram viņi neuzticējās. Karavīrs uzlika man savu roku uz ceļa un es nekavējoties sāku runāt par pulksteņiem. Kad tas cilvēks aizgāja, es atkal sāku sludināt par Kristu. Ar krievu karavīru - kristiešu palīdzību šāda ciemošanās atkārtojās vairākas reizes. Daudzi viņu biedri atrada Kristu. Slepeni tika izdalīti tūkstošiem Evaņģēliju.

Daudzi mūsu Pagrīdes baznīcas brāļi un māsas tika pieķerti un smagi piekauti, bet viņi mūsu organizāciju nenodeva.

Šajā darbā mums bija prieks satikt brāļus no Krievijas Pagrīdes baznīcas un uzklaustīt viņu pieredzi. Pirmkārt mēs viņos redzējām lielo svēto dotības. Viņi bija pārdzīvojuši tik daudzus komunistu indoktrinācijas gadus! Daži no viņiem bija mācījušies padomju augstskolās, bet tāpat kā zivij, kas dzīvo sālsūdenī, ir salda gaļa, tā arī viņi - mācīdamies padomju skolās, bija savas dvēseles saglabājuši Kristū tīras un šķīstas. Šiem krievu kristiešiem bija tik lieliskas dvēseles! Viņi teica: "Mēs zinām, ka zvaigzne ar sirpi un āmuru, ko mēs nesam pie savām cepurēm, ir Antikrista zvaigzne." Viņi to teica ar lielām skumjām. Viņi mums ļoti palīdzēja izplatīt Evaņģēliju citiem krievu karavīriem.

Varu sacīt, ka viņiem piemita visi kristiešu tikumi, izņemot prieku. To viņi ieguva tikai uz atgriešanās brīdi. Pēc tam tas pazuda. Es par to ļoti brīnījos. Reiz jautāju kādam baptistam: "Kā tas nākas, ka tu nezini prieka?" Viņš atbildēja: "Kā lai es priecājos, ja man no savas draudzes mācītāja jāslēpj tas, ka esmu

nopietns kristietis, ka es dzīvoju lūgšanu dzīvi, ka es cenšos mantot dvēseles? Draudzes gans ir čekas ziņotājs. Mūs vienu pēc otra izspiego un gani nodod savu ganāmpulku. Pestišanas prieks ir *loti dzīji* mūsu sirdīs, bet šī ārējā liksmība, kas piemīt jums - mums tās vairs nav.

Mums kristietība ir kļuvusi dramatiska. Kad jūs, brīvie kristieši, mantojat dvēseli Kristum, jūs iegūstat jaunu locekli mierīgi pastāvošai baznīcai. Bet kad mēs iegūstam cilvēku, mēs zinām, ka viņš droši var nonākt cietumā, ka viņa bērni var kļūt par bāreņiem. Prieks par kāda atvešanu pie Kristus vienmēr ir sajaukts ar šo sajūtu par cenu, kas jāmaksā."

Mēs satikām pavisam jaunu kristieša tipu: Pagrīdes baznīcas kristieti.

Te mūs gaidīja daudz pārsteigumu.

Tāpat kā ir daudzi, kuri tic, ka ir kristieši, bet patiesībā tādi nav, tā arī mēs starp krieviem sastapām daudz tādu, kuri tic, ka ir ateisti, bet patiesībā tādi nav.

Satiku kādu krievu pāri, abi bija tēlnieki. Kad es ar viņiem runāju par Dievu, viņi atbildēja: "Nē, Dieva nav. Mēs esam "bezbožņiki" - ateisti. Bet mēs tev pastāstīsim kaut ko interesantu, kas notika ar mums."

Reiz mēs strādājām pie Staļina skulptūras.

Strādādama sieva man jautāja: "Klau, kā ir ar ikšķi? Ja ikšķis nebūtu pretī pārējiem pirkstiem, ja rokai pirksti būtu tāpat kā kājai, mēs nevarētu saturēt āmuru, cirtni, nevienu darbarīku, grāmatu, maizes gabalu. Bez šī mazā ikšķa cilvēka dzīve nebūtu iespējama. Tātad - kas ir radījis ikšķi? Mēs abi esam skolā mācījušies marksismu un zinām, ka debesis un zeme eksistē pašas par sevi. Tās nav Dieva radītas. Tā es esmu mācījusies un tā es ticu. Bet ja Dievs nav radījis

debesis un zemi, bet ir radījis tikai ikšķi, jau tad vien Viņš ir vērts, ka Viņu godā par šo sīkumu.

Mēs slavējam Edisonu, Bellu un Stefensonu, kuri ir izgudrojuši elektrisko spuldzi, telefonu, dzelzceļu un citas lietas. Bet kāpēc gan mēs negodājam to, kurš ir izgudrojis ikšķi? Ja Edisonam nebūtu ikšķa, viņš nebūtu izgudrojis neko. Atliek tikai slavēt Dievu, kurš ir radījis ikšķi."

Viņš ļoti sadusmojās, kā tas ar vīriem mēdz būt ļoti bieži, kad viņu sievas tiem pasaka kaut ko gudru. "Nerunā muļķības! Tu esi mācījusies, ka Dieva nav. Un tu nekad nevari zināt, vai māju nenoklausās un vai mēs neiekulsimies nepatikšanās. Ielāgo *reizī par visām reizēm*, ka Dieva nav. Debesīs *neviens nav!*" (burtiski no angļu val. ir *neviens*)

Viņa attrauca: "Tas pat ir vēl lielāks brīnums. Ja debesīs būtu kāds visspēcīgais Dievs, kuram savā muļķībā ticēja mūsu senči, tad tas, ka mums ir ikšķi, būtu pavisam dabiski. Visspēcīgais Dievs spēj visu, tāpat Viņš spēj radīt arī ikšķi. Bet ja debesīs neviens nav, tad es no savas puses esmu no visas sirds apņēmusies slavēt šo "Nevienu", kurš radījis ikšķi."

Tā viņi kļuva par "Neviena" pielūdzējiem! Viņu ticība "Nevienam" ar laiku pieauga, ticot, ka viņš ir ne tikai ikšķa, bet arī zvaigžņu, ziedu, bērnu, visa, kas dzīvē skaists, radītājs.

Uz mata tāpat notika senajās Atēnās, kur sv. Pāvils satika "Nepazīstamā Dieva" pielūdzējus.

Šis pāris bija neizsakāmi priecīgs, no manis uzzinot, ka viņi ir ticējuši pareizi: debesīs patiešām ir nevis "ķermenis" (angļu no-body - "ne-ķermenis", bet Gars - mīlestības, gudrības, patiesības un spēka Gars, kas

viņus tik ļoti mīlējis, ka sūtījis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai Viņu upurētu par viņiem pie krusta.

Viņi bija ticējuši Dievam, paši to neapzinādamies. Man bija tas lielais gods vest viņus vienu soli tālāk - pie glābšanas un izpiršanas pieredzes.

Reiz uz ielas satiku kādu krievu armijas sievieti. Piegājis viņai klāt, es atvainojos: "Es zinu, ka ir nepieklājīgi uz ielas uzrunāt nepazīstamu sievieti, bet esmu mācītājs un mani nolūki ir nopietni. Es gribu ar jums runāt par Kristu."

Viņa man jautāja: "Vai jūs mīlat Kristu?" Es teicu: "Jā! No visas sirds." Tad viņa metās mani apskaut un skūpstīja, vēl un vēl. Kā mācītājs atrados ļoti mulsinošā situācijā, tāpēc arī es viņu skūpstīju cerībā, ka ļaudis domās - mēs esam radnieki. Viņa man sauca: "Es arī mīlu Kristu!" Aizvedu viņu uz mūsu māju. Tur es ar pārsteigumu atklāju, ka viņa par Kristu nezin neko, absolūti neko, *izņemot Viņa vārdu*. Un tomēr viņa to mīlēja. Viņa nezināja, ka Viņš ir mūsu Pestītājs, nedz arī ko nozīmē pestīšana. Viņa nezināja, kur un kā Viņš dzīvoja un mira, nepazīna Viņa mācību, Viņa dzīvi vai kalpošanu.

Man viņa šķita psiholoģisks kuriozs. Kā tu vari kādu mīlēt, ja zini tikai viņa vārdu?

Kad viņai to jautāju, viņa paskaidroja: "Kad biju maza, mani mācīja lasīt no bilžu ābece. "A" burtam bija uzzīmēts ābols, "B" bija bumba, "C" bija cilvēks un tā tālāk. Kad nonācu augstskolā, man mācīja, ka mans svētākais pienākums ir aizstāvēt komunistisko tēvzemi. Man mācīja komunistisko morāli. Bet es nezināju, kas ir "svētais pienākums" vai "morāle". Man vajadzēja kādu attēlu. Tad atcerējos, ka mūsu senčiem visam, kas dzīvē skaists, godināms un patiess, ir

bildes. Mana vecmāmiņa vienmēr noliecās šīs bildes priekšā, teikdama, ka tas ir kāda "Kristus" attēls. Un es iemīlēju pašu šo vārdu. Šis vārds man kļuva tik īsts! Tā izrunāšana vien man sagādāja lielu prieku."

Klausīdamies viņā, atcerējos, kas rakstījis Vēstulē filipiešiem: Viņa vārdā locīsies visi ceļi. Varbūt anti-Kristus spēš uz brīdi no pasaules izdzēst zināšanas par Dievu. Bet vienkāršajā Kristus vārdā ir spēks, un *tas* vedīs pie gaismas.

Ar prieku viņa manās mājās atrada Kristu, un tagad Vienīgais, kura vārdu viņa mīlēja, personiski dzīvoja viņas sirdī.

Katrs notikums, ko izdzīvoju kopā ar krieviem bija pilns poēzijas un dziļas jēgas.

Māsa, kas dalīja Evaņģēlijus dzelzceļa stacijās, kādam ieinteresētam virsniekam iedeva manu adresi.

Kādu vakaru viņš ieradās pie manis mājās - slaidis, izskatīgs krievu leitnants.

Jautāju viņam: "Ar ko varu palīdzēt?" "Es esmu atnācis pēc gaismas." viņš atbildēja.

Sāku viņam lasīt priekšā visbūtiskākās Rakstu vietas. Viņš uzlika savu roku uz manējās un teica: "Es lūdzu tevi no visas sirds, nemaldini mani. Es piederu tautai, kas tikusi turēta tumsā. Saki man, lūdzu, vai šis ir *patiesais* Dieva vārds?" Apliecināju viņam, ka ir. Viņš klausījās stundām ilgi ... un pieņēma Kristu.

Krievi reliģijas lietās nekad nav sekli vai virspusēji. Vai viņi cīnījās pret reliģiju vai arī bija par to un meklēja Kristu, viņi vienmēr tur ielika *visu dvēseli*. Tāpēc Krievijā katrs kristietis ir misionārs, kas manto dvēseles. Tāpēc neviena cita tauta uz pasaules nav tik nogatavojusies un auglīga Evaņģēlija darbam.

Krievi ir viena no dabiski visreligiozākajām tautām pasaulē. Pasaules likteņus varēs mainīt, ja mēs viņiem ar varu dosim Evaņģēliju.

Tā ir milzīga traģēdija, ka Krievzeme un tās tautas ir tik izsalkušas pēc Dieva Vārda, bet šķiet, ka gandrīz visi viņus jau ir norakstījuši.

Vilcienā man pretī apsēdās krievu virsnieks. Es biju ar viņu runājis par Kristu tikai dažas minūtes, kad viņš izgāza pār mani veselu lavīnu ateistisku argumentu. Pār viņa lūpām burtiski plūda Marksa, Staļina, Voltēra, Darvina un citu citāti pret Bībeli. Viņš man nedeva iespēju iebilst. Lai mani pārliecinātu, ka Dieva nav, viņš runāja gandrīz stundu. Kad viņš bija beidzis, es viņam jautāju: "Ja Dieva nav, kāpēc tad jūs lūdzat, kad esat nelaimē?" Kā pieķerts zaglis viņš atsaucās: "Kā tu zini, ka es lūdzu?" Bet es neļāvu viņam izvairīties. "Es pirmais uzdevu jautājumu. Es prasīju, kāpēc tu lūdz. Lūdzu, atbildi!" Viņš nodūra galvu un atzinās: "Frontē, kad mūs bija ielenkuši vācieši, mēs visi lūdzām! Mēs to nepratām darīt. Tāpēc mēs teicām: "Mātes gars un Dievs!" - kas noteikti ir laba lūgšana Tā acīs, kurš lūkojas sirdī.

Mūsu kalpošana krieviem ir devusi daudz augļu.

Es atceros Pjotru. Neviens nezina, kurā Krievijas cietumā viņš nomira. Viņš bija tik jauns! Varbūt gadus divdesmit. Ieradies Rumānijā kopā ar krievu armiju, viņš atgriezās pagrīdes dievkalpojumā un lūdza, lai es viņu kristīju.

Pēc kristībām jautāju viņam, lai mums pastāsta, kurš Bībeles pants viņu iespaidojis visvairāk un pamudinājis nākt pie Kristus.

Viņš teica, ka esot uzmanīgi klausījies, kad kādā no mūsu slepenajiem dievkalpojumiem biju lasījis Lūkas evaņģēlija 24. nodaļu par Jēzu, kurš ceļā uz

Emmaus sastop divus mācekļus. Kad viņi tuvojās ciemam, "viņš likās ejot tālāk". Pjotrs teica: "Es domāju, kāpēc Jēzus tā teica. Viņš noteikti gribēja palikt kopā ar mācekļiem. Kāpēc Viņš teica, ka grib doties tālāk? Mans izskaidrojums bija, ka Jēzus ir pieklājīgs. Viņš vēlējās būt pilnīgi drošs, ka bija gribēts. Kad Viņš redzēja, ka Viņu aicina palikt, Viņš ar prieku kopā ar mācekļiem iegāja mājā. Komunisti ir nepieklājīgi. Viņi ar varu ielaužas mūsu sirdīs un prātos, liek mums no rīta līdz vēlam vakaram viņos klausīties. Viņi to dara skolās, caur radio, avīzēm, plakātiem, filmām, ateistu sapulcēm un visur, kur vien tu pagriezies. Tev nepārtraukti jāklusās viņu bezdievīgā propaganda, vai tev tā patīk vai nē. Jēzus ciena mūsu brīvību. Viņš maigi pieklaivē pie durvīm. *Jēzus mani ieguva ar savu pieklājību.*" Pjotru bija pārliecinājis pilnīgais kontrasts starp komunismu un Kristu.

Viņš nebija vienīgais krievs, kuru iespaidoja šī Jēzus rakstura īpašība. (Es, mācītājs, par to nekad nebiju domājis.)

Pēc atgriešanās Pjotrs daudzas reizes riskēja ar savu brīvību un dzīvību, slepus pārvadādam kristīgo literatūru un Rumānijas Pagrīdes baznīcas palīdzību krievu kristiešiem. Beigās viņu noķēra. Es zinu, ka vēl 1959. gadā viņš bija cietumā. Vai viņš ir miris? Vai viņš jau ir debesis vai turpina labo cīņu uz zemes? Es nezinu. Tikai Dievs zin, kur viņš ir šodien.

Daudzi, līdzīgi viņam, tika ne tikai atgriezti. Mēs nedrīkstam apstāties iegūstot kādu dvēseli Kristum. Ar to jūs esat padarījuši tikai *pusi* no darba. Katru, kas mantots Kristum, pašu ir jāpadara par dvēseļu ieguvēju. Krievi tika ne tikai atgriezti, bet kļuva par misionāriem Pagrīdes baznīcā. Kristus dēļ viņi bija

pārgalvīgi un bezbailīgi, vienmēr sacīdami, ka tas ir tik maz, ko viņi var izdarīt Kristum, kurš ir miris par viņiem.

Mūsu pagrīdes kalpošana paverdzinātajai tautai

Otrs mūsu darba atzars bija pagrīdes kalpošana pašiem rumāņiem.

Ļoti drīz komunisti nometa savas maskas. Sākumā, lai savā pusē iegūtu baznīcas vadītājus, viņi lietoja pavešanas metodi, bet pēc tam sākās terors. Tūkstošiem cilvēku tika arestēti. Dvēseles mantošana Kristum arī mums kļuva par dramatisku uzdevumu, tāpat kā tas jau ilgi bija bijis krieviem.

Vēlāk es pats nokļuvu cietumā kopā ar tiem, kurus Dievs man bija palīdzējis mantot Kristum. Es biju vienā kamerā ar kādu vīru, kuram mājās palika seši bērni un kurš tagad par savu kristīgo ticību bija iemests cietumā. Viņa sieva un bērni cieta badu. Bija iespējams, ka viņš tos vairs nekad neredzēs. Es viņam jautāju: "Vai tu neturi ļaunu prātu uz mani, ka esmu tevi atvedis pie Kristus un tāpēc tava ģimene ir tādā nelaimē?" Viņš teica: *"Man nav vārdu, ar kuriem pateikties, ka esi mani atvedis pie tik brīnišķīga Pestītāja. Es to nekā citādi nebūtu ieguvis."*

Jaunajos apstākļos Kristus pasludināšana nebija viegla. Mums izdevās nodrukāt dažus kristīgus pamfletus, apvedot ap stūri komunistu stingro cenzūru. Komunistu cenzoram mēs rādījām grāmatu, uz kuras vāka bija komunisma pamatlicēja Kārļa Marksa attēls. Grāmata saucās *"Reliģija ir opijs tautai"*

vai tamlīdzīgi. Uzskatīdams, ka tās ir komunistu grāmatas viņš uzspieda tām savu zīmogu. Šajās grāmatās pēc dažām lappusēm, kas pilnas ar Marksa, Ļeņina un Staļina citātiem, kas cenzoram patika, mēs ievietojām vēsti par Kristu.

Pagrīdes baznīca tikai daļēji ir pagrīdē. Tāpat kā leduskalnam, neliela daļa no tās darba ir atklāta. Mēs devāmies uz komunistu demonstrācijām un tur izdalījām šīs "komunistiskās" brošūras. Komunisti, redzēdami Marksa attēlu, sacentās cits ar citu grāmatu pirkšanā. Pēc brīža, kad viņi bija izlasījuši līdz desmitajai lappusei un atklāja, ka tālāk tās visas ir par Dievu un Jēzu, mēs jau bijām gabalā.

Sludināšana šajos jaunajos apstākļos nebija viegla. Mūsu cilvēki bija ļoti nospiesti. Komunisti visiem visu atņēma. Zemniekam viņi atņēma zemi un aitas. Bārdzinim vai drēbniekam viņi atņēma viņa mazo bodīti. Ekspropriēti tika ne tikai kapitālisti. Ļoti cieta arī trūcīgie cilvēki. Gandrīz katrā ģimenē kāds tās loceklis bija cietumā un visapkārt valdīja milzīga nabadzība. Cilvēki prasīja: "Kā tas var būt, ka Dievs, kas ir mīlestība, atļauj triumfēt ļaunumam?"

Arī pirmajiem apustuļiem nebūtu bijis viegli sludināt Kristu pirmajā Lielajā Piektdienā, kad Kristus mira pie krusta, izsaukdams vārdus: "Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu esi mani atstājis?"

Bet fakts, ka darbs tika padarīts, pierāda, ka tas bija Dieva un ne mūsu darbs. Kristīgai ticībai ir atbilde uz šādiem jautājumiem.

Jēzus stāstīja mums par nabaga Lācaru, kurš kādreiz tika apspiests tāpat, kā apspieda mūs - pusdzīvs, izsalcis, suņu laizītām vātīm, bet beigās eņģeļi viņu iecēla Ābrahāma klēpī.

Kā Pagrīdes baznīca strādāja daļēji atklāti

Pagrīdes baznīca pulcējās privātās mājās, mežos, pagrabos - visur, kur vien varēja. Tur, slepenībā, tā bieži gatavoja savu "atklāto" darbu. Komunistu laikā mēs izstrādājām plānu sludināšanai uz ielām, kas ar laiku kļuva ļoti riskanta, bet ar tās palīdzību mēs sasniedzām daudz dvēseļu, kuras citādi uzrunāt mēs nebūtu varējuši. Tur ļoti aktīvi darbojās mana sieva. Daži kristieši apstājās uz ielas stūra un sāka klusi dziedāt. Ap viņiem sapulcējās cilvēki, lai klausītos skaistajā dziedāšanā, un tad mana sieva teica uzrunu. Mēs atstājām šo vietu pirms ieradās ielu policija.

Kādu pēcpusdienu, kad es biju aizņemts citur, mana sieva uzrunāja tūkstošiem strādnieku pie lielās MALAXA rūpnīcas vārtiem Bukarestē. Viņa strādniekiem stāstīja par Dievu un dvēseles pestīšanu. Nākošajā dienā daudzi strādnieki šajā rūpnīcā tika nošauti, jo bija sacēlušies pret komunistu netaisnībām. Viņi šo vēsti bija dzirdējuši tieši laikā!

Mēs bijām Pagrīdes baznīca, bet tāpat kā Jānis Kristītājs, par Kristu mēs runājām atklāti - cilvēkiem un vadītājiem.

Reiz uz kāda mūsu valdības nama kāpnēm divi kristiešu brāļi tika klāt mūsu premjerministram Georgiu Dejam. Dažos mirkļos, kas viņiem bija doti, viņi liecināja par Kristu un aicināja viņu atgriezties no saviem grēkiem un izbeigt vajāšanas. Par viņu pādrošo liecību viņš tos iemeta cietumā. Pēc dažiem gadiem, kad Georgiu Dejs bija ļoti slims, Evaņģēlija sēkla, kas viņā tika iedēstīta pirms vairākiem gadiem un par ko brā-

ļiem nācās ļoti ciest, nesa augli. Savā grūtajā stundā premjerministrs atcerējās viņam sacītos vārdus. Šie vārdi, kā saka Bībele, bija "dzīvi un spēcīgi un asāki par katru abās pusēs griezīgu zobenu". Tie sašķēla viņa sirds cietību un viņš atdeva savu dzīvi Kristum. Viņš izsūdzēja savus grēkus, pieņēma Pestītāju un būdams slims sāka Viņam kalpot. Drīz pēc tam viņš nomira, bet aizgāja pie sava nupat atrastā Pestītāja, divi kristieši bija ar mieru par to maksāt. Un viņu drosmē ir tipiska šodienas komunistu zemju kristiešiem.

Tādējādi Pagrīdes baznīca darbojās ne tikai slepenās sapulcēs un slēptās aktivitātēs, bet arī drosmīgā, atklātā Evaņģēlija pasludināšanā komunistu pilnajās ielās un komunistu vadītājiem. Par to bija jāmaksā. Mēs bijām gatavi maksāt. Un Pagrīdes baznīca arī šodien ir gatava maksāt.

Čeka Pagrīdes baznīcu ļoti vajāja, jo tā atzina, ka šī baznīca ir vienīgā vēl palikusī efektīvā pretestība. Turklāt tieši tāda pretestība - garīga pretestība - kura, ja to atstās netraucētu, sagraus viņu bezdievīgo varu. Viņi, kā tikai velns to var, tajā saskatīja sev tiešus draudus. *Viņi zināja, ja cilvēks tic Kristum, viņš nekad neklūs par trulu, visam piekrītošu subjektu. Viņi zināja, ka var iemest cietumā cilvēku, bet nevar iemest cietumā ticību Dievam.* Un tāpēc viņi cīnījās ļoti nikni.

Bet Pagrīdes baznīcai ir savi līdzjutēji vai locekļi pat komunistu valdībās un čekā.

Mēs ieteicām kristiešiem iestāties čekā un uzgērbt mūsu zemē visienīstāko un nicinātāko uniformu, lai viņi varētu Pagrīdes baznīcai ziņot par slepenpolicijas darbību. Tā, apslēpjot savu ticību, darīja daži Pagrīdes baznīcas locekļi. Nav viegli just ģimenes un draugu nicinājumu par to, ka tu valkā komunistu uniformu un

nestāstīt viņiem par savu misiju. Un tomēr viņi to darīja. Tik liela bija viņu mīlestība uz Kristu.

Kad mani sagrāba ciet uz ielas un turēja visstingrākajā slepenībā, lai noskaidrotu, kur es esmu, par čekas aģentu kļuva kristiešu ārsts! Kā čekas ārsts viņš drīkstēja ieiet visu cietumnieku kamerās un tā cerēja mani atrast. Visi viņa draugi no viņa vairījās, domādami, ka viņš ir kļuvis komunisti. Staigāt apkārt spīdzinātāju uniformā ir daudz lielāks upuris Kristum, nekā valkāt cietumnieka tērpu.

Ārsts mani atrada dziļā, tumšā kamerā un padeva ziņu, ka es vēl esmu dzīvs. Viņš bija pirmais draugs, kurš mani atklāja manā pirmajā, astoņarpus gadus ilgajā ieslodzījumā! Pateicoties viņam, izplatījās ziņa, ka esmu vēl dzīvs un, kad Eizenhauera-Hruščova atkušņa laikā 1956. gadā tika pasludināta amnestija, kristieši skaļi pieprasīja arī manu atbrīvošanu, un es uz īsu brīdi tiku izlaists.

Ja nebūtu bijis šis kristiešu ārsta, kurš pieslējās čekai tieši manis dēļ, es nekad netiktu atbrīvots. Es būtu cietumā vēl šodien (vai arī - kapā).

Izmantodami savu stāvokli čekā, šie Pagrīdes baznīcas locekļi mūs bieži brīdināja un sniedza milzīgu palīdzību. Vēl šodien Pagrīdes baznīcai čekā ir savs cilvēks, kurš kristiešus brīdina par draudošām briesmām. Daži ir augstos komunistu amatos, slēpdami savu kristīgo ticību un tā mums ļoti palīdzdami. Kādudien debesīs viņi Kristu, kuram tagad kalpo slepenībā, varēs apliecināt atklāti.

Un tomēr daudzi Pagrīdes baznīcas locekļi tika atklāti un iemesti cietumā. Mums bija arī savi "jūdasi", kuri ziņoja un stāstīja slepenpolicijai. Ar sišanu, nozāļošanu, draudiem un šantāžu

komunisti centās atrast garīdzniekus un lajus, kuri nodotu savus brāļus.

X

Oficiālajā darbā un vienlaikus pagrīdē strādāju līdz 1948. gada 28. februārim. Tā bija svētdiena - brīnišķīga svētdiena. Šajā svētdienā pa ceļam uz baznīcu mani uz ielas savāca čekisti.

Agrāk es daudzās reizes biju domājis, ko gan nozīmē Bībelē vairākkārt pieminētā "vīru nolaupīšana". Komunisms mums to iemācīja.

Šādi tajā laikā tika nolaupīti daudzi. Manā priekšā apstājās policijas mašīna, no tās izlēca četri vīri un iegrūda mani mašīnā. Tiku saņemts ciet uz daudziem gadiem. Vairāk nekā astoņus gadus neviens nezināja, vai esmu dzīvs vai miris. Čekisti, izlikdamies par atbrīvotajiem cietumniekiem, vairākas reizes apmeklēja manu sievu. Viņi stāstīja, ka esot bijuši klāt pie manas apbedīšanas. Tas viņu satrieca.

No visu konfesiju baznīcām tajā laikā cietumos ieslodzīja tūkstošus. Ieslodzīja ne tikai garīdzniekus, bet arī vienkāršus zemniekus, jaunus zēnus un meitenes, kuri apliecināja savu ticību. Cietumi bija pilni un Rumānijā, tāpat kā citās komunistu zemēs, būt cietumā nozīmēja tikt spīdzinātam.

Spīdzināšana dažreiz bija briesmīga. Man šķiet labāk nerunāt pārāk daudz par to, ko esmu izcietis. Kad par to runāju, es naktīs nevaru gulēt. Tas ir pārāk smagi.

Citā grāmatā - "Dieva pagrīdē" - es detalizēti aprakstu mūsu pieredzi ar Dievu cietumā.

Neaprakstāmā spīdzināšana

Mācītājs, kura vārds ir Floresku, tika spīdzināts ar sarkani nokaitētiem krāsns kruķiem un nažiem. Viņu briesmīgi sita. Tad pa lielu cauruli viņa kamerā ielaida izbadējušās žurkas. Viņš nevarēja gulēt, jo visu laiku viņam bija jāaizstāvas. Ja viņš uz mirkli apstātos, žurkas viņam uzbruktu.

Viņš bija spiests stāvēt kājās divas nedēļas, dienu un nakti. Komunisti gribēja viņu piespiest nodot savus brāļus, bet viņš palika nelokāms. Beigās tie atveda viņa četrpadsmit gadus veco dēlu un sāka to tēva priekšā sist ar pātagu, sacīdami, ka turpinās viņu sist tik ilgi, kamēr mācītājs pateiks to, ko viņi grib. Nabaga vīrs gandrīz sajuka prātā. Viņš cieta, cik ilgi spēdams. Kad to vairs nevarēja izturēt, viņš kļiedza savam dēlam: *"Aleksandr, man jāsaka tas, ko viņi grib! Es vairs nevaru izturēt, ka viņi tevi sit!"* Dēls atbildēja: "Tēt, nedari man pāri, kļūdams par nodevēju. Izturi! Ja viņi mani nositīs, es miršu ar vārdiem "Jēzus un mana tēvzeme."" Pārskaitušies komunisti metās bērnam virsū un sita viņu līdz nāvei, tā ka uz kameras sienām šķīda asinis. Viņš nomira, slavēdams Dievu. Mūsu mīļais brālis Floresku pēc visa redzētā nekad vairs nebija tāds, kā agrāk.

Ap mūsu rokām tika aplikti roku dzelži ar asām naglām iekšpusē. Ja mēs bijām *pilnīgimierīgi*, tās mūs neievainoja. Bet nežēlīgi aukstajās kamerās, kur mēs nosaluši trīcējām, naglas mūsu rokas saplosīja.

Kristiešus pakāra ar kājām gaisā virvēs un sita tā, ka viņu kermeni šūpojās turp un atpakaļ. Kristiešus ieslodzīja "ledusskapjos" - ledus kamerās, kur bija tik

auksts, ka to sienas iekšpusē klāja sarma un ledus. Mani tajā ieogrūda ļoti plānā apģērbā. Cietuma ārsti mūs pa caurumu novēroja un, pamanīdami pirmās galējas nosalšanas pazīmes, viņi deva zīmi un cietumsargi metās iekšā, lai mūs izvestu un sasildītu. Kad mēs beidzot bijām sasīluši, mūs tūlīt atkal ieogrūda ledus kamerā atpakaļ, lai nosalstam - vēl un vēl! Atsaldēti, tad iesaldēti, tikai minūti vai divas līdz nāvei, un atkal sasīdīti. Tas turpinājās bezgalīgi. Pat tagad es dažreiz nespēju atvērt ledusskapi.

Mūs, kristiešus, ielika koka kastēs, kuras bija tikai nedaudz lielākas par mums pašiem. Kustībām tur nepietika vietas. Visās kastes sienās sadzina dučiem asu naglu. Kamēr mēs stāvējām pavisam mierīgi, viss bija kārtībā. Mums šajās kastēs lika stāvēt nebeidzamas stundas. Kad mēs nogurām un nespēkā sākām šūpoties, miesā dūrās naglas. Ja mēs pakustējāmies vai muskulis sarāvās krampjos - tūlīt griezās briesmīgās naglas.

Tas, ko komunisti ir darījuši ar kristiešiem, pārsniedz jebkura cilvēku saprātu. Esmu redzējis, kā komunisti spīdzina kristiešus un spīdzinātāju sejas mirdz neprātīgā priekā. Spīdzinādami kristiešus, viņi sauca: "Mēs esam pats velns."

Mēs necināmies pret miesu un asinīm, bet pret ļaunajiem spēkiem un gariem. Mēs redzējām, ka komunisms ir nevis no cilvēkiem, bet no velna. Tas ir garīgs spēks, ļaunuma spēks, un to var uzveikt tikai ar lielāku garīgu spēku - ar Dieva Garu.

Spīdzinātājiem es bieži prasīju: "Vai jūsu sirdis nejut žēlumu?" Parasti viņi atbildēja ar Ļeņina citātu, ka "jūs nevarat uzcept omleti, nesalaužot olas čaumalu, un jūs nevarat cirst malku, lai nelektu

skaidas". Es jautāju tālāk: "Arī es zinu šo Ņeļina citātu. Bet ir atšķirība. Kad cērt malku, tā nejūt neko. Bet te ir darīšana ar cilvēkiem. Katrs sitiens rada sāpes un ir mātes, kas raud." Bet velti. Viņi ir materiālisti. Nekas cits kā matērija viņiem neeksistēja un cilvēks viņiem bija kā malkas gabals, kā olas čaumala. Ar šo ticību viņi grimst neticamos cietsirdības dziļumos.

Ateisma cietsirdībai ir grūti noticēt. Ja cilvēks netic algai par labo vai sodam par ļauno, tad nav iemesla būt cilvēkam. Tad nekas neierobežo ļaunuma dzīles, kuras ir cilvēkā. Komunistu spīdzinātāji bieži sacīja: "Dieva nav, pēcnāves nav, soda par ļaunumu nav. Mēs varam darīt, ko vēlamies." Esmu dzirdējis, ka viens no spīdzinātājiem pat teica: "Paldies Dievam, kuram es neticu, ka esmu nodzīvojis līdz šai dienai, kad varu izteikt visu savas sirds ļaunumu." Viņš, savu ļaunumu izteica spīdzinot ieslodzītos neticami brutāli.

Kad krokodils saplosa cilvēku, man ir ļoti žēl, bet krokodilam es neko nevaru pārnest. Viņš ir krokodils. Viņš nav morāla būtne. Tāpat neko nevar pārnest komunistiem. Komunisms viņos sagrāvis jebkuru morāli. Viņi lepojās, ka viņu sirdīs nav žēluma. Mācījos no viņiem. Tāpat kā viņi Jēzum savā sirdī neatvēlēja ne mazāko vietu, tāpat arī es nospriedu sevī ne mazāko vietu neatvēlēt Sātanam.

Esmu liecinājis ASV senāta lekšējās drošības apakškomisijai. Tur stāstīju par tādām briesmu lietām, kā kristiešiem, kuri četras diennaktis piesieti pie krusta. Krustus nolika uz grīdas un simtiem cietumnieku vajadzēja kārtot savas dabiskās vajadzības uz piesieto sejām un ķermeņiem. Tad krusti atkal tika pacelti un komunisti rēca un ņirgājās: *"Paskatieties uz savu*

Kristu! Cik viņš skaists! Kādas smaržas viņš atnesis no debesīm!" Aprakstīju kā, gandrīz zaudējis prātu no mokām, priesteris bija spiests konsekrēt cilvēku izkārņījumus un urīnu un šādā veidā pasniegt kristiešiem Svēto Sakramentu. Tas notika Rumānijas cietumā Piteštā. Es vēlāk prasīju priesterim, kāpēc viņš šis ņirgāšanās vietā labāk neizvēlējas nāvi. Viņš atbildēja: "Lūdzu netiesā mani! Esmu cietis vairāk nekā Kristus!" Vīsi bibliskie elles apraksti un Dantes elles ciešanu apraksti salīdzinājumā ar spīdzināšanām komunistu cietumos nav nekas.

Tā ir tikai maza daļa no tā, kas notika kādā svētdienā un citās svētdienās Piteštas cietumā. Par citu vienkārši nedrīkst runāt. Mana sirds pārplīstu, ja es par to runātu vēl. Tas ir pārāk briesmīgi un neķītri, lai par to rakstītu. Bet to jūsu brāļi Kristū pārdzīvoja un pārdzīvo *tagad!*

Viens no tiešām lielajiem ticības varoņiem bija mācītājs Milans Haimovici.

Cietumi bija pārpildīti un cietumsargi mūs pēc vārda nepazina. Viņi izsauca tos, kuriem bija piespriesti divdesmit pieci sitieni ar pātagu par kādu cietuma likumu neievērošanu. Nēskaitāmas reizes mācītājs Milans Haimovici gāja saņemt sitienus kāda cita vietā. Tā viņš iemantoja cietumnieku cieņu ne vien pret sevi, bet arī pret Kristu, ko viņš pārstāvēja.

Ja turpinātu stāstīt par komunistu šausmu darbiem un kristiešu pašupurēšanos, es nekad nebeigtu. Bija zināmas ne tikai spīdzināšanas. Arī varoņdarbi bija zināmi. Ieslodzīto varoņīgie piemēri ļoti iedvesmoja tos brāļus, kuri vēl bija brīvībā.

Viena no mūsu Pagrīdes baznīcas darbiniecēm bija kāda jauna meitene. Čekisti atklāja, ka viņa slepus

izplata Evaņģēlijus un māca bērniem par Kristu. Viņi nolēma to arestēt. Bet, lai arestu padarītu mokošāku un cik vien var sāpīgāku, viņi nolēma arestu atlikt līdz dienai, kad bija noliktas viņas kāzas. Savā kāzu dienā meitene uzvilka līgavas kleitu. Visbrīnišķīgākā, vispriecīgākā diena meitenes dzīvē! Pēkšņi atsprāga vaļā durvis un iekšā iedrāzās čekisti.

Viņus ieraudzījusi, līgava pasniedza tiem pretī rokas, lai viņi tās ieslēgtu dzelžos. Viņi rupji tos aplika. Viņa paskatījās uz savu iemīloto, tad noskūpstīja savas važas un teica: *"Es pateicos savam Debesu līgavainim par šo dārgakmeni, ko viņš man kāzu dienā ir dāvinājis. Pateicos, ka esmu cienīga ciest Viņa dēļ."* Viņu aizveda, raudošajiem kristiešiem un līgavainim paliekot. Viņi zināja, kas ar jaunām kristiešu meitenēm notiek komunistu cietumsargu rokās. Pēc pieciem gadiem viņa tika izlaista - nu tā bija salauzta, izpostīta sieviete, kas izskatījās trīsdesmit gadus vecāka. Viņas līgavainis bija viņu gaidījis. Viņa teica, ka tas esot bijis pats mazākais, ko viņa varēja darīt savam Kristum. Tik lieliski kristieši ir Pagrīdes baznīcā!

Kas ir smadzeņu skalošana

Iespējams, ka Rietumos dzīvojošie ir dzirdējuši par smadzeņu skalošanu Korejas karā un tagad Vjetnamā. Es smadzeņu skalošanu esmu piedzīvojis pats. Tā ir visbriesmīgākā spīdzināšana.

Gadiem ilgi septiņpadsmit stundas diennaktī mums bija jāsež klausoties:

Komunisms ir labs!

Komunisms ir labs!

Komunisms ir labs!

Komunisms ir labs!

Kristietība ir stulba!

Kristietība ir stulba!

Kristietība ir stulba!

Atsakies!

Atsakies!

Atsakies!

Atsakies!

Septiņpadsmit stundas diennaktī - dienas, nedēļas un mēnešus.

Daudzi kristieši man ir prasījuši, kā mēs varējām izturēt smadzeņu skalošanu. Ir tikai viena metode, kā izturēt smadzeņu skalošanu. Tā ir "*sirds skalošana*". Ja sirds ir Kristus mīlestības attīrīta un ja sirds Viņu mīl, tad tu vari izturēt visas mocības. Ko gan mīloša līgava nespēj izdarīt sava *mīlotā līgavaiņa dēļ*? Ko gan mīloša māte nevarētu izdarīt sava bērna dēļ? Ja tu mīli Kristu kā Marija, kas Kristus bērniņu bija turējusi savās rokās, ja tu mīli Jēzu, kā līgava mīl līgavaini, tad tu tādu spīdzināšanu *vari* izturēt.

Dievs mūs tiesās nevis pēc tā, cik daudz mēs izturējām, bet pēc tā, cik mēs spējām mīlēt. Es esmu liecinieks tam, ka kristieši komunistu cietumos spēja mīlēt. Viņi spēja mīlēt Dievu un cilvēkus.

Spīdzināšana un cietsirdība turpinājās bez gala. Kad zaudēju samaņu vai kļuvu pārāk truls, lai spīdzinātājiem dotu tālākas cerības uz atzišanos, mani aizveda atpakaļ uz kameru. Tur es gulēju, neapkopts un pusdzīvs, lai mazliet atgūtu spēkus, līdz viņi atkal varētu mani apstrādāt. Daudzi tā nomira, bet mans spēks vienmēr kaut kā atgriezās. Vēlākajos gados, daudzos un dažādos cietumos viņi man pārlauza

četrus mugurkaula skriemeļus un vairākus citus kaulus. Viņi sagraizīja manu miesu kādās divpadsmit vietās, viņi izdedzināja un izcirta astoņpadsmit rētas manā miesā.

To visu un vēl tuberkulozes rētas manās plaušās redzēdami, ārsti Oslo atzina, par tīru brīnumu to, ka esmu vēl dzīvs! Pēc viņu medicīnas grāmatām man vajadzēja būt mirušam pirms vairākiem gadiem. Ka tas ir brīnums - zinu arī pats. Dievs ir brīnumu Dievs.

Es ticu, ka Dievs šo brīnumu veica tāpēc, lai jūs dzirdētu manu balsi, kas Pagrīdes baznīcas vārdā sauc no Dzelzs aizkara viņas puses. Viņš ļāva vienam iznākt laukā dzīvam un skaļi izkliegt vēsti no jūsu uzticīgajiem brāļiem, kas cieš.

Īsu brīdi brīvībā, pēc tam atkal arests

Pienāca 1956. gads. Biju pavadījis ieslodzījumā astoņarpus gadus. Biju ļoti nokrities svarā, ieguvis briesmīgas brūces, biju cietsirdīgi sists un spārdīts, izsmiets, mērdēts badā, pratināts *ad nauseam* (lat. - līdz vēmienam /, apdraudēts un nievāts. Nekas no tā nedeveva tos rezultātus, pēc kuriem dzinās mani gūstītāji. Vīlušies, viņi izlaida mani brīvībā. Bez tam, sakarā ar manu ieslodzījumu, viņi joprojām saņēma protesta vēstules.

Man atļāva atgriezties vecajā vietā tikai uz vienu nedēļu. Pēc diviem maniem sprediķiem viņi mani izsauca pie sevis un teica, ka es vairs nedrīkstu ne sprediķot, ne arī iesaistīties jebkādās papildus reliģiskās aktivitātēs. Ko es varēju atbildēt? Es biju devis padomu saviem draudzes locekļiem būt "pacietīgiem,

pacietīgiem un vēlreiz pacietīgiem". "Tas nozīmē viņiem sacīt, lai paciešas, līdz nāks amerikāņi un viņus atbrīvos," policists man kļiedza. Es teicu arī, ka rats griežas un laiki mainās. "Tu saki viņiem, ka komunisti ilgi nevaldīs! Tie ir kontrrevolucionāri meli!" - viņi blāva. Ar to mana atklātā kalpošana beidzās.

Varbūt ierēdņi domāja, ka baidīšos viņiem nepaklausīt un atgriezties pagrīdes evaņģelizācijā. Te viņi kļūdījās. Slepus es atgriezcos darbā, kuru biju darījis iepriekš. Mana ģimene mani atbalstīja.

Atkal liecināju slepenām uzticīgo grupām, uzticamu cilvēku aizsegā nākdams un iedams kā rēgs. Šoreiz man bija brūces, kas atbalstīja manu vēsti par ateistiskā skatījuma ļaunumu un iedrošināja grīlīgās dvēseles uzticēties Dievam un būt drosmīgiem. Es vadīju evaņģēlistu tīklu, kuri savstarpēji palīdzēja izplatīt Eviņģēliju komunistu acu priekšā, kuru acis - providenciāli - bija darītas aklas. Galu galā, ja cilvēks var būt tik akls, ka neredz Dieva roku darbu, tad varbūt viņš neredzēs arī evaņģēlista roku.

Visbeidzot policijas neizsīkstošā interese par manām aktivitātēm un sakariem atmaksājās. Mani atkal atmaskoja un ieslodzīja. Kaut kāda iemesla dēļ viņi šoreiz neieslodzīja manu ģimeni - varbūt tāpēc, ka biju labi pazīstams. Astoņarpus gadus biju bijis cietumā un pēc tam trīs gadus nosacīti brīvs. Tagad mani ieslodzīja vēl uz piecārpus gadiem.

Mans otrais ieslodzījums daudzējādā ziņā bija sliktāks par pirmo. Labi zināju, kas mani gaida. Mans fiziskais stāvoklis gandrīz uzreiz kļuva ļoti slikts. Bet mēs turpinājām *Pagrīdes* baznīcas *pagrīdes* darbu komunistu *pagrīdes* cietumos.

Mēs noslēdzām līgumu - mēs sludinām, viņi sit

Sludināt citiem cietumniekiem bija stingri aizliegts. Saprotais, ka ikvienu, kas tika pieķerts, nežēlīgi sita. Daudzi no mums nolēma maksāt šo cenu par iespēju sludināt, tādējādi mēs viņu noteikumus pieņemām. Tas bija līgums - *mēs sludinājām un viņi mūs sita*. Mēs, sludinot, bijām laimīgi. Viņi bija laimīgi, mūs sīzdami. Laimīgi bija visi.

Biežāk, nekā spēju atcerēties, atkārtojās šāda aina: brālis sludina citiem ieslodzītajiem, kad pēkšņi kamerā iedrāžas cietumsargi, pārsteigdami viņu pusvārdā. Tie aizvelk viņu pa gaiteni uz "sišanas istabu". Pēc sišanas, kas, liekas nekad nebeigsies, tie viņu atvelk atpakaļ un nomet - asiņainu un vienos zilumos - kamerā uz grīdas. Lēnām viņš pieslej savu sasisto ķermeni, ar sāpēm sakārto apģērbu un saka: "Tā, brāļi, pie kā es paliku, kad mani pārtrauca?" Viņš turpināja Evaņģēlija vēsti!

Esmu redzējis brīnumainas lietas!

Dažreiz sludinātāji bija laji. Bieži vien, vienkārši cilvēki, Svētā Gara iedvesmoti, sludināja lieliski. Viņi runāja no visas sirds, jo sludināt šādos soda izciešanas apstākļos nebija nieka lieta. Tad iebruka cietumsargi un izveda sludinātāju ārā un sita viņu līdz nāvei.

Gerlas cietumā kristietim vārdā Grecu piesprieda sišanu līdz nāvei. Šis process ilga vairākas nedēļas. Viņš tika sistis ļoti lēni. Viņam ar gumijas steku vienreiz iesita pa kāju pēdām un tad atstāja. Pēc pāris minūtēm atkal sitiens, pēc dažām minūtēm nākošais. Viņam sita pa dzimumorgāniem. Tad ārsts viņam iešļircināja.

Viņš atguvās un viņam deva ļoti labu ēdienu, lai atjaunojas spēks, un tad viņu sita atkal, līdz kamēr viņš no šīs lēnās, atkārtotās sišanas nomira. Viens no šīs spīdzināšanas vadītājiem bija Centrālās Komitejas loceklis Reks.

Reiz Reks sacīja vārdus, kurus komunisti kristiešiem saka bieži: "Tev jāzin, ka es esmu dievs. Man ir vara pār tavu dzīvību un nāvi. Tas, kurš ir debesīs, nevar izšķirt, vai tu dzīvoši. Viss ir atkarīgs no *manis*. Ja es gribu, tu dzīvoši. Ja es gribu, tevi nogalinās. *Es esmu dievs!*" Tā viņš iznirdza kristieti.

Brālis Grecu šajā drausmīgajā stāvoklī deva Rekam ļoti interesantu atbildi, ko es vēlāk dzirdēju no paša Reka. Viņš teica: "Jūs pat nesaprotat, cik dziļus vārdus esat pateicis. Jūs patiešām esat dievs. Katrs kāpurs patiesībā ir taurenis, *ja vien tas pareizi attīstās*. Jūs neesat radīts, lai būtu spīdzinātājs, cilvēks, kurš nokauj. Jūs esat radīts, lai būtu Dievam līdzīga būtne. Jēzus savā laikā jūdiem sacīja: "Jūs esat dievi." Jūsos ir Dieva dotā dzīvība. Daudzi, kas ir līdzīgi jums, daudzi vajātāji, kā apustulis Pāvils, kādā brīdī saprata, ka cilvēkam ir apkaunojoši rīkoties zvēriski, ka viņi spēj darīt daudz ko labāku. Tā viņi kļuva par dievišķās dabas līdzdalībniekiem. Ticiet man, Reka kungs, jūsu īstais aicinājums ir būt dievam, līdzīgam Dievam, nevis spīdzinātājam."

Tobrīd Reks upura vārdiem nepievērsa lielu uzmanību, tāpat kā Sauls no Tarsas nepievērsa uzmanību brīnišķīgajai Stefana liecībai, kuru nogalināja viņa klātbūtnē. Bet šie vārdi darbojās viņa sirdī. Un vēlāk Reks saprata, ka tieši *šis* bija aicinājums viņam.

No visiem šiem sitieniem, spīdzināšanas un komunistu asinspirts izrietēja viena liela mācība: *miesas*

kungs ir gars. Bieži, kad mūs spīdzināja, mēs jutām sāpes, bet tās likās kaut kur tālu prom no gara, kas saplūda kopā ar Kristus godību un Viņa klātbūtni mūsos.

Kad mums deva vienu riecieni maizes nedēļā un netīru zupu katru dienu, mēs nolēmām, ka pat šajos apstākļos dosim "desmito tiesu". Katru desmito nedēļu mēs ņēmām maizi un devām to vājākiem brāļiem kā "desmito tiesu" savam Kungam.

Kāds kristietis bija nolemts nāvei. Pirms nāvēssoda izpildīšanas viņam atļāva tikties ar sievu. Viņa pēdējie vārdi bija: *"Tev jāzin, ka es mirstu, milēdams tos, kuri mani nogalina. Viņi nezina, ko viņi dara, un mans pēdējais lūgums tev ir, lai arī tu viņus mīli. Neturi rūgtumu savā sirdī tāpēc, ka viņi nogalinājuši tavu mīļoto. Mēs satiksīties debesīs."* Šie vārdi dziļi skāra čekas virsnieku, kurš sekoja abu sarunai, un vēlāk viņš man to izstāstīja cietumā, kur pats tika ieslodzīts, jo bija kļuvis par kristieti.

Tirgu-Očnas cietumā bija kāds ļoti jauns ieslodzītais, vārdā Mačevici. Viņu arestēja astoņpadsmit gadu vecumā. No spīdzināšanām viņš smagi saslima ar tuberkulozi. Ģimene kaut kā uzzināja, ka viņš ir tuvu nāvei un nosūtīja viņam simts pudeles ar streptomīcinu, kas šo jautājumu starp dzīvību un nāvi izšķirtu. Cietuma politiņš izsauca viņu pie sevis, parādīja viņam saini un tieca: "Šeit ir zāles, kas var glābt tavu dzīvību. Bet tev nav atļauts saņemt sūtījumus no ģimenes. Taču personiski es gribētu tev palīdzēt. Tu esi jauns. Negribu, ka tu mirsti cietumā. Palīdzi man, lai es varu palīdzēt tev! Ziņo man par saviem kameras biedriem un tas man palīdzēs attaisnoties priekšniecības acīs par to, ka esmu tev atdevis sūtījumu." Mačevici atbildēja uzreiz:

"Negribu palikt dzīvs un ar kaunu skatīties spogulī,

redzot nodevēja seju. Es nevaru pieņemt šādus noteikumus. *Es dodu priekšroku nāvei.*" Slepenpolīcijas virsnieks paspieda viņam roku un teica: "Es tevi apsveicu. Es negaidīju citu atbildi. Bet gribu tev piedāvāt citu iespēju. Daži cietumnieki ir kļuvuši par mūsu ziņotājiem. Viņi piekrita būt komunistu pusē un viņi ziņo par *tevi*. Viņi spēlē dubultspēli. Mēs viņiem neticam. Mēs gribam zināt, līdz kādai pakāpei viņi ir godīgi. Attieksmē pret tevi viņi ir nodevēji. Viņi jums nodara lielu ļaunumu, ziņodami jums par jūsu sarunām un rīcību. Saprotu, ka tu negribi nodot savus biedrus. Bet ziņo jums par tiem, kuri jums pretojas, un tu izglābsi savu dzīvību!" Mačevici atbildēja tikpat ātri kā pirmoreiz: "Esmu Kristus māceklis un Viņš jums mācīja mīlēt arī mūsu ienaidniekus. Tie, kuri mūs nodod, nodara jums lielu ļaunumu, bet es nevaru atmaksāt ļaunu ar ļaunu. Nevaru ziņot pat par viņiem. Man viņu žēl, es lūdzu par viņiem, bet ar komunistiem es negribu nekādus sakarus." Mačevici atnāca no sarunas ar poļitruku un nomira tajā pašā kamerā, kurā biju es. Es redzēju viņu mirstam - *viņš slavēja Dievu*. Mīlestība uzvarēja pat dabiskās dzīvības slāpes.

Ja nabags ļoti mīl mūziku, viņš atdod pēdējo dolāru, lai noklausītos koncertu. Viņam vairs nav naudas, bet viņš nejūtas nospiests. Viņš ir dzirdējis brīnišķīgas skaņas.

Es nejūtos nospiests tāpēc, ka esmu daudzus gadus zaudējis cietumā. Esmu redzējis brīnišķīgas lietas. Pats cietumā biju vājš un nenožīmīgs, bet man ir bijis gods būt vienā kamerā ar lieliem svētajiem, ticības varoņiem, kuri ir līdzīgi pirmo gadsimtu kristiešiem. Viņi ar prieku gāja mirt par Kristu. Šo svēto un ticības varoņu garīgais skaistums nav aprakstāms.

Tas, ko šeit stāstu, nav izņēmums. Pagrīdes baznīcas kristiešiem pārdabiskais ir kļuvis dabisks.

Pagrīdes baznīca ir baznīca, kas atgriezusies atpakaļ pie pirmās mīlestības.

Pirms cietuma es Kristu ļoti mīlēju. Tagad, kad cietumā esmu redzējis "Kristus līgavu" - Viņa garīgo miesu, es saku, ka mīlu Pagrīdes baznīcu tikpat stipri, kā pašu Kristu. Esmu redzējis tās skaistumu, tās pašuzpurēšanās garu.

Kas notika ar manu dēlu un manu sievu

Mani atrāva no sievas. Nezināju, kas ar viņu notika pēc tam. Tikai pēc daudziem gadiem dzirdēju, ka arī viņa tikusi iemesta cietumā. Kristiešu sievietes cietumā cieš daudz vairāk nekā vīrieši. Brutālie cietumsargi izvaroja meitenes. Ņirgāšanās un neķītrības bija briesmīgas. Sievietēm spieda strādāt smagu darbu kanāla celtniecībā un viņām nācās darīt to pašu, ko vīriešiem. Ziemā viņas ar lāpstām raka zemi. Par uzraugiem nozīmēja prostitūtas, kuras sacentās ticīgo spīdzināšanā. Mana sieva, lai paliktu dzīva, bija ēdusi zāli kā lops. Šajos kanāla rakšanas darbos izsalkušie cietumnieki ēda žurkas un čūskas. Viens no cietumsargu priekiem svētdienās bija iemest sievietes Danubē un tad zvejot viņas laukā, smieties par viņām, ņirgāties, redzot viņu izmirkušās miesas, mest atpakaļ un atkal zvejot laukā. Tieši tāpat Danubē meta manu sievu.

Manu dēlu, pēc tam kad viņa māte un tēvs bija saņēmti ciet, atstāja, lai viņš kļīst pa ielām. Mihajs jau no bērnības bija reliģiozs, interesējās par ticības

jautājumiem. Vēlāk, deviņu gadu vecumā, kad viņam tika atņemts tēvs un māte, viņš pārdzīvoja savas kristīgās dzīves krīzi. Kļuva skarbs un apšaubīja pats savu reliģiozitāti. Šajā vecumā viņam bija problēmas, kuru bērībā parasti nav. Viņam bija jādomā kā nopelnīt sev iztiku.

Palīdzību kristīgo mocekļu ģimenēm uzskatīja par noziegumu. Divas sievietes, kuras viņam palīdzēja, vēlāk tika arestētas un tik ļoti sistas, ka viņas joprojām ir sakropļotas - pēc piecpadsmit gadiem. Sieviete, kura riskēja ar savu dzīvību un pieņēma Mihaju savās mājās, tika piespriesti astoņi gadi cietumā par to, ka viņa ir palīdzējusi cietumnieka ģimenei. Viņai izsita visus zobus. Viņas kauli tika salauzti. Viņa vairs nekad nevarēs strādāt. Arī viņa ir sakropļota uz mūžu.

"Mihaj, tici Jēzum!"

Vienpadsmit gadu vecumā Mihajs sāka pelnīt sev iztiku kā pastāvīgs strādnieks. Ciešanas bija sašūpojušas viņa ticību. Bet divus gadus pēc manas sievas aresta viņiem ļāva satikties. Viņš devās uz komunistu cietumu un aiz dzelzs restēm ieraudzīja savu māti. Viņa bija netīra, novājējusi, ar tulznainām rokām, ar noplukušu cietumnieka formu mugurā. Viņš to tikko pazina. Viņas pirmie vārdi bija: *"Mihaj, tici Jēzum!"* Sargi trakā niknumā atrāva viņu no Mihaja un izgrūda ārā. Redzēdams, ka viņa māte tiek aizvilкта prom, Mihajs raudāja. Šis mirklis bija viņa atgriešanās mirklis. Viņš zināja, ka, ja Kristu var mīlēt šādos apstākļos, tad Viņš tiešām ir īstais Pestītājs. Vēlāk viņš teica: "Ja kristietībai nebūtu citu argumentu, kā

vien tas, ka mana māte tai tic, *man ar to pietiktu.*" Tajā dienā viņš pilnīgi pieņēma Kristu.

Skolā viņam visu laiku bija par sevi jācīnās. Viņš bija labs skolnieks un kā balvu viņam pasniedza sarkano kaklautu - pioniera simbolu. Mans dēls teica: "Es nekad nevalkāšu kaklautu, kuru man uzdāvinājuši tie, kas iemeta cietumā manu tēvu un māti." Par to viņu izslēdza no skolas. Pazaudējis gadu, viņš iestājās skolā vēlreiz, slēpdams faktu, ka ir kristiešu cietumnieka dēls.

Vēlāk viņam bija jāraksta sacerējums pret Bībeli. Šajā referātā viņš rakstīja: "Argumenti pret Bībeli ir vāji un citāti pret Bībeli ir nepatiesi. Pilnīgi noteikti profesors Bībeli nav lasījis. Bībele nerunā preti zinātnei." *Viņu atkal izslēdza.* Šoreiz viņam nācās zaudēt divus mācību gadus.

Beidzot viņam atļāva mācīties teoloģijas seminārā. Tur viņam mācīja "marksistu teoloģiju". Viss tika skaidrots pēc Kārļa Marksa parauga. Mihajs klasē atklāti protestēja. Pārējie studenti viņam pievienojās. Rezultātā viņu izslēdza un viņš savas teoloģijas studijas pabeigt nevarēja.

Reiz skolā, kad profesors teica ateistisku runu, mans dēls piecēlās un runāja profesoram pretī, sacīdams par atbildību, kādu viņš ir uzņēmis, maldinot tik daudzus jauniešus. Visa klase viņam piekrita. Vajadzēja būt vienam, kam ir drosme runāt pirmajam. Tad pārējie bija viņa pusē. Lai iegūtu izglītību, Mihajs visu laiku centās slēpt faktu, ka ir Vurmbranta, kristiešu cietumnieka dēls. Bet to bieži atklāja un atkārtojās jau pazīstamais stāsts - izsaukums uz skolas direktora kabinetu un izslēgšana no skolas.

Mihajs ļoti daudz cieta arī no badošanās. Ieslo-

dzīto kristiešu ģimenes komunistu zemēs gandrīz vienmēr ir tuvu bada nāvei. Palīdzēt viņiem ir liels noziegums.

Pastāstīšu tikai vienu gadījumu ģimenē, kuru pazinu personiski. Par to, ka brālis strādāja Pagrīdes baznīcā, viņu iemeta cietumā. Brīvībā palika viņa sieva ar sešiem bērniem. Viņa vecākās meitas septiņpadsmit un deviņpadsmit gadu vecumā nevarēja dabūt darbu. Komunistu zemēs vienīgā instance, kas dod darbu, ir valsts, un "kriminālo" kristiešu bērniem tā darbu nedod. Lūdzu, nevērtējiet šo notikumu no morāles viedokļa! Uzklusiet tikai faktus! Abas kristiešu mocekļa meitas, kas pašas bija kristietes, kļuva par prostitūtām, lai varētu uzturēt savus jaunākos brāļus un slimo māti. To redzēdams, viņu četrpadsmitgadīgais brālis sajuka prātā un viņu nācās ielikt garīgi slimo patversmē. Kad tēvs pēc vairākiem gadiem atgriezās no ieslodzījuma, viņa vienīgā lūgšana bija: "*Dievs, paņem mani atpakaļ cietumā. Es nespēju to redzēt.*" Viņa lūgšana piepildījās un viņš tagad atkal ir cietumā par to, ka sludināja Evaņģēliju bērniem. Viņa meitas vairs nav prostitūtas. Viņas ir dabūjušas darbu, piekrizdamas čekistu prasībām. Viņas ir kļuvušas par ziņotājām. Kā kristiešu mocekļa meitas viņas visās mājās uzņem ar cieņu. Viņas visu noklausās un tad par dzirdēto izstāsta čekā. Tikai nesakiet, ka tas ir derdzīgi un amorāli - protams, tas tā ir, *bet pajautājiēt paši sev, vai tas nav arī jūsu grēks, ka šādas traģēdijas notiek, ka šādas kristiešu ģimenes ir pamestas vienas un tām nepalīdzat jūs, kas esat brīvi.*

X

Pavisam es cietumā pavadīju četrpadsmit gadus. Visā šajā laikā nebiju redzējis ne Bībeli, ne kādu citu grāmatu. Es vairs nepratu rakstīt. Lielās badošanās, nozāļošanas un spīdzināšanas dēļ biju aizmirsis Svētos Rakstus. Bet tajā dienā, kad apritēja četrpadsmitais gads, no aizmirstības man prātā iešāvās panti: "Jēkabs strādāja Rāheles dēļ četrpadsmit gadus un tas viņam likās *īss laiks*, jo viņš to mīlēja."

Ļoti drīz pēc tam mani atbrīvoja vispārējā amnestijā, kas mūsu zemē tika izsludināta, lielā mērā pateicoties Amerikas sabiedriskajai domai.

Es atkal satiku savu sievu. Viņa bija mani uzticīgi gaidījusi četrpadsmit gadus.

Mēs sākām jaunu dzīvi galīgā nabadzībā, jo, ja kāds tiek arestēts, viņam atņem *visu*.

Atbrīvotie priesteri un mācītāji varēja dabūt mazas draudzītes. Man tika iedota draudze Orsovā. Komunistiskajā Kulta lietu departamentā man sacīja, ka tajā ir trīsdesmit pieci locekļi un brīdināja, ka tur *nekad* nedrīkst būt trīsdesmit seši! Viņi teica, ka man ir jābūt čekas aģentam, jāziņo par katru locekli un jāatraidā jaunatne. Tā komunisti draudzes izmanto par savas kontroles "instrumentiem".

Zināju -, ja es sludinātu, daudzi nāktu klausīties. Tādējādi es nekad pat nemēģināju sākt oficiālajā baznīcā. Es atkal darbojos Pagrīdes baznīcā, dalīdamies visā šī darba skaistumā un briesmās.

Mana ieslodzījuma laikā Dievs bija lieliski strādājis. Pagrīdes baznīca vairs nebija pamesta un aizmirsta.

Amerikāņi un citi kristieši bija sākuši mums palīdzēt un lūgt par mums.

Kādu pēcpusdienu es uz brīdi atpūtos kāda brāļa mājās provinces pilsētiņā. Pēkšņi viņš mani pamodināja un teica: "Ir atbraukuši brāļi no ārzemēm." Rietumos bija kristieši, kuri nebija mūs ne aizmirsuši, ne pametuši.

Brīvībā dzīvojošie kristieši bija noorganizējuši pabalstu kristiešu mocekļu ģimenēm, kristīgās literatūras slepenu ievēšanu un citas palīdzības sniegšanu.

Otrā istabā es satiku sešus brāļus, kuri bija atbraukuši šo darbu darīt. Viņi ilgi ar mani runāja. Pēc ilgāka laika viņi man teica, ka esot dzirdējuši - pēc šīs adreses esot atrodams kāds kristietis, kurš cietumā ir pavadījis četrpadsmit gadus un ka viņi gribētu to redzēt. Sacīju, ka tas esmu es. Viņi teica: "Mēs domājam, ka satiksim kādu melanholiķi. Nevar būt, ka tas esi tu, tu taču esi pilns prieka." Pārliecināju viņus, ka tiešām esmu tas ieslodzītais un priecājos, ka viņi ir atbraukuši un mēs vairs neesam aizmirsti. Pagrīdes baznīcai sāka pienākt regulāra palīdzība. Pa slepeniem kanāliem mēs saņēmām daudzas Bībeles, kristīgo literatūru un pabalstus mocekļu ģimenēm. Tagad, saņēmuši viņu palīdzību, mēs Pagrīdes baznīcā varējām strādāt daudz labāk.

Viņi ne tikai deva mums Dieva Vārdu, bet mēs redzējām, ka tiekam mīlēti. Viņi atnesa mums mierinājuma vārdu.

Smadzeņu skalošanas gados mēs dzirdējām: "Neviens jūs vairs nemīl, neviens jūs vairs nemīl, neviens jūs vairs nemīl." Tagad mēs redzējām Amerikas un Anglijas kristiešus, kuri riskēja ar savu dzīvību, lai mums parādītu, ka mūs mīl. Uzklusot mūsu padomus, viņi izkopa slepenā darba tehniku. Viņi

ielaijās mājās, kuras bija aplenkusi čekisti. Policisti nezināja, ka viņi jau bija iegājuši.

Šādi slepus ievesto Bībeļu vērtību nevar saprast ne Amerikas, ne Anglijas kristieši, kuri burtiski "peld" Bībelēs.

Es un mana ģimene nebūtu izdzīvojuši bez materiālās palīdzības, ko saņēmu no ārvalstu lūdzošajiem kristiešiem. Tāpat daudzi citi pagrīdes mācītāji un mocekļi komunistu zemēs. Varu liecināt no savas pieredzes par materiālo un par vēl lielāku morālo palīdzību, kuru mums sniedza Eiropas kristīgā misija Lielbritānijā. Mums viņu sūtītie cilvēki bija kā Dieva eņģeļi!

Darba atsākšana Pagrīdes baznīcā man ļoti reāli draudēja ar arestu. Tajā laikā divas kristīgās organizācijas - Norvēģu misija jūdiem un Ebreju kristiešu alianse - samaksāja par mani izpiršanas maksu 2500 mārciņu apjomā. Nu varēju atstāt Rumāniju.

Kāpēc es atstāju komunistisko Rumāniju

Par spīti draudiem es nebūtu devies projām, ja Pagrīdes baznīcas vadītāji, izmantojot izdevību, nebūtu norīkojuši mani būt par Pagrīdes baznīcas "balsi" brīvajā pasaulē. Viņi gribēja, lai runāju viņu vārdā ar jums, Rietumu ļaudis, par viņu ciešanām un viņu vajadzībām. Ierados Rietumos, bet mana sirds palika kopā ar viņiem. Ja nebūtu sapratis, ka jums ir jāzin par Pagrīdes baznīcas ciešanām un drosmīgo darbu, es nekad nebūtu atstājis Rumāniju. Tā ir mana misija.

Pirms došanās prom no Rumānijas mani divreiz izsauca slepenpolīcija. Viņi man pateica, ka esot par

mani saņēmuši naudu (Rumānija pārdod savus pilsoņus par naudu smagās ekonomiskās krīzes dēļ, kādā mūsu zemi noveduši komunisti). Viņi man teica: "Brauc uz Rietumiem un sludini savu Kristu, cik vien tūk, bet neaiztiek mūs! Nevienu vārdu pret mums! Mēs tev atklāti pasakām, kas ar tevi notiks, ja izstāstīsi kas notika. Vispirms, par 500 mārciņām mēs varam atrast slepkavu, kas tevi likvidēs, vai arī mēs varam tevi nolaupīt." (Esmu sēdējis vienā kamerā kopā ar pareizticīgo bīskapu Vasilu Leulu, kurš tika nolaupīts Austrijā un atvests uz Rumāniju. Viņam bija nomaukti visu pirkstu nagi. Esmu bijis kopā ar citiem, kuri tika nolaupīti Berlīnē. Nesen rumāņus nolaupīja Itālijā un Parīzē.) Vēl viņi man teica: "Mēs varam tevi iznīcināt arī morāli, izplatot baumas par taviem piedzīvojumiem ar skuķiem, zādzībām vai tavas jaunības grēkiem. Rietumniekus, jo sevišķi amerikāņus, ir ļoti viegli piemulķot un apkrāpt."

Tā piedraudējuši, viņi man atļāva doties uz Rietumiem. Viņi ļoti ticēja savai smadzeņu skalošanas metodei, kuru arī es biju pieredzējis. Rietumos ir ļoti daudz cilvēku, kuri ir izcietuši to pašu, ko es, bet klusē. Daži no viņiem pat slavē komunismu, kaut gan komunisti viņus ir spīdzinājuši. Komunisti bija ļoti pārliecināti, ka arī es klusēšu.

Tā 1965. gada decembrī es kopā ar ģimeni varēju atstāt Rumāniju.

Mans pēdējais solis pirms aizbraukšanas bija aiziet uz tā pulkveža kapu, kurš bija devis pavēli mani arestēt un bija piespriedis man ilgus gadus spīdzināšanas. Uz viņa kapa es noliku ziedus. To darīdams, apņēmos sniegt to Kristus prieku, kas ir manī - komunistiem, kuri ir garīgi tik tukši.

Es ienīstu komunistisko sistēmu, bet mīlu cilvēkus. Ienīstu grēku, bet es mīlu grēcinieku. Es no visas sirds mīlu komunistus. Komunisti var nogalināt kristiešus, bet viņi nevar nogalināt viņu mīlestību pret tiem, kuri tos nogalina. Pret komunistiem vai maniem spīdzinātājiem man nav ne mazākā rūgtuma vai aizvainojuma.

X

Ebreju leģenda stāsta, ka pēc tam, kad senči bija glābti no Ēģiptes un ēģiptieši noslīka Sarkanajā jūrā, Israēļu uzvaras dziesmai pievienojās eņģeļi. Un Dievs eņģeļiem teica: "Jūdi ir cilvēki un var priecāties par savu izglābšanos. Bet no jums gan es prasu lielāku sapratni. Vai tad arī ēģiptieši nav manis radīti? Vai es nemīlu arī viņus? Kā gan jūs nejutat manas sāpes par viņu traģisko likteni?"

Kad Jozua bija pie Jērikas, viņš pacēla savas acis un skatījās un, lūk, tur viņam pretī stāvēja kāds vīrs ar zobenu rokā, un Jozua gāja pie viņa un teica: "Vai tu esi par mums vai pretinieka pusē?" (Jozua 5:13).

Ja tas, kuru satika Jozua būtu tikai cilvēks, atbilde varētu būt vienīgi "Es esmu par jums" vai "Esmu pretinieka pusē", vai galu galā "Esmu neitrāls". Tās ir vienīgās iespējamās cilvēciskās atbildes uz šādu jautājumu. Bet Būtne, ko Jozua satika, bija no citas sfēras un tāpēc uz jautājumu, vai viņš ir par vai pret Israēli, deva atbildi, kas bija visnegaidītākā un visgrūtāk saprotamā: "Nē." Ko šis "nē" nozīmē?

Viņš nāca no tās pasaules, kur neviens nav ne par, ne pret, bet kur uz visiem un katru raugās ar žēlastību un līdzjūtību, un visus kvēli mīl.

Sabīne ir lielākais palīgs Rihardam jau 25 gadus ilgajā darbā, aicinot ticīgos solidārai kalpošanai vajātajiem daudzās zemēs

Vurmbrandu ģimene:
Rihards, Sabīne un dēls Mihails ierodas Itālijā 1965. gada 6. decembrī. Lai iegūtu atļauju viņu izbraukšanai no Rumānijas, Norvēģijas kristieši maksāja Rumānijas iestādēm 10 000 \$.

Internacionālās kristīgās apvienības direktors Hanss Brauns, IKA apvienoto misiju dibinātājs Rihards Vurmbrands un Sabīne Vurmbrande kādas konferences laikā 1994. gadā, kad kopā pulcējās direktori no vairāk kā 40 valstīm.

Ir cilvēku limenis. Šajā limenī pret komunismu jācīnās ar visiem spēkiem. Šajā limenī mums ir jācīnās arī pret komunistiem, jo viņi ir šīs cietsirdīgās, rupjās idejas uzturētāji.

Bet kristieši ir vairāk nekā tikai cilvēki, viņi ir Dieva bērni, dievišķās dabas līdzdalībnieki.

Tāpēc komunistu cietumos pārciestās spīdzināšanas mani nav iemācījušas ienīst komunistus. Viņi ir Dieva radības. Kā lai es viņus ienīstu? Es nevaru būt viņu draugs. Draudzība nozīmē vienu dvēseli divās krūtīs. Man nav viena dvēsele ar komunistiem. Viņi ienīst priekšstatu par Dievu. Es Dievu mīlu.

Ja man jautātu: "Vai tu esi par vai pret komunistiem?" - mana atbilde būtu sarežģīta. Komunisms ir lielākais drauds cilvēcei. Esmu pilnīgi pret to un gribu pret to cīnīties, kamēr tas tiks gāzts. Bet garā esmu sēdināts debesīs kopā ar Jēzu. Esmu sēdināts "nē" sfērā, kurā, par spīti visiem komunistu noziegumiem, viņus tomēr saprot un mīl; sfērā, kurā ir eņģeliskas būtnes, kas cenšas palīdzēt ikvienam sasniegt cilvēka dzīves mērķi - kļūt Kristum līdzīgam. Tāpēc mans uzdevums ir izplatīt komunistiem Evaņģēliju, nest viņiem labo vēsti par mūžīgo dzīvību.

Kristus, kas ir mans Kungs, komunistus mīl. Viņš pats ir teicis, ka mīl visus cilvēkus un ka Viņš labāk atstātu deviņdesmit deviņas taisnās avis, nekā ļautu vienai, kas apmaldījusies, aiziet bojā. Šo visaptverošo mīlestību ir mācījuši viņa apustuļi un visi lielie kristietības skolotāji. Sv. Makarijs teica: "Ja cilvēks kaislīgi mīl visus cilvēkus, bet saka, ka tikai vienu cilvēku viņš nespēj mīlēt, tad šis cilvēks vairs nav kristietis, jo viņa mīlestība nav visus apņemoša." Sv. Augustīns māca: "Ja visa cilvēce būtu taisna un tikai viens cilvēks būtu

grēcinieks, Kristus būtu nācis izciest to pašu krustu par šo vienu cilvēku - tik ļoti viņš mīl ikvienu." Kristīgā mācība ir skaidra. Komunisti ir cilvēki un Kristus viņus mīl. Tāpat ikviens, kuram ir Kristus prāts. Mēs mīlam grēcinieku, kaut gan mēs ienīstam grēku.

Par Kristus mīlestību uz komunistiem mēs zinām no savas mīlestības pret viņiem.

Komunistu cietumos esmu redzējis kristiešus, ap kuru kājām ir 50 mārciņu smagas ķēdes, kurus spīdzināja ar sarkani nokaitētiem krāsns krukļiem, kuru rīklēs pēc tam turēja pilnas karotes ar sāli un nedeva dzert, kurus mērdēja badā, pātagoja, saldēja, bet kuri dedzīgi lūdza Dievu par komunistiem. Cilvēciski tas ir neizskaidrojami: tā ir Kristus mīlestība, kas bija izlieta mūsu sirdīs.

Vēlāk tie komunisti, kuri mūs spīdzināja, arī paši nonāca cietumā. Komunistiskajā iekārtā komunistus un pat komunistu vadoņus iemet cietumā gandrīz tikpat bieži kā viņu pretiniekus. Tad spīdzinātājs un spīdzinātais ir vienā kamerā. Un, kad nekristieši izrādīja naidu pret saviem bijušajiem inkvizitoriem un sita viņus, kristieši metās viņus aizstāvēt, pat riskējami ar to, ka viņus pašus piekaus un apsūdzēs sadarbībā ar komunistiem. Esmu redzējis kristiešus, kuri atdeva savu pēdējo maizes rīcienu (dažreiz mums deva vienu rīcienu nedēļā) un zāles, kas varētu izglābt viņu pašu dzīvību, slimajiem spīdzinātajiem komunistiem, kuri tagad bija viņu kameras biedri.

Juliu Maniu - Rumānijas bijušā premjerministra, vēlāk kristieša pēdējie vārdi, mirstot cietumā, bija: "Ja mūsu zemē komunisti tiks gāzti, katra kristieša vissvētākais pienākums būs iziet ielās un, riskējot ar savu dzīvību, aizsargāt komunistus no reiz tiranizētā pūļa taisnīgā nīkuma."

Pašās pirmajās dienās pēc atgriešanās man likās, ka ilgi vairs neizdzīvošu. Staigādams pa ielām, es jutu fiziskas sāpes par katru vīrieti vai sievieti, kas man gāja garām. Kā nazis sirdī - tik svelošs bija jautājums, vai viņš jeb viņa bija izglābti. Kad draudzes loceklis grēkoja, es raudāju stundām ilgi. Ilgas pēc visu dvēseļu glābšanas palika manā sirdī un komunisti nav izņēmums.

Ieslodzīti viennīcā, mēs vairs nevarējām lūgt tāpat, kā iepriekš. Mēs bijām neiedomājami izsalkuši, mūs nozāļoja, līdz kļuvām par idiotiem. Mēs bijām vāji kā skeleti. Tēvreize mums bija par garu. „Lai to pateiktu, mēs nevarējām pietiekami koncentrēties. Mana vienīgā lūgšana, ko es atkārtāju vēl un vēl, bija: „Jēzu, es Tevi mīlu.“

Un tad kādā lieliskā dienā es saņēmu atbildi no Jēzus: „Tu mani mīli? Tagad es tev parādīšu, kā es mīlu tevi.“ Tūlīt pat sajutu sirdī liesmu, kas dega kā saules vainags. Mācekļi pa ceļam no Emmaus teica, ka viņu sirdis dega, kad Jēzus ar tiem runāja. Tāpat bija ar mani. Es zināju, ka tā mīl Viņš, kurš pie krusta atdeva savu dzīvību par mums visiem. Šāda mīlestība nevar izslēgt komunistus, lai cik smagi būtu viņu grēki.

Komunisti ir darījuši un joprojām dara šausmu darbus, bet "daudz ūdens nespēj nodzēst mīlestību, ne arī plūdi to nogremdēt. Stipra kā nāve ir mīlestība. Greizsirdība ir nežēlīga, kā kaps". Tāpat kā kaps paņem visus - bagātus un nabagus, jaunus un vecus, visu tautu, rasu un politisko pārliecību cilvēkus, svētos un noziedzniekus, tāpat arī mīlestība ir visus apņemoša. Kristus, iemiesotā mīlestība, nekad nemitēsies, līdz Viņš iegūs arī komunistus.

Manā kamerā iemeta kādu sludinātāju. Viņš bija tikko dzīvs. Visa viņa seja un miesa bija noplūdusi

asinīm. Viņu bija briesmīgi situši. Mēs viņu nomazgājām. Daži cietumnieki lādēja komunistus. Vaidēdams, viņš teica: "Lūdzu, nelādiet viņus! Aplustiet! Es gribu lūgt par viņiem."

Kā mēs varējām saglabāt prieku

Atskatoties uz četrpadsmit gadiem cietumā, jāteic, ka dažreiz tas bija ļoti laimīgs laiks. Citi ieslodzītie un pat cietumsargi ļoti bieži brīnījās, cik kristieši spēj būt laimīgi pat visbriesmīgākajos apstākļos. Mūs nevarēja atturēt no dziedāšanas, lai gan mūs par to sita. Es domāju, ka arī lakstīgala dziedātu, pat ja zinātu, ka pēc dziesmas viņu par to nogalinās. Kristieši cietumā no prieka dejoja. Kā viņi šādos traģiskos apstākļos varēja būt tik laimīgi?

Cietumā es bieži pārdomāju Jēzus vārdus saviem mācekļiem: "Svētīgas tās acis, kuras redz to, ko redzat jūs." Mācekļi bija tikko atgriezušies no gājiena pa Palestīnu, kur bija redzējuši šausmas. Palestīna bija apspiesta zeme. Visapkārt bija tiranizēto ļaužu šausmīgais posts. Mācekļi redzēja slimības, sērgas, badu, sāpes. Viņi iegāja mājās, no kurām patrioti bija iemesti cietumā, atstādami raudošus vecākus un sievas. Tā nebija nekāda skaistā pasaule, ko apskatīt.

Un tomēr Jēzus teica: "Svētīgas tās acis, kuras redz to, ko redzat jūs." Tas tāpēc, ka viņi bija redzējuši ne tikai ciešanas. Viņi bija redzējuši arī visu cilvēku Pestītāju, augstākā labuma Īstenotāju, Mērķi, ko sasniegs visa cilvēce. Pirmo reizi daži pretīgi tārpī, kāpuri, kas ložņā pa lapām, saprata, ka pēc šīs nozēlojamās eksistences iestājas brīnišķīga, daudzkrāsaina taureņa dzīve, kurš

lido no zieda uz ziedu. Tāds bija arī mūsu prieks.

Ap mani bija ļjabi, daži daudz vairāk cietuši nekā pats ļjabs. Bet es zināju ļjaba stāsta beigas - ka viņš saņēma divtik vairāk nekā viņam bija piederējis pirms tam. Ap mani bija tādi paši kā nabaga Lācars, izsalkuši un vienos strutojošos augoņos. Bet es zināju, ka eņģeļi viņus visus uznesīs Ābrahāma klēpī. Es redzēju, kādi viņi būs nākotnē. Noskrandušajā, netīrajā un vājajā mocekļi sev blakus redzēju godībā kronētu rītdienas svēto.

Bet šādi skatoties - nevis uz to, kas cilvēks ir, bet kas viņš būs - es varēju arī vajātājos, līdzīgos Saulam no Tarsas, saskatīt nākamos apustuļus sv. Pāvilus. Čekas virsnieki, kuriem mēs liecinājām, paši kļuva kristieši un bija laimīgi cietumā ciest par to, ka atraduši mūsu Kristu. Cietumsargos, kuri mūs sita, mēs redzējām tā Filipijas cietumsarga iespējas, kurš vispirms sita sv. Pāvilu, bet pēc tam pats atgriezās. Mēs sapņojām, ka drīz viņi mums jautās: "Ko lai es daru, lai tiktu izglābts?" Tajos, kuri ņirgādamies skatījās kristiešos, kas piesieti pie krustiem, bija notriepti ar izkārnījumiem, mēs redzējām pūli pie Golgātas, kas drīz sit sev pa krūtīm, bailēs, ka ir grēkojuši.

Cietumā mēs ieguvām cerību, ka komunisti tiks izglābti. Tieši tur mēs attīstījām atbildības sajūtu par viņiem. Būdami viņu spīdzināti, mēs iemācījāmies viņus mīlēt.

Liela daļa no manas dzimtas tika noslepkavota. *Viņu slepkava atgriezās tieši manās mājās.* Tā arī bija vispiemērotākā vieta. Tāpat piedzima komunistu cietumos ideja par kristīgo misiju komunistiem.

Dievs visu redz citādi nekā mēs, tāpat kā mēs redzam citādi nekā skudra. No cilvēku viedokļa būt piesietam pie krusta un notrieptam ar izkārnījumiem

ir briesmīgi. Tomēr, Bībele mocekļu ciešanas nosauc par "viegliem pārbaudījumiem". Pavadīt četrpadsmit gadus cietumā mums bija ilgs laiks. Bībele to sauc par "tikai īsu mirkli, kas atsver godības lielumu". Tas ļauj mums uzskatīt, ka komunistu nežēlīgie noziegumi, kurus mēs nevaram piedot un pret kuriem mums taisnīgi jācīnās līdz pēdējai iespējai, Dieva acīs ir daudz vieglāki, nekā mūsu acīs. Viņu tirānija, kas ilgusi jau pusgadsimtu, Dieva priekšā, kuram tūkstoš gadu ir kā viena diena, var būt tikai maldu mirklis. Viņus joprojām iespējams glābt.

Debesu Jeruzāleme ir māte un mīl kā māte.

Debesu vārti komunistiem nav slēgti. Nedz arī gaisma viņiem nodzēsta. Viņi var nožēlot kā jebkurš cits. Un mums viņus jāaicina uz nožēlu.

Komunistus var mainīt tikai mīlestība (mīlestība, kuru skaidri jāatsšķir no piekāpšanās komunismam, ko dara daudzi baznīcu vadītāji). Naidis dara aklu. Hitlers bija antikomunists, bet viņš ienīda. Tāpēc viņš tos nevis sakāva, bet palīdzēja viņiem iekarot trešo daļu pasaules.

Cietumā mēs ar mīlestību plānojām misijas darbu komunistu vidū.

Un mēs vispirms domājām par komunistu vadoņiem.

Daži misiju vadītāji, liekas, maz studējuši baznīcas vēsturi. Kā Kristum tika iegūta Norvēģiju? Iegūstot karali Olafu. Krievija Evaņģēliju pirmo reizi saņēma pēc tam, kad tika iegūts tās lielknazs Vladimirs. Ungārija tika iegūta, mantojot tās karali sv. Stefanu. Tāpat Polija. Āfrikā cilts vadonim sekoja visa cilts. Mēs veicinām misiju ierindas cilvēku vidū, kuri var kļūt par ļoti labiem kristiešiem, bet viņiem ir maza ietekme un viņi nevar mainīt lietu stāvokli.

Mums jāiegūst valdošās aprindas - politiķi,

ekonomisti, zinātnieki, mākslinieki. Viņi ir dvēseļu inženieri. Viņi veido cilvēku dvēseles. Iegūdami viņus, jūs iegūsiat arī cilvēkus, kurus viņi vada un ietekmē.

No misionāra viedokļa komunismam ir viena priekšrocība, kuras citām sabiedrības sistēmām nav. Tā ir vairāk centralizēta.

Ja ASV prezidents kļūtu mormonis, Amerika tāpēc nekļūtu mormoniska. Bet ja par kristietu kļūtu Mao Cze Duns vai Brežņevs, vai Čaušesku, tad varētu aizsniegt visu valsti. Tik liels ir vadoņu iespaids.

Bet vai komunistu vadītājs var tikt atgriezts? Protams, tāpēc, ka viņš ir tikpat nelaimīgs un nedrošs, kā viņa upuris. Gandrīz visi Krievijas komunistu vadītāji beidza dzīvi cietumā vai arī tos nošāva viņu pašu biedri. Tāpat Ķīnā. Pat iekšlietu ministri, kā Jagoda, Ježovs, Berija, kuru rokās, likās, ir visa vara, beidza dzīvi tāpat kā pēdējie kontrrevolucionāri: lode pakausī un ar viņiem bija cauri. Pavisam nesen Šeļepinu, Padomju Savienības iekšlietu ministru, un Rankoviču, Dienvidslāvijas iekšlietu ministru, izmeta kā vecas skrandas.

Kā mēs varam uzbrukt komunismam garīgi

Komunistu režīms nevienu nedara laimīgu, pat ne tos, kuri no tā kaut ko iegūst. Pat viņi baidās, ka policijas mašīna kādu nakti viņus var aizvest prom, jo mainījusies partijas līnija .

Daudzus komunistu vadītājus esmu pazinis personiski. Tie ir smagi nospiesti cilvēki. Tikai Jēzus var dot viņiem mieru.

Iegūt komunistu vadītājus Kristum var nozīmēt glābt pasauli no kodol kara iznīcības, glābt cilvēkus no bada, jo šobrīd tik daudz no valsts ienākumiem aiziet dārgajam bruņojumam. Komunistu vadītāju iegūšana var darīt galu starpvalstu spriedzei. Mantot komunistu vadītājus nozīmēs sagādāt prieku Kristum un eņģeļiem. Tas var nozīmēt Baznīcas triumfu. Visas tās vietas, kur misionāri jo smagi strādā, piemēram, Jaungvinejā un Madagaskarā, sekos viegli, ja tiks mantoti komunistu vadītāji, jo kristietībai tas dos jaunu impulsu.

Esmu personīgi saticis atgriezušos komunistus. Es pats jaunībā biju karojošs ateists. Komunisti un ateisti, kas atgriezušies, ļoti mīl Kristu, jo viņi ir ļoti daudz grēkojuši.

Misijas darbā ir vajadzīga stratēģiska domāšana. No glābšanas viedokļa visas dvēseles ir vienādas, no misijas viedokļa tās nav vienādas. Svarīgāk ir iegūt cilvēkus ar lielu ietekmi, kurš pēc tam var iegūt tūkstošus, nevis runāt ar mežoni džungļos, apliecinot glābšanu tikai viņam. Tāpēc Jēzus izvēlējās beigt savu kalpošanu nevis kādā mazā ciemā, bet Jeruzālemē, pasaules garīgajā centrā. Šī paša iemesla dēļ Pāvils tik ļoti centās nokļūt Romā.

Bībele saka: "Sievass dzimums sadragās čūskai galvu." Mēs kutinām čūskai vēderu, smīdinot to. Čūskas galva ir kaut kur starp Maskavu un Pekinu, nevis Tunisijā vai Madagaskarā. Baznīcas un misijas vadītāju, kā arī katra domājoša kristieša rūpju galvenajam objektam jābūt komunistu pasaulei.

Mums ir jābeidz rutīnas darbs. "Nolādēts ir tas, kurš tā Kunga darbu dara nodevīgi," sacītais Rakstos. Nepieciešams plašs, garīgs baznīcas uzbrukums komunismam.

Karā var uzvarēt tikai ar uzbrukuma, nevis aizsardzības stratēģiju. Attieksmē pret komunismu baznīca līdz šim vienmēr ir bijusi piekāpīga, zaudējot komunistiem vienu valsti pēc otras.

Šim stāvoklim ir nekavējoties jāmainās visā baznīcā. Psalmi saka, ka Dievs satriec dzelzs sienas gabalos. Dzelzs aizkars Viņam ir nieks.

Pirmbaznīca darbojās slepeni un nelegāli, un tā triumfēja. Mums atkal jāmainās strādāt tāpat.

Līdz komunistu laikiem es nesapratu, kāpēc tik daudzi Jaunās Derības cilvēki tiek saukti pavārdos: Simeons tiek saukts par Nigers, Jānis par Marku utt. Tagad mēs lietojam segvārdus savā darbā komunistu zemēs.

Es agrāk nesapratu, kāpēc Jēzus, gribēdams sēsties pie pēdējo vakariņu galda, nedeva mācekļiem adresi, bet teica: "Pilsētā ieejot, jums nāks pretī cilvēks, ūdens krūzi nesdams." Tagad es to saprotu. Arī mēs Pagrīdes baznīcas darbā dodam šādas slepenas pazišanās zīmes.

Ja mēs būsim ar mieru strādāt tā - atgriežoties pie agrīnās kristietības metodēm, tad mēs komunistu zemēs varēsīm efektīvi strādāt Kristum.

Bet saticies ar dažiem Rietumu baznīcu vadītājiem, es neatradu mīlestību pret komunistiem, kura jau sen būtu novedusi pie misijas darba organizēšanas komunistu zemēs - es atklāju, ka viņu politika ir komunistu pusē. Es neatradu labā samarieša līdzcietību pret Kārļa Marksa nama pazudušajām dvēselēm.

Cilvēks īsteni tic nevis tam, ko viņš uzskaita savā ticības apliecībā, bet gan tam, par ko gatavs mirt.

Pagrīdes baznīcas kristieši ir pierādījuši gatavību

mirt par savu ticību. Es tagad turpinu darbu, par ko mani var atkal iemest cietumā komunistu zemē, piespriest jaunas spīdzināšanas un nāvi, jo uzņemdamies visu risku vadu slepenu misiju aiz Dzelzs aizkara. Es ticu tam, ko rakstu.

Man ir tiesības prasīt: vai Amerikas baznīcu vadītāji, kuri draudzējas ar komunismu, ir gatavi mirt par šo savu ticību? Kas liedz viņiem atteikties no saviem augstajiem posteņiem Rietumos, lai kļūtu par oficiālajiem mācītājiem Austrumos un sadarbotos ar komunistiem uz vietas? Šādi savu ticību neviens no Rietumu baznīcas vadītājiem vēl nav apliecinājis.

Cilvēku vārdi rodas no vajadzības saprasties mēdībās, zvejojot un vēlāk kopīgi gatavojot dzīvei nepieciešamās lietas un lai viens otram varētu izteikt savas jūtas. Cilvēku valodā nav vārdu, lai izteiktu Dieva noslēpumus un garīgās dzīves augstumus.

Tāpat cilvēku valodā nav vārdu, ar kuriem izteikt velnišķīgās cietsirdības dzīles. Vai var vārdos izteikt to, ko jūt cilvēks, kuru nacisti tūlīt iegrūdīs krāsni vai arī kurš redz, ka krāsni iesviež viņa bērnu?

Tāpat ir bezjēdzīgi censties aprakstīt to, ko komunistu zemēs kristieši ir pārcietuši un cieš joprojām.

Biju cietumā kopā ar Lukreciu Patraskanu - cilvēku, kurš līdzēja komunismam Rumānijā nākt pie varas. Biedri viņam atmaksāja, iemezdami viņu cietumā. Lai gan viņš bija normāls, viņu ielika psihiatriskajā slimnīcā kopā ar vājprātīgajiem, līdz arī viņš sajuka prātā. To pašu viņi izdarīja ar Annu Paukeri, bijušo ārlietu ministri. Šādi ļoti bieži izturējās arī pret kristiešiem. Viņus spīdzināja ar elektrošoku. Viņi tiek iegērbti "trako kreklos".

Pasaule stingst šausmās par to, kas notiek Ķīnas ielās.

Visu acu priekšā Sarkanā Gvarde terorizē iedzīvotājus. Bet mēģiniet iedomāties, kas ar dažiem kristiešiem notiek ķīniešu cietumos, kur neviens neredz!

Pēdējās ziņas ir par to, ka pazīstamam ķīniešu evaņģēliskajam rakstniekam un citiem kristiešiem, kuri neatsacījās no savas ticības, nogrieza abas ausis, izrāva mēli un nocirta abas kājas.

Bet visbriesmīgākais nav vis tas, ka komunisti spīdzina un nogalina cilvēka miesas. Viņi bezcerīgi vilto cilvēku domas, saindē jauniešus un bērnus. Viņi ieliek savus cilvēkus baznīcu vadošajos amatos, lai tie vadītu kristiešus un grautu draudzes. Jaunatnei viņi māca ne vien *neticēt* Dievam un Kristum, bet *ienīst* šos vārdus.

Kādos vārdos lai mēs aprakstām to kristiešu mocekļu traģēdiju, kurus pēc atgriešanās no cietuma viņu bērni mājās sagaida ar izsmieklu, jo pa to laiku viņi ir kļuvuši par karojošiem ateistiem?

Šī grāmata ir rakstīta ne tik daudz ar tinti, bet ar asiņojošu siržu asinīm.

Kā Daniēla laikos trīs jaunekļi, kurus iemeta krāsnī, pēc tam, kad tos izlaida ārā, nesmirdēja pēc uguns, tā arī kristieši, kuri ir bijuši komunistu cietumos, nesmird pēc naida pret komunistiem.

Puķe, ja to samīn ar kājām, tev atmaksā ar smaržu. Tāpat kristieši, komunistu spīdzināti, atmaksā saviem spīdzinātājiem ar mīlestību. Mēs atvedām pie Kristus daudzus mūsu cietumsargus. Un mūsos valda viena vēlēšanās: dot komunistiem, kuri likuši mums ciest, labāko, kas mums ir - pestīšana, kas nāk no mūsu Kunga Jēzus Kristus.

Man nebija tas gods, kurš bija daudziem maniem ticības brāļiem - mirt mocekļa nāvē cietumā. Mani atbrīvoja un es pat varēju izbraukt no Rumānijas uz Rietumiem.

Un daudzos baznīcas vadītājos Rietumos es ieraudzīju pilnīgi pretējas jūtas, nekā valda pār mums Pagrīdes baznīcā aiz Dzelzs un Bambusa aizkara. Daudziem Rietumu kristiešiem nav mīlestības pret komunistiem. To pierāda tas, ka viņi neko nedara, lai glābtu cilvēkus komunistu valstīs. Viņiem ir misijas ebrejiem, misijas musulmaņiem, misijas budistiem. Viņiem ir misijas, lai pārliecinātu vienas konfesijas kristiešus pāriet citā. Bet viņiem *nav misijas komunistiem!* Viņi tos nemīl. Pretējā gadījumā viņi jau sen būtu tādu radījuši, tāpat kā attiecīgās misijas radīja Kerijs, kurš mīlēja indiāņus, un Hudzons Teilors, kurš mīlēja ķīniešus.

Bet tas, ka viņi nemīl komunistus un nedara neko, lai viņus iegūtu Kristum, vēl nav viss. Ar savu pašapmierinātību, ar savu nevērību un dažreiz rīkodamies kā īsti līdzdalībnieki, daži Rietumu baznīcu vadītāji stiprina komunistus viņu neuzticībā. Viņi palīdz komunistiem iespieties Rietumu baznīcās un iegūt vadošus amatus baznīcās un pasaulē. Viņi neļauj kristiešiem uzzināt par komunisma briesmām.

Nemīlēdami komunistus un nedarīdami neko, lai iegūtu viņus Kristum (aizbaidinādamies, ka viņiem nav atļauts to darīt, it kā pirmie kristieši būtu prasījuši Nērona atļauju izplatīt Evaņģēliju), viņi nemīl arī savas avis. Jo ja mēs nemantojam komunistus Kristum, viņi iekaros Rietumus un iznīdēs kristietību arī šeit.

Vēstures mācība tiek ignorēta

Pirmajos gadsimtos kristietība uzplauka Ziemeļāfrikā. No turienes nāca sv. Augustīns, sv. Kipriāns, sv. Atanāzijs un Tertuliāns. Ziemeļāfrikas kristieši atstāja novārtā tikai

vienu pienākumu: iegūt Kristus musulmaņus. Rezultātā musulmaņi iebruka Ziemeļāfrikā un un uz gadsimtiem no turienes iznīdēja kristietību. Pat šodien Ziemeļāfrika pieder musulmaņiem un kristīgā misija viņus sauc par "nekonvertējamo bloku".

Mācīsimies kaut ko no vēstures!

Reformācijas laikā Husa, Lutera un Kalvina reliģiskās intereses sakrita ar Eiropas tautu vēlmēm tikt vaļā no pāvesta jūga, kas tolaik bija nomācošs politiks un ekonomisks spēks. Tāpat šodien Pagrīdes baznīcas intereses izplatīt Evaņģēliju gan komunistiem, gan viņu upuriem sakrīt ar visu brīvo tautu vitālo vēlēšanos saglabāt savu brīvību.

Nav tāda politiskā spēka, kas varētu gāzt komunismu. Komunistiem ir kodolieroči, tāpēc uzbrukt viņiem nozīmētu sākt jaunu karu, kurā būtu simtiem miljonu upuru. Arī daudziem Rietumu vadītājiem ir skalotas smadzenes un tie negrib gāzt komunistu vadītājus. To viņi ir sacījuši bieži. Viņi vēlas, lai izzūd narkomānija, bandītisms, vēzis un tuberkuloze, bet ne komunisms, kas ir prasījis daudz vairāk upuru, nekā tie visi kopā.

Padomju rakstnieks Ilja Ērenburgs saka - ja Staļins savā dzīvē nebūtu darījis neko citu, kā rakstījis savu nevainīgu upuru vārdus, tad ar viņa mūžu nepietiktu, lai šo darbu pabeigtu. Hruščovs Komunistiskās partijas XX kongresā teica: "Staļins iznīcināja tūkstošiem godīgu un nevainīgu komunistu.. No simt trīsdesmit deviņiem Centrālās komitejas locekļiem un kandidātiem, kuri tika ievēlēti Partijas XVII kongresā, deviņdesmit astoņi, tas ir, septiņdesmit procenti, vēlāk tika arestēti un nošauti."

Tagad iedomājieties, ko viņš izdarīja ar kristiešiem! Hruščovs neatzina Staļinu, bet pats turpināja darīt

to pašu. Kopš 1959. gada puse no tām Padomju Krievijas baznīcām, kuras vēl bija atvērtas ir slēgtas. Jauns barbarisma vilnis, kas ir sliktāks par Staļina laiku, veļas pāri Ķīnai. Atklāta baznīcas dzīve tur ir izzudusi pilnīgi. Krievijā un Rumānijā notiek jauni aresti. (Nupat saņēmām ziņas par kristiešu masu arestiem Krievijā.)

Ar teroru un krāpšanu zemēs, kurās ir viens miljards iedzīvotāju, visa jaunā paaudze izaudzināta naidā pret visu rietumniecisko un it īpaši pret kristīgo.

Krievijā tas nav nekas neparasts - redzēt varas iestāžu pārstāvjus stāvam baznīcu priekšā un novērojam bērņus. Tie, kuri nāk uz baznīcu, tiek ieļļaukāti un izmesti ārā. Rūpīgi un sistemātiski tiek audzināti nākošie Rietumu kristietības postītāji!

Ir tikai viens spēks, kas var gāzt komunismu. Tas ir tas pats spēks, kas lika kristiešu valstīm ieņemt pagāniskās Romas impērijas vietu; spēks, kas par kristiešiem padarīja mežonīgos teitoņus un vikingus, spēks, kas gāza asiņaino inkvizīciju. Šis spēks ir Evaņģēlijā, ko pārstāv Pagrīdes baznīca, kas darbojas visās komunistu valstīs.

Šīs baznīcas stiprināšana un palīdzēšana tai nav jautājums par vienību ar cietējiem brāļiem vien. Tas nozīmē jūsu zemes un jūsu draudžu dzīvību vai nāvi šīs baznīcas atbalstīšana nav tikai brīvo kristiešu interesēs - tai vajadzētu būt arī brīvo valdību politikai.

Pagrīdes baznīca jau ir mantojusi komunistu vadītājus Kristus. Rumānijas premjerministrs Georgiu Deijs nomira kā atgriezies cilvēks - pēc grēksūdzes, mainījis savu grēcīgo dzīvi. Komunistu zemēs ir valdību locekļi, kuri slepenībā ir kristieši. Šī parādība var izplatīties. Tad mēs varam gaidīt reālas pārmaiņas

dažu komunistisko valdību politikā - nevis tādas, kā Tito vai Gomulkas pārmaiņas, pēc kurām tā pati cietsirdīgās ateistiskās partijas diktatūra turpinājās - bet reālu pagriešanos preti kristietībai un brīvībai.

Tam šobrīd ir vienreizējas iespējas.

Komunisti, kuri savā ticībā ir tikpat neliekuļoti, kā kristieši savējā, pārdzīvo dziļu krīzi.

Viņi tiešām ticēja, ka komunisms tautu starpā radīs brālību. Tagad tā vietā viņi redz, ka komunistu valstis plēšas savā starpā kā suņi.

Viņi tiešām ticēja, ka komunisms radīs paradīzi zemes virsū, pretstatu tam, ko viņi sauc par iedomātu paradīzi debesīs. Bet nu to tautas cieš badu. Kviešus jāieved no kapitālistiskajām valstīm.

Komunisti ticēja saviem vadoņiem. Tagad viņi savos laikrakstos lasa, ka Staļins bija masu slepkava un Hruščovs - idiots. Tas pats ir ar viņu nacionālajiem vadoņiem, kā Rakoši, Gero, Anna Paukere, Rankovici un citiem. Komunisti vairs netic savu vadoņu nemaldībai. Viņi ir kā katoļi bez pāvesta.

Komunistu sirdīs ir tukšums un šo tukšumu var aizpildīt tikai Kristus. Cilvēka sirds dabiski meklē Dievu. Katrā cilvēkā, ir garīgs vakuums, kamēr tas nav Kristus piepildīts. Tā tas ir arī komunistiem. Evaņģēlijā ir mīlestības spēks, kas spēj uzrunāt arī viņus. Esmu redzējis to notiekam un zinu, ka tas var tikt izdarīts.

Kristieši, komunistu apsmieti un spīdzināti, ir piedevuši un aizmirsuši, kas nodarīts personiski viņiem un viņu ģimenēm. Viņi dara visu, ko spēj, lai palīdzētu komunistiem pārvarēt krīzi un atrast ceļu pie Kristus. Šajā darbā viņiem nepieciešama mūsu palīdzība.

Bet ne tikai tajā. Kristīgā mīlestība vienmēr ir vispārēja. Kristietībā nav dalīšanas grupās vai pēc subjektivajām simpātijām.

Jēzus teica, ka Dieva saule spīd pār labiem un ļauniem. Tāpat arī kristīgā mīlestība.

Tie kristiešu vadītāji Rietumos, kuri izrāda draudzību komunistiem, pamato to ar Jēzus mācību, ka mums ir jāmīl savi ienaidnieki. Bet Jēzus nekad nav mācījis, ka mums būtu jāmīl *tikai* ienaidnieki, aizmirstot par brāļiem.

Viņi savu mīlestību izrāda nevis nezdami viņiem labo vēsti par Kristu, bet malkodami viņu un ēzdami pusdienas kopā ar tiem, kuru rokas ir līdz elkoņiem kristiešu asinīs. Bet tie, kurus komunisti apspiež, ir aizmirsti. Tos nemīl.

Rietumvācijas evaņģēliskā un katoļu baznīca pēdējos septiņos gados bada cietējiem piešķirušas 125 miljonus dolāru. Amerikas kristieši dod pat vēl vairāk.

Badacietēju ir daudz, bet es nevaru iedomāties nevienu, kam vairāk pienāktos palīdzība no brīvajiem kristiešiem un kas būtu vairāk izsalcis kā kristiešu mocekļi. Ja vācu, britu, amerikāņu un skandināvu baznīcas trūkcietējiem atvēl tik lielus līdzekļus, tad tos jāpiešķir visiem, kas trūkmā, *bet pirmkārt kristiešu mocekļiem un viņu ģimenēm.*

Vai šodien tas tā notiek?

Mani izpirka kristiešu organizācijas, kas pierāda, ka kristiešus var izpirkt. Neraugoties uz to, esmu vienīgais, ko ir izpirkuši no mūsu zemes kristieši. Un manas izpiršanas fakts apsūdz Rietumu kristīgās organizācijas par to, ka citos gadījumos tās pret saviem pienākumiem izturējušās nevērigi.

Pirmkristieši sev jautāja, vai jaunā baznīca ir tikai jūdiem, vai arī pagāniem. Uz jautājumu tika atrasta

pareiza atbilde. Citā veidā tas pats jautājums atkārtojas divdesmitajā gadsimtā. Kristietība nav tikai Rietumiem. Kristus nepieder tikai Amerikai, Anglijai vai citām demokrātiskajām valstīm. Kad Viņš tika sists krustā, viena Viņa roka bija izstiepta uz rietumiem, otra uz austrumiem. Viņš grib būt Kēniņš ne vien jūdiem, bet arī pagāniem un arī komunistiem, ne tikai Rietumu pasaulei. Jēzus teica: "Eita pa *visu* pasauli un pasludiniet evaņģēliju *visai* radībai."

Viņš izlēja savas asinis par visiem un visiem ir jādzird un jātic uz Evaņģēliju. Sludināt evaņģēliju komunistu zemēs mūs iedrošina kāds fakts, - tie, kas tur kļūst par kristiešiem, ir pilni mīlestības un dedzības. Nekad neesmu saticis nevienu remdenu krievu kristieti. Bijušie komjaunieši var kļūt par izciliem Kristus mācekļiem.

Kristus mīl komunistus un grib viņus atbrīvot no komunisma, tāpat kā Viņš mīl visus grēciniekus un vēlas tos darīt brīvus no grēka. Daži Rietumu baznīcu vadītāji šīs vienīgi pareizās attieksmes vietā sludina citu: pašpārliecinātu attieksmi pret komunismu. Viņi veicina grēku, palīdz komunismam triumfēt un tā stājas ceļā gan komunistu, gan viņu upuru glābšanai.

Ko es atklāju pēc atbrīvošanas

Kad pēc atbrīvošanas no cietuma atkal biju kopā ar savu sievu, viņa man jautāja, kādi ir mani nākotnes plāni. Es atbildēju, ka "mans sapnis ir dzīvot garīga vientuļnieka dzīvi." Sieva teica, ka viņai ir bijusi tāda pati iecere.

Jaunībā es biju ļoti aktīvs. Bet cietums, īpaši vieninieka kamerā pavadītais laiks, mani pārvērta par

apcerīgu cilvēku. Visas dvēseles vētras bija rimušas. Es nedomāju par komunismu un pat neievēroju to. Biju Debesu līgavaiņa apskāvienos, lūdzu Dievu par mūsu mocītājiem un varēju milēt viņus no visas sirds.

Man bija bijusi ļoti maza cerība, ka tikšu atbrīvots, bet kad laiku pa laikam tā parādījās, pārdomāju, ko es darītu, ja mani atbrīvotu. Vienmēr uzskatīju, ka tādā gadījumā es dotos kaut kur prom un turpinātu dzīvi tuksnesī, saldā savienībā ar debesu Līgavaini.

Dievs ir "Patiesība." Bībele ir "patiesība par Patiesību". Teoloģija ir "patiesība par patiesību par Patiesību". Fundamentālisms ir "patiesība par patiesību par patiesību par Patiesību". Un tā kā kristieši dzīvo šajās daudzajās patiesībās par Patiesību, viņiem šīs "Patiesības" nav. Izsalkuši, sisti un nozāļoti, mēs aizmirsām teoloģiju un Bībeli. Mēs aizmirsām "patiesības par Patiesību" un tāpēc dzīvojām "Patiesībā". Ir rakstīts: "Cilvēka dēls nāks stundā, kad tu par to nedomāsi, un dienā, kuru tu nezini." Mēs vairs nespējam domāt. Spīdzināšanas vistumšākajās stundās Cilvēka dēls pie mums nāca, likdams cietuma sienām mirdzēt kā dimantam un pieliedams kameras ar gaismu. Spīdzinātāji bija kaut kur tālu prom miesas sfērā. Bet gars gavilēja tai Kungā. Mēs nebūtu piekrituši mainīt šo prieku pat pret ķēnišķām pilīm.

Cīnīties pret kaut ko vai pret kādu? Tas man nenāca ne prātā. Negribēju cīnīties nekādos karos, pat ne taisnīgos karos. Drīzāk gribēju celt dzīvus trempļus Kristum. Cietumu es atstāju ar cerību uz klusiem apceres gadiem nākotnē.

Bet sākot ar pirmo atbrīvošanas dienu sastapos ar tik pretīgiem komunisma aspektiem, kādus nebiju redzējis pat visās cietuma spīdzināšanās. Vienu pēc

otra satiku lielos dažādu draudžu sludinātājus un mācītājus un pat bīskapus, kuri ar lielām sāpēm atzinās, ka par savām draudzēm pienes ziņas čekai. Jautāju, vai viņi ir gatavi to izbeigt, kaut vai riskējot ar ieslodzījumu cietumā. Visi atbildēja "nē" un paskaidroja, ka tas, kas viņus attur, nav vis bailes pašiem par sevi. Viņi man pastāstīja par jauninājumiem baznīcā, par to, kas pirms mana aresta vēl nenotika - atsacīšanās būt par ziņotāju varēja nozīmēt baznīcas slēgšanu. Katrā pilsētā ir valdības pilnvarots "kulta lietu" inspektors, cilvēks no komunistiskās čekas. Viņam ir tiesības izsaukt pie sevis jebkuru priesteri vai mācītāju, kad vien viņš to grib, un jautāt, kas ir bijis baznīcā, kurš bieži nāk pie Dievgalda, kurš savā ticībā ir dedzīgs, kurš manto citas dvēseles, ko cilvēki saka grēksūdzēs utt. Ja tu neatbilde, tevi atlaiž un tavā vietā tiek norīkots cits "kalps", kurš stāstīs vairāk nekā tu. Kur varas pārstāvis šādu cilvēku atrast nevar (kas gandrīz nekad nenotiek), viņš baznīcu vienkārši slēdz.

Slepenpolicijai ziņoja lielākā daļa garīdznieku, ar vienīgo atšķirību, ka daži to darīja negribīgi, mēģinot dažas lietas noslēpt, citi turpretī pierada un viņu sirdsapziņa apklusa. Vēl citi ar to aizrāvās un stāstīja vairāk, nekā no viņiem prasīja.

Dzirdēju kristiešu mocekļu bērnu grēksūdzes, kurās viņi atzinās, ka bijuši spiesti sniegt ziņas par ģimenēm, kurās viņi bija ar sirsnību uzņemti. Pretējā gadījumā viņiem draudēja aizliegt turpināt studijas.

Es devos uz baptistu kongresu - uz kongresu, kas notika zem sarkanā karoga; tur komunisti nosprieda, kuri būs "ievēlētie vadītāji".

Zināju, ka tagad visu oficiālo baznīcu vadībā ir

komunistiskās partijas nozīmēti cilvēki. Aptvēru, ka redzu to izpostīšanas riebeklību vissvētākā vietā, par ko runāja Jēzus.

Mācītāji un sludinātāji vienmēr ir bijuši labi un slikti. Bet tagad pirmo reizi Baznīcas vēsturē to, kas vadīs baznīcu, nospriež atklāti ateistiskas partijas Centrāla komiteja, kas par savu mērķi ir deklarējusi reliģijas iznīdēšanu. Vadīt to - ar kādu nolūku? Protams, lai palīdzētu iznīdēt reliģiju.

Ļeņins rakstīja: "Katra reliģioza ideja, katra Dieva ideja, katra flirtēšana ar Dieva ideju ir neizsakāmi pretīga un visbīstamākais ļaunums, visriebīgākā sērga. Miljoniem grēku, neķītri darbi, varmācība un slimību epidēmijas ir daudz mazāk bīstamas par vismazāko garīgo Dieva ideju."

Visu padomju zemju komunistiskās partijas ir ļeņiniskas. Tās reliģiju uzskata par ļaunāku nekā vēzis, tuberkuloze vai sifiliss. Un *viņi* nolemj, kas būs reliģiskās dzīves vadītāji. Un oficiālās baznīcas vadītāji ar viņiem sadarbojas, vairāk vai mazāk pieļaudami kompromisus.

Esmu redzējis, kā ar ateismu tiek saindēti bērni un jaunieši, un oficiālajai baznīcai nav ne mazāko iespēju tam pretoties. Nevienā mūsu galvaspilsētas Bukarestes baznīcā jūs neatradīsiet bērnu Svētdienas skolu vai jauniešu tikšanos. Kristiešu bērni tiek audzināti naida skolā.

Un visu to redzot, es ienīdu komunismu tā, kā nebiju to ienīdis laikā, kad mani spīdzināja.

Ienīdu nevis man nodarītā dēļ, bet tā dēļ, ko komunisms nodara Dieva godībai, Kristus vārdam un miljardam dvēseļu komunistu zemēs.

Mani brauca apciemot zemnieki no visas valsts un

pastāstīja, kā notika kolektivizācija. Tagad viņi ir izsalkuši vergi, kas strādā savos bijušajos tīrumos un vīnadārzos. Viņiem nav maizes. Viņu bērniem nav piena, nav augļu - un tas ir zemē, kuras dabas bagātības līdzināmas seno laiku Kanaānai.

Brāļi man atzinās, ka komunistiskais režīms viņus visus ir padarījis par zagļiem un meļiem. Izsalkuma spiesti, viņi zaga no saviem bijušajiem tīriem, kuri nu piederēja kolektīvajām saimniecībām. Lai noslēptu savu zādzību, viņiem bija jāmelo.

Strādnieki man stāstīja par teroru rūpnīcās un par tādu darbaspēka ekspluatāciju, par kādu kapitālisti nav pat sapņojuši. Strādniekiem nebija tiesību streikot.

Intelektuāļiem bija pret savu pārliecību jāmaca ka Dieva nav.

Visa dzīve un domāšana vienā trešdaļā pasaules ir tikusi izpostīta un viltota.

Jaunas meitenes nāca sūdzēties, ka viņas tikušas sauktas uz komjauniešu sapulci, kur viņām pārmeta un draudēja par to, ka viņas skūpstījušās ar kristīeti, un viņām ieteica kādu citu, kuru vajadzētu skūpstīt!

Viss bija līdz izmisumam melīgi un pretīgi.

Tad es satikos ar Pagrīdes baznīcas cīnītājiem, maniem vecajiem biedriem. Daži no tiem nemaz nebija noķerti, citi pēc atbrīvošanas no cietuma bija atsākuši cīņu. Viņi aicināja mani cīnīties kopā ar viņiem. Piedalījos viņu slepenajos dievkalpojumos, kur viņi dziedāja no dziesmu grāmatām, kuras bija pārrakstītas ar roku.

Atcerējos svēto Antoniju. Viņš trīsdesmit gadus bija bijis tuksnesī un atstājis pilnīgi atstājis pasauli, vadīja dzīvi gavēnī un lūgšanās. Bet kad viņš izdzirdēja par cīniņu starp sv. Atanāziju un Āriju par

Kristūs dievišķumu, viņš pameta apcerīgo dzīvi un devās uz Aleksandriju, lai palīdzētu triumfēt patiesībai.

Es nolēmu darīt to, kas jādara visiem šiem kristiešiem: nolēmu sekot Kristus, apustuļa Pāvila un lielo svēto piemēram, atnest domu par aiziešanu no pasaules un uzsākt cīņu.

Kas tā varētu būt par cīņu?

Kristieši cietumos vienmēr ir lūguši par saviem ienaidniekiem un ir devuši visiem lielisku liecību. Mēs no sirds vēlējamies, lai viņi tiek glābti un vienmēr priecājamies, kad tas notika.

Bet es ienīdu ļauno komunistisko sistēmu un gribēju stiprināt Pagrides baznīcu - *vienīgo spēku, kas Evaņģēlija vārdā var gāzt briesmīgo tirāniju.*

Es nedomāju tikai par Rumāniju, bet par visu komunistisko pasauli.

Bet Rietumos es esmu sastapies ar lielu vienaldzību.

Visas pasaules rakstnieki protestēja, kad diviem komunistiskajiem rakstniekiem, Siņavskim un Daniēlam, viņu pašu biedri piesprieda ieslodzījumu cietumā. Bet kad ticības dēļ tiek arestēti kristieši, pat baznīcas neprotestē.

Kam rūp brālis Kuziks, kas notiesāts par tādu noziegumu, kā "indīgās" kristīgās literatūras - brošūru un Bībeles daļu izplatīšanu? Kurš zin par brāli Prokofjevu, ko notiesāja par sprediķu izplatīšanu rokrakstā? Kurš kaut ko zin par ebreju kristieti Grīnvaldu, kas par līdzīgiem nodarījumiem notiesāts Krievijā un kuram komunisti uz mūžu atņēma dēlu?

Es atceros, ko pārdzīvoju, kad man atņēma Mihaju. Un es ciešu kopā ar brāļiem Grīnvaldu, Ivaņenko, vecmāmiņu Čevčuku, Taisiju Tkačenko,

Jekaterinu Vekazinu, Georgiju Vekazinu, Pilātu ģimeni Latvijā un vēl daudziem, daudziem citiem - divdesmitā gadsimta svētajiem un ticības varoņiem! Es noliecos, lai noskūpstītu viņu važas, tāpat kā pirmie kristieši skūpstīja savu brāļu kristiešu važas, kad tos veda, lai mestu plēsīgu zvēru priekšā.

Daži Rietumu baznīcu vadītāji par viņiem nedomā. Mocekļu vārdus viņi lūgšanās nepiemin. Tajā laikā, kad viņus spīdzināja un tiesāja, krievu baptistu un pareizticīgo vadītāji, kuri viņus denuncēja un nodeva, ar lielu godu tika uzņemti Ņūdeli, Ženēvā un citās konferencēs. Tur tie visus pārliecināja, ka Krievijā eksistē pilnīga ticības brīvība.

Kad boļševiku arhibīskaps Nikodims to apgalvoja, Pasaules baznīcu koncila priekšsēdētājs viņu noskūpstīja. Tad viņi kopīgi dzīvoja iespaidīgās Pasaules baznīcu padomes vārdā, kamēr svētie cietumā Jēzus Kristus vārdā ēda kāpostus savāritus ar nemazgātām iekšām.

Tas tā nevarēja palikt. Pagrīdes baznīca nosprieda, ka man, ja reiz dota tāda iespēja, ir jāatstāj valsts un par notiekošo jāinformē jūs, kristieši.

Nolēmu apsūdzēt "komunismu", kaut arī mīlu "komunistus". Es uzskatu, ka nav pareizi sludināt Evaņģēliju, neapsūdzot komunismu.

Daži man saka - "sludini tiro Evaņģēliju!" Šis aicinājums man atgādina, ka arī čeka man lika sludināt "tiro" Kristu, nepieminot komunismu. Vai tad tiešām tos, kuri ir par tā saukto "tiro Evaņģēliju" un čekistus, ir iedvesmojis viens un tas pats gars?

Es nezinu, kas šis tā sauktais "tīrais Evaņģēlijs" ir. Vai sv. Jāņa Kristītāja sludināšana bija "tīra"? Viņš neteica tikai "Atgriezieties, jo Debesu valstība

ir tuvu klāt nākusi". Viņš teica arī - "Tu, Hērod, esi nelietis!" Par to, ka viņš neaprobežojās tikai ar abstraktu mācīšanu, viņam nocirta galvu. Jēzus nesludināja tikai "tīru" Kalna sprediķi, bet arī to, ko daži baznīcu vadītāji nosauktu par negatīvo sprediķi. "Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, liekuļi.. jūs odžu dzimums!" Par šādu "netīru" sludināšanu viņu piesita krustā. Farizeji nebūtu noraizējušies par Kalna sprediķi vien.

Grēks ir jāsauc vārdā. Šodien pasaules lielākais grēks ir komunisms. Ikviens Evaņģēlijs, kas to neapsūdz, nav tīrais Evaņģēlijs. Pagrīdes baznīca to apsūdz, riskējot ar brīvību un dzīvību. Vēl jo mazāk mēs drikstam klusēt Rietumos.

Es neesmu nolēmis apsūdzēt komunismu tajā nozīmē, kādā to dara "antikomunisti". Hitlers bija antikomunists un tomēr tirāns. Mēs ienīstam grēku un mīlam grēcinieku.

Kāpēc Rietumos es ciešu

Rietumos es ciešu vairāk nekā komunistu zemēs.

Vispirms man ciešanas sagādā ilgas pēc Pagrīdes baznīcas neizsakāmā skaistuma. Tā ir baznīca, kura piepilda seno latīņu teicienu "Nudis nudum Christi sequi" (Kailumā sekot Kristus kailumam).

Komunistu nometnē Cilvēka dēlam un tiem, kas pieder Viņam, nav, kur nolikt savu galvu. Tur kristieši neceļ sev namus. Kādēļ gan, ja tos konfiscē pēc pirmā aresta. Ar to, ka tev ir jauna māja, var pietikt, lai tevi iemestu cietumā, ja šo māju pēkšņi iegribas komunistiem. Tur tu neaproc savu tēvu, nedz atvadies

no ģimenes pirms sāk sekot Kristum. Kas ir tava māte, tavs brālis, tava māsa? Šai ziņā tu esi kā Jēzus. Tava māte un tavs brālis ir tikai tas, kurš pilda Dieva gribu. Kas attiecas uz dabiskajām saitēm, vai tās gan ko nozīmē, ja bieži līgava nodod savu līgavaini, bērni savus vecākus, sievas - vīrus? Arvien biežāk vienīgais, kas paliek, ir garīgā saikne.

Pagrīdes baznīca ir nabadzīga un cietēja baznīca, bet tajā nav remdenu locekļu.

Dievkalpojums Pagrīdes baznīcā ir tāds pats, kā pirms deviņpadsmit gadsimtiem pirmbaznīcā. Sludinātājs nezina nekādu izstrādātu teoloģiju. Viņš nezina homilētiku, tāpat kā to nezināja Pēteris. Katrs teoloģijas profesors Pēterim par sprediķi Vasarsvētkos ieliktu sliktu atzīmi. Komunistu zemēs Bībeles pantus nezina labi, jo Bībeles ir retums. Turklāt sludinātājs, visticamāk, ir vairākus gadus pavadījis cietumā bez Bībeles.

Kad viņi apliecina savu ticību Tēvam, tas nozīmē ļoti daudz, jo šis apliecinājums slēpj sevī drāmu. Cietumā viņi ik dienas ir lūguši visvarenajam Tēvam dienišķo maizi un tās vietā ir saņēmuši kāpostus ar nepieminamiem netīrumiem. Un tomēr viņi tic, ka Dievs ir viņu mīlošais Tēvs. Viņi ir kā Ījabs, kurš teica, ka ticēs Dievam pat tad, ja Dievs to nonāvēs. Viņi ir kā Jēzus, kurš Dievu sauca par Tēvu pat tad, kad Viņš bija šķietami pamests pie krusta. Katrs, kurš iepazinis Pagrīdes baznīcas garīgo skaistumu, vairs nevar samierināties ar dažu Rietumu baznīcu tukšību.

Rietumos es ciešu vairāk kā komunistu cietumā, jo tagad es ar savām acīm redzu Rietumu civilizācijas nāvi.

Osvalds Špenglers darbā "Rietumzemes no-riets" rakstīja:

"Jūs mirstat. Es jūsos redzu visas raksturīgās

pagrimuma zīmes. Es varu pierādīt, ka jūsu lielā labklājība un lielā nabadzība, jūsu kapitālisms un sociālisms, jūsu kari un revolūcijas, jūsu ateisms un pesimisms, un cinisms, jūsu amorālisms, jūsu izjukušās laulības, jūsu dzimstības kontrole - tajā visā jūs noasiņojiet no pamatiem un tas nokauj jūs pašā smadzeņu galvgalī, - varu jums pierādīt, ka šis ir seno valstu atmiršanas pazīmes, tāpat kā Aleksandrijā, Grieķijā un neirotikajā Romā."

Tas ir rakstīts 1926. gadā. Kopš tā laika demokrātija un civilizācija ir mirusi jau pusē Eiropas un pat tik tālu kā Kubā. Pārējā rietumu Eiropa guļ.

Bet ir viens spēks, kas neguļ: komunisms. Kamēr komunisti Austrumos ir vīlušies un zaudējuši savas ilūzijas, Rietumos komunisms ir kļuvis dzīvīgs. Rietumu komunisti vienkārši netic jaunajām ziņām par vardarbību, postu un vajāšanām komunistu zemēs. Viņi savu ticību ar nenogurstošu dedzību izplata visur - augstākās sabiedrības salonos, intelektuāļu klubos, koledžās, nabagu kvartālos un baznīcās. Mēs, kristieši, patiesības pusē bieži esam tikai pa daļai. Viņi ir melu pusē pilnīgi.

Pa to laiku Rietumu teologi diskutē par niekiem.

Tas man atgādina laiku, kad 1453. gadā Muhameda II karaspēks aplenca Konstantinopoli un uz daudziem gadsimtiem izšķīrās, vai Balkānus pārvaldīs kristieši vai musulmaņi. Aplenktajā pilsētā vietējo baznīcu koncils sprieda par šādām problēmām: kādā krāsā Svētajai jaunavai bija acis? Kāds dzimums ir eņģeļiem? Kas notiek, ja muša iekrīt svētītā ūdenī? Vai muša tiek svētīta vai arī ūdens apgānīts? Varbūt tā ir tikai leģenda par tiem laikiem. Bet pāršķirstiet šodienas Baznīcas periodiskos izdevumus un jūs

redzēsiet, ka tagad apspriež tādus pašus jautājumus. Komunisma draudus un Pagrīdes baznīcas ciešanas reti kurš piemin.

Turpinās bezgalīgas diskusijas par teoloģiskiem jautājumiem, par rituāliem, par nebūtisko.

Salonā notika saviesīgs vakars. Viens jautāja: "Ja jūs būtu uz kuģa, kurš grimst un jūs varētu izglābties tikai uz vientuļas salas, no kuģa bibliotēkas l'dzņemot tikai vienu grāmatu - kuru jūs izvēlētos?" Viens atbildēja: "Bībeli", kāds cits "Šekspīru." Bet rakstnieks pateica pareizi: "Es ņemtu grāmatu, kas man paskaidrotu, kā pagatavot laivu un atgriezties krastā. Tur es varētu lasīt ko vien vēlos."

Saglabāt brīvību visām denominācijām un visām teoloģijām un nožēlot, kur šī brīvība ir tikusi zaudēta komunistu vajāšanu dēļ, ir daudz svarīgāk nekā turēties pie noteikta teoloģiska viedokļa.

"Patiesība dara brīvu," teica Jēzus. Bet tāpat arī - "brīvība, tikai brīvība var atklāt patiesību". Un mums vajadzētu nevis strīdēties par nebūtisko, bet apvienoties cīņā par brīvību pret komunisma tirāniju.

Es ciešu dalīdamies pieaugošajās baznīcas ciešanās aiz Dzelzs aizkara. Šīs ciešanas pārdzīvojis, es varu tās iztēloties.

1966. gada jūnijā padomju avīzes "Izvestija" un "Derevenskaja Žizņ" apsūdzēja krievu baptistus par to, ka viņi māca saviem draudzes locekļiem slepkavot bērnus, lai izpirktu grēkus. Tā ir veca apsūdzība par rituālām slepkavībām, kādās savulaik vainoja ebrejus.

Bet es zinu, ko tas nozīmē. 1959. gadā es biju Kluijas cietumā Rumānijā kopā ar ieslodzīto Lazaroviču, kuru apsūdzēja meitenes slepkavībā. Viņš bija tikai trīsdesmit gadus vecs, bet no spīdzināšanām

nosirmoja vienā naktī. Viņš izskatījās pēc veča. Viņam nebija nagu. Viņam tos nomauca, lai viņš atzīstas noziegumā, kuru nav padarījis. Pēc gadu ilgas spīdzināšanas atklājās, ka viņš ir nevainīgs un viņu atbrīvoja, bet brīvība viņam vairs neko nenozīmēja. Viņš bija uz visiem laikiem salauzts cilvēks.

Citi lasa šo rakstu un var smieties par padomju preses muļķīgo apsūdzību pret baptistiem. Bet es zinu, ko tas nozīmē apsūdzētajiem.

Ir briesmīgi atrasties Rietumos un visu laiku acu priekšā redzēt šīs ainas.

Kur tagad ir Kalugas (PSRS) arhibīskaps Jemogins un pārējie septiņi biskapi, kuri protestēja pret patriarha Alekseja un arhibīskapa Nikodīma, sadarbību ar Padomju režīmu? Ja es nebūtu redzējis, kā blakus man cietumā mirst biskapi, kuri protestēja Rumānijā, es par šiem dievbijīgajiem bīskapiem tik daudz neraizētos.

Garīdzniekus Nikolaju Ešlišanu un Gļebu Jakušinu patriarhs aplūsināja, jo viņi prasīja baznīcai ticības brīvību. To rietumos zin. Bet es biju cietumā kopā ar tēvu Joannu no Vladimireštas Rumānijā, ar kuru notika tas pats. Virspusē bija tikai klerikāla "disciplinēšana". Bet mūsu oficiālie baznīcas vadītāji komunistu zemēs strādā roku rokā ar drošības komiteju. Tos, kurus sagrābuši viņi, "disciplinē" arī daudz efektīgāk - spīdzinot, sitot, nozāļojot cietumā.

Es nodrebu par šo vajāto ciešanām komunistu noietnē. Es nodrebu, domājot par viņu mocītāju likteni mūžībā. *Es nodrebu par Rietumu kristiešiem, kuri nepalīdz saviem vajātajiem brāļiem.*

Savas sirds dziļumos es gribētu kopt sava vīna dārza jaukumu un neiesaistīties šajā milzīgajā cīņā. Es ļoti gribētu būt kaut kur klusumā un mierā. Bet tas

nav iespējams. Komunisms ir jau pie sliekšņa. Kad komunisti iekaroja Tibetu, viņi apklusināja visus, kuriem interesēja tikai garīgie jautājumi. Mūsu zemē tie apklusināja visus, kuri bija attālinājušies no realitātes. Baznīcas un klosterus slēdza, paturot vienīgi tik daudz, lai muļķotu ārzemniekus. Klusums un miers, pēc kura es ilgojos, būtu bēgšana no realitātes un tas būtu bīstams arī manai dvēselei.

Man šī ciņa *ir jāvada*, kaut arī man personiski tā ir ļoti bīstama. Ja es pazūdu, jūs varat būt pārliecināti, ka mani ir nolaupījuši komunisti. Viņi mani nolaupīja uz ielas 1948. gadā un ielika cietumā ar svešu vārdu. Anna Paukere, mūsu tālaika ārlietu ministre, Zviedrijas vēstniekam Patrikam fon Reitersvērda kungam teica: "Ak jā, Vurmbrands tagad pastaigājas pa Kopenhāģenas ielām." Zviedru diplomāta kabatā bija mana vēstule, kuru man izdevās slepus izsūtīt laukā no cietuma. Viņš zināja, ka viņam melo. Tas var notikt atkal. Ja mani nogalinās, slepkavu būs nolīguši komunisti. Nevienam citam nav nekāda iemesla mani nogalināt. Ja jūs dzirdat baumas par manu morālo pagrimumu, par to, ka esmu zaglis, homoseksuālists, politiski neuzticams, laulības pārkāpējs, melis un daudz kas cits, tad ziniet, ka ir piepildījušies drošības komitejas draudi: "Mēs tevi iznīcināsim morāli."

No ļoti labiem informācijas avotiem zinu, ka pēc liecības došanas ASV senātā Rumānijas komunisti ir nolēmuši mani nogalināt. Viņi centīsies nogalināt mani fiziski vai arī iznīcināt manu reputāciju. Viņi centīsies mani šantažēt, terorizējot manus draugus Rumānijā. Viņiem ir spēcīgi līdzekļi.

Bet es nevaru klusēt. Un jūsu pienākums ir klusi pārbaudīt to, ko es saku. Pat ja jūs domājat, ka pēc

visa, ko esmu pārdzīvojis, es ciešu no vajāšanas mānijas, jums ir sev jājautā, kāds gan briesmīgs spēks piemīt komunismam, ja tas liek saviem pilsoņiem mocīties ar šādiem kompleksiem. Kas tas ir par spēku, kas liek Austrumvācijas vīriem ņemt buldozerā pat bērnu un lauzties ar to caur dzeloņstieplēm, riskējot, ka viņu nošaus kopā ar visu ģimeni?

Rietumi guļ un tos ir jāpamodina!

X

Cietēji meklē grēkāzi - kādu, uz kuru novelt vainu. Kad tas ir atrasts, nasta kļūst daudz vieglāka. Es to nevaru izdarīt.

Es nevaru novelt vainu uz Rietumu baznīcu vadītājiem, kuri sadarbojas ar komunistiem. Ļaunums nenāk no viņiem. Tas ir daudz vecāks. Šie vadītāji paši ir daudz vecāka ļaunuma upuri. Ne jau viņi radīja sajūkumu baznīcā. Viņi to pārmantoja.

Kopš esmu Rietumos, esmu apmeklējis daudzus teoloģijas seminārus. Dzirdēju lekcijas par zvanu vēsturi un par liturģiskajām dziesmām, par sen diskutētiem kanoniskiem likumiem vai par baznīcas disciplīnu, kuras vairs nav. Esmu sastapis teoloģijas studentus, kuri apgūst to, ka Radīšanas stāsts Bībelē ir nepatiess, tāpat kā stāsts par Ādamu, Grēku plūdiem un Mozus brīnumdarbiem; ka pravietojumi esot uzrakstīti pēc to piepildīšanās, ka piedzimšana no jaunavas ir mīts, tāpat kā Jēzus augšāmcelšanās; ka Viņa kauli dus kaut kur kapā, ka Vēstules nav īstas, ka Atklāsme uzrakstījis vājprātīgais, bet citādi Bībele ir Svētā Grāmata! (Atliek vien "svētā grāmata", kurā ir

vairāk melu kā komunistu laikrakstā.

To semināros mācījās šodienas baznīcu vadītāji. Šādā atmosfērā viņi dzīvo. Kāpēc lai viņi tic Skolotājam, par kuru sacītas tik savādas lietas? Kāpēc lai baznīcas vadītāji tic baznīcai, kurā var brīvi mācīt, ka Dievs ir miris?

Viņi ir oficiālās baznīcas un nevis Kristus līgavas vadītāji. Viņi vada baznīcu, kurā kopš seniem laikiem daudzi ir nodevuši savu Skolotāju. Kad viņi satiek kādu no pagrīdes un mocekļu baznīcas, no cietējas baznīcas, viņi raugās uz to kā uz neparastu būtni.

Otrkārt, nav pareizi cilvēkus tiesāt, zinot tikai vienu viņu attieksmes pusi. Ja mēs tā darītu, mēs būtu līdzīgi farizejiem, kuriem Jēzus bija slikts, jo Viņš neievēroja sabata likumus. Tas viņiem neļāva Jēzū ieraudzīt to, kas varētu būt mīlams, pat no viņu viedokļa.

Tiem pašiem baznīcu vadītājiem, kuriem ir ačgārna nostāja attieksmē pret komunismu, var būt taisnība daudzās citās lietās un viņi var būt ļoti patiesi.

Un pat ja viņi maldās, viņi savas domas var mainīt.

Reiz biju kopā ar Rumānijas Pareizticīgo baznīcas metropolītu. Viņš bija komunistu ieliktenis, kas denuncēja savas avis. Es saņēmu viņa roku savējā un izstāstīju viņam līdzību par pazudušo dēlu. Tas bija vakarā, viņa dārzā. Es teicu: "Redzi, ar kādu mīlestību Dievs pieņem grēcinieku, kurš atgriežas. Viņš labprāt pieņem pat bīskapu, ja tas nožēlo grēkus." Es dziedāju viņam kristiešu dziesmas. Šis cilvēks tika atgriezts.

Biju cietumā vienā kamerā kopā ar pareizticīgo priesteri, kurš cerībā, ka viņu atbrīvos, rakstīja ateistiskas lekcijas. Es ar viņu runāju un viņš saplēsa gabalos uzrakstīto, tā riskēdams palikt ieslodzījumā.

Es nevienu nevaru padarīt par grēkāzi un nevaru atvieglināt nastu, kas guļ uz manas sirds.

Man sāj vēl kas cits. Pat mani tuvākie draugi mani pārprot. Daži man pārmet naidu un aizvainojumu pret komunistiem, kas, es zinu, nav taisnība.

Jūdu rakstnieks Klods Montefiore reiz sacīja, ka Jēzus attieksme pret rakstu mācītājiem un farizejiem, to publiska apsūdzēšana ir pretrunā ar Viņa bausli mīlēt savus ienaidniekus un svētīt tos, kuri lād. Un Dr. V.R. Metjūss, nesen emeritētais sv. Pāvila katedrāles dekāns Londonā, secina, ka te Jēzus nav konsekvents un nonāk pretrunā pats ar sevi. Viņš uzskata, ka tas ir piedodami, jo Jēzus nebija intelektuālis!

Montefiore maldījās, tā domādams par Jēzu. Arī es mīlu komunistus un viņu izpalīgus baznīcā, kaut arī viņus apsūdzu.

Man nemiīgi atkārtu: "Aizmirsti par komunistiem! Strādā tikai pie garīgiem jautājumiem!"

Reiz satiku kādu kristieti, kurš bija cietis nacistu laikā. Viņš man teica, ka esot pilnīgi manā pusē, kad es liecinot par Kristu, bet man nevajadzētu nevienu vārdu runāt pret komunismu. Es viņam jautāju - vai tad kristieši, kuri cīnījās pret hitlerismu, rīkojās aplam un viņiem būtu vajadzējis runāt tikai no Bībeles, ne vārda nebilstot pret tirānu? Atbilde bija - "Bet Hitlers nogalināja sešus miljonus ebreju! Pret viņu *bija jārunā.*" Es iebildu: "Komunisms ir nogalinājis trīsdesmit miljonus krievu, miljoniem ķīniešu un citas tautas. Viņi ir šāvuši arī ebrejus. Vai tad mums jāprotestē tikai tad, ja slepkavo ebrejus un jāklusē, kad slepkavo krievus?" Viņš atbildēja: "Tā ir pavisam cita lieta." Tā arī nesaņēmu nekādus paskaidrojumus.

Esmu policijas sistā gan Hitlera, gan komunistu laikā, bet nemanīju kādu īpašu atšķirību. Sāpīgas bija abas reizes.

Kristiešiem ir jācinās pret dažādiem grēka aspektiem, ne tikai pret komunismu. Mūs nav pārņēmusi vienīgi šī problēma.

Bet šodien kristietības lielākais un bīstamākais ienaidnieks ir komunisms. Lai stātos tam pretī, mums ir jāapvienojas.

Ļaujiet man to atkārtot! Cilvēka dzīves uzdevums ir līdzināties Kristus. Atturēt no tā ir komunistu galvenais mērķis. Pirmkārt viņi ir antirelīģiozi. Viņi tic, ka pēc nāves cilvēks pārvēršas par sāļiem un minerāliem, un neko vairāk. Viņi vēlas, lai visa dzīve tiktu nodzīvota tikai matērijas līmenī.

Viņi pazīst tikai masas. Viņu vārds ir tas pats, ko teica dēmons Jaunajā Derībā, kad tam jautāja - kā tevi sauc? - "Mēs esam leģions." Personību, Dieva lielāko dāvanu cilvēcei, ir jāiznīcina. Viņi cilvēku iemeta cietumā par to, ka atrada pie viņa Alfrēda Adlera grāmatu "Individuālā psiholoģija". Drošības komitejas virsnieki iekliedzās - "Ahā, indivīds, vienmēr indivīds! Kāpēc ne kolektīvs?"

Jēzus grib, lai mēs būtu personības. Tāpēc starp mums un komunistiem nav iespējams kompromiss. Komunisti to zin. Viņu žurnāls "Nauka i reliģija" raksta: "Reliģija un komunisms nav savienojami. Reliģija ir komunismam naidīga... Komunistiskās partijas Programmas saturs ir nāves elpa reliģijai.. Tā ir ateistiskās sabiedrības celtniecības programma, kur cilvēki uz visiem laikiem būs brīvi no reliģijas jūga."

Vai kristietība var pastāvēt blakus komunismam? Te ir komunistu atbilde: "Komunisms ir nāvējoša elpa reliģijai."

Tagad atkal runāšu par Pagrīdes baznīcu.

Tā strādā ļoti grūtos apstākļos. Visās komunistu zemēs valsts reliģija ir ateisms. Lielāku vai mazāku brīvību ticēt viņi dod veciem cilvēkiem, bet bērni un jaunieši *ticēt nedrīkst*. Šajās zemēs visam - radio, televīzijai, teātrim, preseī, izdevniecībām - ir jāstrādā ar mērķi apspiest ticību Dievam.

Pagrīdes baznīcai ir ļoti maz līdzekļu pretoties totalitārās varas milzīgajiem spēkiem. Krievu pagrīdes mācītājiem nav teoloģiskās izglītības. Ir sludinātāji, kuri nekad nav lasījuši visu Bībeli.

Pastāstišu jums kādā veidā daudzi ir ordinēti. Mēs satikām kādu krievu jaunekli, kurš bija pagrīdes sludinātājs. Jautāju viņam, kas viņu ir ordinējis. Viņš atbildēja: "Mums nav īsta bīskapa, kas varētu mūs ordinēt. Oficiālais bīskaps neordinē nevienu, kuru nav apstiprinājusi komunistiskā partija. Tāpēc mēs, desmit jauni kristieši, devāmies uz mūsu mocekļa nāvē mirušā bīskapa kapu. Divi no mums uzlikām rokas uz viņa kapakmens. Pārējie sastājās mums apkārt aplī un lūdza Svēto Garu, lai tas mūs ordinē. Mēs esam pārliecināti, ka mūs ordinēja Jēzus naglu caurdurtās rokas."

Es šī jaunekļa ordināciju uzskatu par likumīgu Dieva priekšā!

Kristus darbu turpina šādi ordinēti cilvēki, kuriem nav nekādas teoloģiskas izglītības un kuri ļoti bieži maz ko zin par Bībeli.

Tas ir tāpat kā pirmo gadsimtu Baznīcā. Kādus seminārus bija beiguši tie, kas Kristus dēļ apgriezta otrādi

visu pasauli? Vai visi viņi prata lasīt? Un no kurienes lai viņiem būtu Bībele? Ar viņiem runāja Dievs .

Mums Pagrīdes baznīcā nav katedrāļu. Bet vai kāda katedrāle var būt skaistāka par debesīm, kurās mēs raudzījāties, kad slepus sapulcējāties mežā? Ērģeļu vietā čivināja putni. Mūsu vīraks bija puķu smaržas. Un nodilušās, no cietuma tikko atbrīvotā mocekļa skrandas bija daudz iespaidīgākas nekā priestera tērps. Mēness un zvaigznes mums bija par svecēm. Un mūsu kalpotāji, kas tās aizdedza, bija eņģeļi.

Es nevaru aprakstīt šīs baznīcas skaistumu!

Bieži pēc slepenajiem dievkalpojumiem kristiešus noķēra un aizveda uz cietumu. Tur kristieši nēsā važas ar tādu pašu prieku, ar kādu līgava nēsā sava iemīļotā dāvināto dārgakmeni. Ūdeņi cietumā ir rimti. Tu saņem Viņa skūpstu un dusi Viņa apskāvienos un šo vietu tu nemainītu ne pret kādām ķēniņu pilīm. Īsti gavilējošus kristiešus esmu saticis tikai Bībelē, Pagrīdes baznīcā un cietumā.

Pagrīdes baznīca ir apspiesta, bet tai ir daudz draugu, pat starp čekas komitejas darbiniekiem, pat starp valdības locekļiem. Dažreiz šie slepus ticīgie aizstāv Pagrīdes baznīcu.

Nesen krievu prese žēlojās par "ārēji neticīgo" skaita palielināšanos. Krievu prese skaidroja, ka tie ir neskaitāmi vīrieši un sievietes valdības pirmajos ešalonos - valdības iestādēs, propagandas birojos un visu, kuri no ārpuses ir komunisti, bet iekšēji - slepeni ticīgie un Pagrīdes baznīcas locekļi.

Komunistu presē bija publicēts stāsts par jaunu sievieti, kura strādāja komunistiskās propagandas nodaļā. Pēc darba viņa devās mājup, kur sagaidīja no darba pārnākam vīru. Pēc vakariņām viņi abi

pulcināja pie sevis citus jauniešus no pārējiem dzīvokļiem uz slepenām Bībeles stundām un kopīgām lūgšanām. Tas *notiek viscaur komunistu pasaulē.*

Katrā komunistiskajā zemē ir desmitiem tūkstošu šādu "ārēji neticīgo". Viņi uzskata, ka ir gudrāk neapmeklēt atļautās parādes beznīcas, kur viņus novēros un kur var uzklaut tikai atšķaidītu Evaņģēliju. Tā vietā viņi paliek varas atbildīgos amatos un no turienes klusi un iedarbīgi apliecina Kristu.

Šādās vietās Pagrīdes baznīcai ir tūkstošiem uzticīgu locekļu. Viņi slepus pulcējas pagrabos, bēniņos, dzīvokļos un mājās.

Krievijā neviens vairs neatceras argumentus par vai pret bērnu vai pieaugušo kristīšanu, par vai pret pāvesta nemaldīgumu. Viņi nav ne pirms, ne pēc mileniāristi. Viņi neprot izskaidrot pravietojumus un viņi par tiem nestrīdās, bet es bieži brīnījos, cik labi viņi ateistiem māk pierādīt Dieva esamību.

Viņi ateistiem atbild vienkārši: "Ja tu būtu uzaicināts dzīrēs, kur galdi klāti lieliskiem ēdieniem, vai tu ticētu, ka tos neviens nav pagatavojis? Bet daba ir kā mums sagatavotas dzīres! Mums ir tomāti, bumbieri, āboli, medus un piens. Kas to visu cilvēcei sagatavojis? Daba ir akla. Ja tu netici Dievam, kā tad tu vari izskaidrot, ka aklā daba varēja radīt tādu daudzveidību un bagātību, mums vajadzīgo lietu?"

Viņi prot pierādīt, ka ir mūžīgā dzīvība. Reiz es dzirdēju šādu sarunu ar ateistu: "Iedomājies, ka mēs varētu sarunāties ar embriju mātes klēpī un tu viņam stāsti, ka embrionālā stadija ir tikai īss brīdis, pēc kura seko īstā, lielā dzīve. Ko embrijs atbildētu? Viņš atbildētu to pašu, ko jūs, ateisti, atbildat mums, kad mēs jums stāstām par paradīzi un eļļu. Viņš teiktu, ka

dzīve mātes klēpī ir vienīgā un ka viss pārējais ir reliģiski māņi. Bet ja embrijs prastu domāt, viņš sev sacītu: "Man aug rokas. Man tās nevajag un es pat nevaru tās izstiept. Kāpēc tās aug? Iespējams, manai nākošajai dzīvei, kad man ar tām vajadzēs strādāt. Aug kājas, bet man tās jātur saliektas pie krūtīm. Kāpēc tās aug? Iespējams, pēc tam būs kāda liela pasaule, kurā man vajadzēs staigāt. Aug acis, kaut gan mani apņem pilnīga tumsa un man tās nav vajadzīgas. Kāpēc man ir dotas acis? Iespējams, tajā pasaulē būs gaismā un krāsas". Tātad, ja embrijs spētu apdomāt savu attīstību, viņš nojaustu dzīvību ārpus mātes klēpja, vēl to neredzējis. Tāpat ir ar mums. Kamēr mēs esam jauni, mēs esam spēcīgi un enerģiski, kaut gan mums nepietiek prāta, lai šo enerģiju lietotu pareizi. Kad mēs ar gadiem pieaugam zināšanās un gudrībā, mūs jau gaida liķurati, kas mūs aizvedīs uz kapiem. Kāpēc gan bija nepieciešams pieaugt zināšanās un gudrībā, ja mēs tās vairs nevaram lietot? Kāpēc embrijam aug rokas, kājas un acis? *Tās aug tam, kas vēl būs.* Tas pats notiek ar mums šeit virs zemes. Mēs šeit pieaugam pieredzē, zināšanās un gudrībā tam, kas vēl tikai būs. Mēs tiekam gatavoti kalpošanai augstākā līmenī, kas sekos pēc nāves."

Oficiālais komunisms par Jēzu saka, ka Viņš nekad nav dzīvojis. Pagrīdes baznīcas darbinieki uz to viegli atrod atbildi: "Kāda avīze ir tavā kabatā? Vai tā ir šodienas vai vakardienas "Pravda"? Ļauj man paskatīties... Ahā! 1964. gada 14. janvāris. 1964. gads - kopš kura laika? Kopš tā laika, kad dzīvoja Viņš un Viņam nebija nekādas nozīmes? Tu saki, ka Viņš nekad nav dzīvojis, bet tu skaiti gadus kopš Viņa dzim-

šanas. Laiks bija arī pirms Viņa. Bet kad atnāca Viņš, cilvēcei likās, ka viss, kas bijis pirms tam, ir par velti un īstais laiks sākas tikai tagad. Jau pati tava komunistiskā avīze ir pierādījums tam, ka Jēzus nav izdomāts."

Rietumu mācītāji parasti pieņem, ka viņu draudžu locekļi ir tiešām pārliecināti par galvenajām kristietības patiesībām. Reti var dzirdēt sprediķi, kas pierādītu mūsu ticības patiesību. Bet aiz Dzelzs aizkara cilvēki, kuri nekad to nav mācījušies, dod saviem konvertītiem nopietnu pamatu.

Skaidras robežšķirtnes, aiz kuras pagrīdes baznīca, kas ir galvenais kristietības cietoksnis, beigtos un sāktos oficiālā baznīca, nav. *Tās ir cieši savijušās kopā. Daudzi parādes baznīcu garīdznieki veic paralēlu slepenu kalpošanu tālu aiz tām robežām, kuras viņiem novilkuši komunisti.*

Oficiālajai baznīcai, kas sadarbojas ar komunistiem, ir gara vēsture.

Tūlīt pēc krievu sociālistiskās revolūcijas tā sākās "Dzīvajā baznīcā", kuru vadīja priesteris saukts Sergijs.

Šī "Dzīvā baznīca" tolaik Maskavā atklāti paziņoja: "Mūsu mērķis nav atjaunot baznīcu, bet to iznīcināt, izskaust jebkuru reliģiju." Lieliska programma baznīcai!

Katrā zemē mums ir bijuši šādi Sergiji.

Ungārijā, starp katoļiem, tāds bija tēvs Balogas. Viņš kopā ar dažiem protestantu garīdzniekiem palīdzēja komunistiem pārņemt valsti pilnīgā kontrolē.

Rumānijā komunisti nāca pie varas ar pareizticīgo priesteru Burduceas, bijušā fašista palīdzību, kuram vajadzēja kļūt vēl "sarkanākam" nekā viņa bosī, lai uztaisītos sarkano priekšā. Šis priesteris stāvēja blakus Padomju ārlietu ministram Višinskim un

piekrītoši smaidīja, kad tas pasludināja jaunās komunistiskās valdības nākšanu pie varas: "Šī valdība uzcelš paradīzi zemes virsū un jums vairs nevajadzēas to meklēt debesīs."

Kas attiecas uz Krievijas arhibīskapu Nikodimu, ir informācija, ka viņš ir ziņotājs. Krievu čekas izmeklētājs majors Derjabins apliecināja, ka Nikodims bija viņu aģents.

Tāds pats stāvoklis ir gandrīz visās denominācijās. Pašreizējā vadība rumāņu baptistiem tika uzspiesta ar varu. Īstos kristiešus viņi denuncē. To pašu dara baptistu vadītāji Krievijā. Rumāņu adventistu prezidents Tačici man pats teica, ka viņš ir bijis komunistiskās čekas ziņotājs jau kopš pašas pirmās viņu valdīšanas dienas.

Kaut arī komunisti ir slēguši daudzus tūkstošus baznīcu, tomēr tā vietā, lai slēgtu visas baznīcas, komunisti ir viltīgi nolēmuši dažas oficiālās "suvenīrbaznīcas" atstāt vaļā, lai tās varētu lietot kā logus, pa kuriem vērot, kontrolēt un pēc iespējas iznīcināt kristiešus un kristietību. Viņi nolēma, ka labāk būtu ļaut baznīcas struktūrai pastāvēt un pārvērst to par kristiešu kontroles un ārzemju viesu muļķošanas līdzekli. Man pašam tika piedāvāta šāda baznīca ar noteikumu, ka, man kā mācītājam, būtu jāziņo par tās locekļiem čekai. Šķiet, ka rietumnieki, kuri ir pieraduši pie melnbalta redzējuma - viss ir vienāds vai pilnīgi citāds - to saprast nespēj. Bet Pagrīdes baznīca šādu suvenīrstāvokli - kontrolētas baznīcas, kas aizvietotu jēgpilnu, efektīvu evaņģelizāciju "visai radībai", ieskaitot jaunatni - nepieņems.

Tomēr oficiālajās baznīcās, par spīti daudziem nodeviģiem vadītāģiem, rit arī īsta garīgā dzīve. (Man

ir radies iespaids, ka līdzīgs stāvoklis ir arī daudzās Rietumu baznīcās. Bieži draudzes ir uzticīgas nevis pateicoties, bet par spīti to virsvadītājiem.)

Pareizticīgo liturģija ir palikusi nemainīga un tā baro šīs baznīcas locekļu sirdis, pat ja sprediķi glaimo komunistiem. Luterāņi, prezbiterāņi un citi protestanti dzied tās pašas senās dziesmas. Un vēl - pat ziņotāju sprediķos ir jābūt kaut kam no Rakstiem. Cilvēki atgriežas pie Kristus to ietekmē, kurus viņi jau iepriekš pazīst kā nodevējus, par kuriem viņi zin, ka par viņu atgriešanos tie izstāstīs čekai; viņiem jāslēpj sava ticība no tā, kurš viņiem šo ticību deva ar savu korumpēto sprediķi. Tas ir liels Dieva brīnums, par ko simboliskā valodā stāsta 3. Mozus grāmata 11:37 - "Ja kāda maita (kas, saskaņā ar Mozus bauslību, ir nešķīsta), nokrīt uz sēklas, kas ir izsējama un tiks izsēta, tad tā ir šķīsta."

Taisnības dēļ jāteic, ka ne visi oficiālās baznīcas vadītāji, pat ne visi tās oficiālie vadoņi ir komunistu cilvēki.

Ļoti ievērojami oficiālajās baznīcās ir arī pagrīdes baznīcas locekļi, izņemot tos, kuriem nākas slēpties. Un viņi rūpējas par to, lai kristietība nebūtu vis vārģa un neizteiksmīga, bet, lai tā būtu ticība, kas cīnās. Kad čekisti atbrauca, lai s1ēgtu klosteri Vladimireštā Rumānijā un tāpat daudzās vietās Krievijā, viņiem nācās smagi nopūlēties. Daži komunisti ir samaksājuši ar savu dzīvību par noziegumu aizliegt reliģiju.

Bet oficiālo baznīcu kļūst arvien mazāk un mazāk. Neesmu drošs vai maz Padomju Savienībā vēl ir atlikuši pieci vai seši tūkstoši darbojošos baznīcu. (Savienotajās Valstīs ar tādu pašu iedzīvotāju skaitu ir kādi trīs simt tūkstoši.) Un šīs "baznīcas" visbiežāk ir tikai sīkas istabiņas, nevis "baznīcas", kādas iedomājamies mēs.

Ārzemju viesi redz pārpildītu baznīcu Maskavā, kas ir vienīgā protestantu baznīca pilsētā, un ievēro, cik liela tur ir brīvība. "Pat baznīcas ir pārpildītas!" - viņi sajūsmā stāsta. Viena baznīca - septiņiem miljoniem dvēseļu -, bet iebrucēji nepamana šo traģēdiju! astoņdesmit procentiem Padomju savienības iedzīvotāju brauciena attālumā nav pat vienistabas baznīca. Šos miljonus ir vai nu jāaizmirst vai jāaizsniedz ar pagrīdes evaņģelizācijas metodēm. Citas iespējas nav.

Jo vairāk komunisms valstī attīstās, jo vairāk baznīcai būs jādarbojas pagrīdē.

Slēgto oficiālo baznīcu vietā nāk antireliģisko organizāciju rīkotās sapulces.

Kā pagrīdes baznīca "barojas" ar ateistisko literatūru

Bet pagrīdes baznīca zin, kā lietot arī antireliģiskās organizācijas. Vispirms, ateistiskā literatūra to baro tāpat, kā Eliju baroja kraukļi. Apsmiedami un kritizēdami Bībeles pantus, ateisti parāda lielu izdomu un dedzību.

Viņi ir izdevuši tādas grāmatas, kā "Jautrā Bībele" un "Bībele ticīgajiem un neticīgajiem". Viņi mēģināja parādīt, cik Bībeles panti ir muļķīgi un, lai to izdarītu citēja daudzus Bībeles pantus. Kā mēs par to priecājamies! Kritika bija tik stulba, ka neviens to neņēma nopietni. Bet grāmatu izdeva miljonus eksemplāru un tā bija pilna ar Bībeles pantiem, kas bija neizsakāmi skaisti, kaut arī komunisti tos izsmēja. Pagātnē inkvizīcijas dedzinātie "ķecerī", tika vesti uz sārtu procesijā, ietērpti visu veidu

smieklīgos tērpos ar elles liesmu un velnu attēliem uz tiem. Bet šie ķeceri bija svētie! Tāpat Bībeles panti paliek patiesība, pat ja tos citē velns.

Komunistiskā izdevniecība bija ļoti priedīga, saņemot tūkstošiem vēstuļu ar lūgumu laist klajā ateistisko grāmatu papildmetienus, kas apsmieklam citēja Bībeles pantus. Viņi nezināja, ka šīs vēstules nāk no Pagrīdes baznīcas, kurai citu iespēju, kā iegūt Rakstus, nebija.

Mēs labi zinājām, kā izmantot arī ateistiskās lekcijas un sapulces.

Komunisma pasniedzējs sapulcē centās pierādīt, ka Jēzus nebija nekas vairāk, kā burvju mākslinieks. Profesora priekšā bija glāze ar ūdeni. Viņš iebera tajā kādu pulverīti un tas kļuva sarkans. "Tas arī ir viss brīnums," viņš skaidroja. "Jēzus savās piedurknēs slēpa šim līdzīgu pulveri un izlikās, it kā brīnumainā kārtā būtu pārvērtis ūdeni vīnā. Bet es varu izdarīt pat labāk nekā Jēzus, es varu vīnu pārvērst atpakaļ ūdenī." Un viņš šķidrumā iebēra citu pulveri. Tas kļuva bezkrāsains. Tad atkal citu pulveri, un tas vēlreiz kļuva sarkans.

Kāds kristietis piecēlās un teica: "Biedri profesori, ar to, ko jūs spējat darīt, jūs esat radījis mūsos izbrīnu. Mēs tikai gribam jums lūgt vēl vienu lietu: izdzeriet mazliet no šī vīna!" Profesors teica: "To es nevaru darīt. Pulveris bija indīgs." Kristietis atbildēja: "Tā ir atšķirība starp jums un Jēzu. Viņš ar savu vīnu mums jau tūkstošiem gadu sagādā prieku, turpretim jūs ar savu vīnu mūs indējat." Kristietis iemeta cietumā. Bet runas par šo gadījumu izplatījās tālu un stiprināja ticību.

Mēs, esam vāji, mazi Dāvidi. Bet mēs esam stiprāki par ateisma Goliātu, jo mūsu pusē ir Dievs. Mums pieder patiesība.

Reiz kāds komunistu lektors lasīja lekciju ateismā. Uz to bija jāierodas visiem rūpnīcas strādniekiem un starp viņiem bija daudzi kristieši. Viņi klusu sēdēja un klausījās argumentus pret Dievu un par to, cik muļķīgi ir ticēt Kristum. Lektors pārgāja pie pierādījumiem, ka nav Dieva, nav garīgās pasaules, nav Kristus, nav pēcnāves, ka cilvēks ir tikai matērija bez dvēseles. Viņš vēl un vēl atkārtoja, ka eksistē tikai matērija.

Piecēlās kāds kristietis un jautāja, vai drīkstot ko teikt. Viņam atļāva. Kristietis pacēla savu salokāmo krēslu, uz kura bija sēdējis, un nosvieda to zemē. Tad kādu brīdi klusēja un skatījās uz to. Pēc tam viņš devās uz priekšu un cirta komunistu lektoram sejā pļauku. Lektora seja sašutumā iekvēlojās sarkana. Viņš sāka kliegt rupjības un sauca, lai viņa biedri komunisti arestē šo kristieti. Viņš kļiedza: "Kā tu uzdrošies man sist? Par ko?"

Kristietis atbildēja: "Jūs tikko pierādījāt, ka esat melis. Jūs teicāt, ka viss ir matērija.. nekas vairāk. Es pacēlu krēslu un nosviedu to zemē. Krēsls nedusmojās. Tā ir tikai matērija. Kad es jums iecirtu pļauku, jūs neizturējāties tāpat kā krēsls. Jūs reaģējāt citādi. atšķirībā no *jums* matērija nezaudē prātu un nedusmojas. Tāpēc jūs, biedri profesori, maldāties. Cilvēks ir kas vairāk nekā matērija! Mēs esam garīgas būtnes!"

Neskaitāmos veidos vienkāršie Pagrīdes baznīcas kristieši atspēkoja sīki izstrādātos ateistu argumentus.

Cietumā polītruks man asi uzkliedza: "Cik ilgi tu vēl turēšies pie savas stulbās reliģijas?" Teicu viņam: "Esmu redzējis neskaitāmi daudz ateistu, kuri uz savas nāves gultas nožēloja, ka ir bijuši bezdievji, - viņi piesauca Kristu. Vai jūs varat iedomāties kristieti, kurš

nāves tuvumā nožēlo, ka ir bijis kristietis un sauc, lai Markss vai Ļeņins to izglābj no ticības?" Viņš sāka smieties: "Gudra atbilde." Es turpināju: "Kad celtnieks ir uzcēlis tiltu, fakts, ka tam pāri var pāriet kaķis, vēl nepierāda, ka tilts ir drošs. Lai pierādītu tā izturību, pāri jāpārbrauc vilcienam. Fakts, ka tu esi ateists tad, kad viss ir kārtībā, vēl nepierāda ateisma patiesīgumu. Lielu krīžu brīžos tas neiztur." Izmantoju Ļeņina darbus, lai viņam pierādītu, ka pat pēc tam, kad Ļeņins jau bija kļuvis par Padomju Savienības vadoni, viņš grūtos brīžos mēdza lūgties.

Mēs esam klusi un varam klusi gaidīt uz notikumu attīstību. Komunisti necieš klusu un uzsāk jaunas antireliģiskas kampaņas. Tā viņi pierāda to, sv. Augustīna teikto: "Sirds ir nemierīga, līdz tā atrod mieru Tevī."

Kāpēc pat komunistus var iegūt Kristum

Ja jūs, brīvie kristieši, Pagrīdes baznīcai palīdzēsiet, tā iekaros komunistu sirdis un pārmainīs pasaules seju. Tā iegūs viņus, jo būt komunistam ir nedabiski. Pat suns grib, lai viņam būtu savs kauls. Komunistu sirdis saceļas pret lomu, kura viņiem jāspēlē, un absurdu, kam jātic.

Kad atsevišķi komunisti apgalvoja, ka viss ir matērija, ka mēs esam ķīmiski savienojumi, kas sakārtoti noteiktā secībā un ka pēc nāves mēs atkal būsīm sāls un minerāli, pietika viņiem pajautāt: "Kāpēc tad komunisti tik daudzās zemēs ir atdevuši dzīvību par saviem ideāliem? Vai "ķīmiskiem savienojumiem" ir ideāli? Vai "minerāli" spēj uzupurēties citu labā?"

Uz šo jautājumu viņiem nav, ko atbildēt.

Un tad vēl cietsirdība! Cilvēki nav radīti cietsirdīgi un cietsirdību viņi nevar ilgi izturēt. Mēs esam redzējuši, kā sabruka nacistu vadoņi, no kuriem daudzi izdarīja pašnāvību, bet daži atgriezās un nožēloja savus noziegumus.

Milzīgajam alkoholismam komunistu zemēs ir arī sava pozitīvā puse, proti, tas liecina par ilgām pēc dzīves plašuma, kuru komunisms nespēj dot. caurmēra krievi ir dziļi, devīgi cilvēki, ar plašu sirdi. Komunisms ir sekls un aizdomīgs. Cilvēks meklē ko dziļāku un, to nekur neatradis, meklē to alkoholā. Alkoholismā viņš izsaka savas šausmas par cietsirdīgo un liekulīgo mūžu, kāds viņam jādzīvo. Alkohols viņu atbrīvo uz brīdi, tāpat kā patiesība viņu darītu brīvu uz visiem laikiem, ja vien viņš to zinātu.

Reiz Bukarestē krievu okupācijas laikā es sajutu nepārvaramu vēlēšanos ieiet krogā. Es aicināju sievu nākt man līdz. Iegājis, es ieraudzīju krievu kapteini ar šauteni rokās, kurš visiem draudēja un prasīja, lai viņam dod vēl dzert. Viņam atteica, jo viņš jau tāpat bija pamatīgi piedzēries. Cilvēki krita panikā. Es devos pie krogus īpašnieka, kurš mani pazina, un lūdzu, lai viņš iedod kapteinim liķieri. Turklāt apsoliju, ka sēdēšu viņam blakus un uzmanīšu, lai viņš uzvedas klusi. Mums pienesa vienu vīna pudeli pēc otras. Uz galda bija trīs glāzes. Kapteinis pieklājīgi katru reizi pielēja visas trīs.. un izdzēra visas trīs. Mēs ar sievu nedzērām. Kaut arī viņš bija pamatīgi piedzēries, viņa domas darbojās. Viņš bija pie alkohola pieradis. Es stāstīju viņam par Kristu un viņš klausījās neparasti uzmanīgi.

Beigās viņš teica: "Tu man izstāstīji, kas esi *tu* ,

tagad es tev izstāstīšu, kas esmu es. Esmu pareizticīgo priesteris, kurš viens no pirmajiem noliedza savu ticību, kad Staļina laikā sākās lielās vajāšanas. Es gāju no sādžas uz sādžu, lasīdams lekcijas par to, ka Dieva nav un ka es kā priesteris esmu krāpis tautu. "Esmu krāpnieks un tādi ir visi garīdznieki," es viņiem teicu. Manas dedzības dēļ mani ļoti augsti novērtēja un es kļuvi par čekas virsnieku. Dievs mani par to sodīja, un man ar šīm rokām bija jānogalina kristieši pēc spīdzināšanas. Un tagad es dzeru un dzeru, lai aizmirstu, ko esmu darījis. Bet es to nespēju aizmirst."

Daudzi komunisti izdara pašnāvību - viņu lielākie dzejnieki Jeseņins un Majakovskis, viņu lielais rakstnieks Fadejevs. Viņš tikko bija pabeidzis savu romānu "Laime", kurā skaidroja, ka laime ir pašreizējais darbs komunisma celtniecībā. Viņš pats par to bija tik laimīgs, ka pēc romāna pabeigšanas nošāvās. Viņa dvēselei bija pārāk grūti panest tādus melus. Lielie cīnītāji par komunisma ideāliem cara laikos Jofe un Tomkins nespēja izturēt, redzēdami, kāds komunisms izskatās īstenībā. Arī viņi beidza dzīvi pašnāvībā.

Komunisti ir nelaimīgi. Pat viņu lielie diktatori. Cik nelaimīgs bija Staļins! Pēc gandrīz visu savu veco biedru nogalināšanas viņš visu laiku baidījās, ka nogalinās vai noindēs viņu pašu. Viņam bija astoņas guļamistabas, kuras varēja aizslēgt kā bankas seifus. Nevienam nezināja, kurā guļamistabā kuro nakti viņš pārguļ. Viņš neēda, pirms pavārs viņa klātbūtnē nebija ēdienu vispirms pagaršojis pats. Komunisms nevienu, pat ne viņu lielos diktatorus, nedara laimīgus. Viņiem ir vajadzīgs Kristus.

Gāzdami komunismu, mēs atbrīvotu ne tikai

komunisma upurus, bet arī pašus komunistus. Pagrīdes baznīca rūpējas par paverdzināto tautu visdziļākajām vajadzībām. Palīdziet tai!

X

Pagrīdes baznīcas raksturīga iezīme ir ticības dedzība.

Kāds garīdznieks, kas maskējas ar vārdu "Georgs", savā grāmatā par Dieva pagrīdi atstāsta šādu notikumu:

Ungārijā pie garīdznieka ieradās krievu armijas kapteinis un lūdza satikšanos divatā. Puisis bija ļoti jauns un brašs un viņam patika apzināties, ka ir iekarotājs. Kad viņu aizveda uz nelielu viesistabu un durvis tika aizslēgtas, viņš pamāja uz krustu, kas bija piekārts pie sienas.

"Tu zini, ka tas melo," viņš teica garīdzniekam. "Tas ir tikai veikls triks, ar kuru jūs krāpjat nabaga ļaudis, lai bagātajiem būtu vieglāk viņus turēt neziņā. Bet nu, kad mēs esam vieni! Piekriti man, ka tu nekad neesi īsti ticējis, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls!"

Garīdznieks smaidīja. "Bet, mans nabaga jaunekli, es, protams, tam ticu. Tas ir tiesa."

"Es te netaisos ar tevi dzīt jokus!" uzkliedza kapteinis. "Tas ir nopietni! Nesmejies par mani!"

Viņš izvilkā savu revolveri un piegrūda to cieši klāt garīdznieka krūtīm.

"Ja tu man nepiekritīsi, ka tie ir meli, es šaušu!"

"Es tam nevaru piekrist, jo tas nav tiesa. Mūsu Kungs tiešām ir Dieva Dēls", teica garīdznieks.

Kapteinis nosviēda savu revolveri uz grīdas un apskāva

Dieva vīru. Viņa acīs saskrēja asaras.

"*Tas ir tiesa!*" viņš sauca, "*Tas ir tiesa*, es arī tam ticu, bet es nebiju pārliecināts, ka cilvēki par to varētu iet nāvē, pirms pats to nebiju redzējis. Ak, paldies tev! Tu esi stiprinājis manu ticību. Tagad arī es varētu mirt par Kristu. Tu man esi parādījis, kā."

Es zinu arī par citiem tādiem gadījumiem. Kad krievi bija okupējuši Rumāniju, divi apbruņoti kareivji ar šautenēm rokās iegāja baznīcā. Viņi teica: "Mēs neticam jūsu ticībai. Tie, kuri no tās tūlīt neatteiksies, uz vietas tiks nošauti! Tie, kuri atsakās no ticības, nostājieties pa labi!" Daži nostājās. Tiem lika iziet ārā no baznīcas un doties uz mājup. Viņi bēga, lai glābtu savu dzīvību. Kad krievi bija palikuši vieni ar kristiešiem, tie viņus apskāva un teica: "Arī mēs esam kristieši, bet mēs gribējām palikt kopā tikai ar tiem, kuri gatavi patiesības dēļ mirt."

Tādi cilvēki mūsu zemēs cīnās par Evaņģēliju. Un viņi necīnās tikai par Evaņģēliju. Viņi cīnās arī par brīvību.

Daudzās rietumu kristiešu mājās pāriet daudzas stundas, klausoties pasaulīgu mūziku. Skaļu mūziku var dzirdēt arī mūsu mājās, bet tā skan tāpēc, lai kaimiņi nevarētu dzirdēt sarunas par Evaņģēliju un pagrīdes darbu un nepaziņotu čekai.

Cik ļoti viņi priecājas, kad retumis sastop kādu nopietnu kristieti no Rietumiem!

Šo rindu autors ir tikai nenožīmīgs cilvēks. Bet es esmu to cilvēku balss, kuriem pašiem balss nav - viņiem ir uzlikti uzpurņi un viņi nekad netiks uz Rietumiem. Viņu vārdā es ticības jautājumos un kristietības problēmu risināšanā prasīju nopietnību. Viņu vārdā aicinu jūs aizlūgt un praktiski palīdzēt uzticīgajai, cietējai Pagrīdes baznīcai komunistu zemēs.

Mēs komunistus *uzvarēsim*. Vispirms tāpēc, ka mūsu pusē ir Dievs.

Otrkārt tāpēc, ka mūsu vēsts atbilst uz cilvēka sirds visdziļākajām vajadzībām.

Nacistu laika cietumos pabijušie komunisti man ir atzinušies, ka grūtos brīžos viņi ir lūguši Dievu. Esmu pat redzējis, kā komunistu virsnieki mirst ar vārdiem "Jēzus, Jēzus" uz lūpām.

Mēs uzvarēsim tāpēc, ka mūsu pusē ir visas mūsu tautas kultūras mantojums. Krievi var aizliegt mūsdienu kristiešu sacerējumus. Bet ir vēl Tolstoja un Dostojevskas grāmatas un cilvēki var Kristus gaismu atrast tur. Tāpat Austrumvācijā ir Gēte, Polijā Senkēvičs un citi. Lielākais rumāņu rakstnieks ir Sadovianu. Komunisti ir izdevuši viņa grāmatu "Svēto dzīves", kaut gan ar mainītu nosaukumu - "Leģendas par svētajiem". Pat zem šāda nosaukuma svēto dzīves piemēri iedvesmo.

No mākslas vēstures viņi nevar izsvītrot Rafaēla, Mikelandželo, Leonardo da Vinči darbus. Šīs gleznas stāsta par Kristu.

Kad es ar komunistu runāju par Kristu, manas sabiedrotās ir viņa sirds dziļākās vajadzības - tās man palīdz. Vislielākās grūtības viņam nesagādā vis tas, kā atbildēt uz maniem argumentiem, bet kā aplūsināt savas sirdsapziņas balsi, kas ir manā pusē.

Esmu saticis marksisma profesoru, kurš pirms došanās lasīt savas ateistiskās lekcijas lūdza Dievu, lai tas viņam palīdz! Es pazinu komunistus, kuri devās uz tāliem slepeniem dievkalpojumiem. Kad viņus pieķēra, viņi meloja, ka nav tur bijuši. Pēc tam

viņi raudāja, jo viņiem nebija pieticis drosmes stāvēt stingri par savu ticību, kas viņiem lika dievkalpojumā piedalīties. Arī viņi ir cilvēki.

Un, kad cilvēks ir sācis ticēt, kaut vai ļoti vienkārši, šī ticība attīstās un aug. Mēs esam pārliecināti, ka tā augs un uzvarēs, jo mēs Pagrīdes baznīcā esam redzējuši, ka tā uzvar atkal un atkal.

Kristus mīl komunistus. Viņus var un vajag iegūt Kristum. Viņus var mantot vienīgi Pagrīdes baznīca aiz Dzelzs aizkara. Ikviens, kurš grib piepildīt Jēzus sirds ilgošanos pēc visu cilvēku dvēseļu glābšanas, lai atbalsta Pagrīdes baznīcas darbu. Jēzus teica: "Māciet visas tautas". Viņš nekad nav teicis, lai apstājas pie Dzelzs aizkara. Uzticība Dievam un Lielajam uzdevumam liek mums iet aiz Dzelzs aizkara, kur katrs trešais planētas iedzīvotājs cieš zem komunistu jūga.

Mēs viņus varam aizsniegt, sadarbojoties ar tur jau esošo Pagrīdes baznīcu!

Pagrīdes baznīcu izveidoja trīs grupas, no kurām pirmā - komunistu atlaistie mācītāji un sludinātāji

Pagrīdes baznīca komunistu zemēs veidojās no trim grupām. Pirmajā grupā ir tūkstošiem un tūkstošiem mācītāju un sludinātāju, kurus padzina no baznīcām un atrāva no draudzēm, jo viņi neielaidās kompromisos ar Evaņģēliju. Daudzi no šiem bijušajiem mācītājiem un sludinātājiem jau gadiem atrodas ieslodzījumā un savas ticības dēļ tikuši spīdzināti.

Viņus atbrīvoja un viņi.. tūlīt atsāka savu kalpošanu - slepeni un efektīgi kalpojot Pagrīdes baznīcā. Kaut gan komunisti viņu baznīcas slēdza vai arī viņu vietā ielika daudz "uzticamākus" mācītājus, viņi savu kalpošanu turpina daudz efektīvāk, kalpodami slepenajās pagrīdes tikšanās reizēs - šķūņos, bēniņos, pagrabos, siena pļavās naktī - visur, kur slepeni pulcējas ticīgie. Šie cilvēki ir "dzīvi asinsliecinieki", kuri neatteiksies no kalpošanas un kuri riskē ar vēl lielākām spīdzināšanām un jauniem arestiem.

Otrā grupa - laju baznīca

Otrā Pagrīdes baznīcas grupa ir lielais skaits draudžu locekļu, uzticīgie vīrieši un sievietes. Jāsaprot, ka Krievijā vai Ķīnā nav nominālu, remdenu, divkosīgu kristiešu. Cena, ko maksā kristieši, ir pārāk augsta. Otrs, kas jāpatur prātā, ir fakts, ka vajāšanas ir vienmērt radījušas tikai vēl labākus kristiešus - liecinošus kristiešus, kuri manto dvēseles. Komunistu vajāšanas ir pāršāvušas pār strīpu un radījušas nopietnus, savam darbam no sirds nodevušos kristiešus, kādus brīvajās zemēs var sastapt reti. Šie cilvēki nespēj saprast, kā var būt kristietis un negribēt mantot katru sastapto dvēseli.

"Krasnaja Zvezda" (krievu armijas avīze) uzbruka Krievijas kristiešiem, sacīdama, ka "Kristus pielūdzēji kāro iecirst savus plēsīgos nagus katrā cilvēkā". Bet viņu spožā kristīgā dzīve piešķir viņiem kaimiņu un tuvinieku mīlestību un cieņu. Katrā

sādžā vai ciemā visieredzētākie un visvairāk mīļtie iedzīvotāji ir tieši kristieši. Ja kāda māte ir pārāk slima, lai rūpētos par saviem bērniem, tad māte, kura nāk un tos pieskata, ir kristiete. Kad vīrs ir pārāk slimš, lai pats sacirstu malku, viņa vietā to izdara kāds cits vīrs - kristietis. Viņi savu kristietību dzīvo un kad viņi sāk liecināt par Kristu, cilvēki klausās un tic, jo viņi ir redzējuši Kristu viņu dzīvē. Tā kā baznīcā drīkst runāt tikai valdības atļauts garīdznieks, miljoniem dedzīgu un pašai dziedīgu kristiešu manto dvēseles uz katra stūra, liecinot un kalpojot tirgus laukumos, pie ciema ūdens akas - visur, kur viņi iet. Komunistu avīzes žēlojas, ka gaļas izcirtēji kristieši ietin gaļu pārdošanai kopā ar evaņģēlija tekstiem. Komunistu prese vēsta, ka kristieši, kuri strādā komunistiskajās tipogrāfijās, slepus atgriežas darbā vēlu naktī, ieslēdz savas mašīnas, nodrukā vairākus tūkstošus eksemplāru kristīgas literatūras un atkal izslēdz tās pirms saullēkta. Komunistu prese atzīstas, ka kristiešu bērni Maskavā "no kāda avota" ir saņēmuši Evaņģēlijus un daļas no tā pārraksta ar roku. Bērni vēlāk šīs "grāmatas" saliek savu skolotāju mēteļu kabatās, kamēr tie karājas garderobē. Ļoti spēcīgi, dvēseles mantojoši misionāri visās komunistu zemēs ir daudzie draudžu locekļi un locekles. Komunistiskajā Kubā bijušie misionāri liecina, ka pēc tam, kad visi īstie garīdznieki tika arestēti, vajāti vai nomainīti ar komunistiskajiem "garīdzniekiem", top jauna, slepena "laju baznīca".

Šie miljoni pašai dziedīgo, īsto un dedzīgo laju ir šķīstījušies pašās vajāšanu ugunīs, lai gan komunisti cerēja, ka šīs liesmas viņus iznīcinās.

Trešā grupa: oficiālās baznīcas mācītāji un sludinātāji, kurus nevar iegrožot un apklusināt

Trešā vitālā Pagrīdes baznīcas daļa ir daudzie garīdznieki oficiālajās, bet iegrožotajās un apklusinātajās "baznīcās". Pagrīdes baznīca nav kaut kas pilnīgi *šķirts* no oficiālās baznīcas. Daudzās komunistiskajās zemēs - Dienvidslāvijā, Polijā un Ungārijā daudzi oficiālās baznīcas mācītāji slepus darbojas Pagrīdes baznīcā. Dažās zemēs abas baznīcas ir cieši saplūdušas kopā. Šiem mācītājiem nav atļauts runāt par Kristu ārpus savām mazajām vienistabas baznīciņām. Viņi nedrīkst noturēt bērnu vai jauniešu tikšanās. Nekristieši baidās nākt. Mācītājiem ir aizliegts lūgt par slimajiem draudzes locekļiem viņu mājās. Viņus no visām pusēm ierobežo komunistu diktāts, kas viņu "baznīcas" padara bezjēdzīgas. Ļoti bieži šie mācītāji, sastapdamies ar šādu kontroli, kas ņirgājas par "relīģijas brīvību", drosmīgi riskē ar savu brīvību, uzņemdamies paralēlu slepenu kalpošanas darbu, kas sniedzas tālu pāri komunistu novilktajām robežām. Šie mācītāji uzņemas slepenu kalpošanu bērniem un jauniešiem. Viņi slepus evaņģelizē kristiešu mājās un pagrabos. Viņi slepus saņem un izslāpušajām dvēselēm izdala kristīgo literatūru. Viņi riskē ar savu brīvību, slepus ignorēdami oficiālos ierobežojumus un kalpodami izslāpušajām dvēselēm savā tuvumā. No ārpuses šķietami paklausīgi un padevēīgi, viņi riskē ar savu dzīvību, lai slepus izplatītu Dieva Vārdu. Daudzi šādi cilvēki tika atklāti un arestēti nesen Krievijā. Viņiem piesprieda vairākus gadus ieslodzījumā.

Viņi ir Pagrīdes baznīcas trešā dzīvīgā daļa.

Bijušie garīdznieki - komunistu atlaistie un vajātie, laju baznīca, oficiālie mācītāji, kuri slepus turpina daudz lielāku un plašāku kalpošanas darbu, nekā atļauts, - viņi visi strādā Pagrīdes baznīcā. Un Pagrīdes baznīca pastāvēs, kamēr kritis komunisms. Dažās zemēs viena daļa ir aktīvāka par citu, bet tās visas ir kopā, strādā Kristum un ar daudz ko riskē.

Kāds cilvēks, kurš regulāri ceļo uz komunistu zemēm un ļoti interesējas par reliģijas jautājumiem, atgriezies rakstīja, ka viņš nekad nav sastapies ar Pagrīdes baznīcu.

Tas ir tāpat, kā apceļot Centrālās Āfrikas neizglītotās ciltis un atgriežoties sacīt: "Es izjautāju visus. Es viņiem prasīju, vai viņi runā prozā. Visi man teica, ka nē." Patiesībā viņi visi runā prozā, paši to nezinādami.

Pirmo gadu desmitu kristieši neapzinājās, ka ir kristieši. Ja jūs viņiem būtu jautājuši, kāda ir viņu reliģija, viņi jums atbildētu, ka ir jūdi, israēlīti, kuri tic Jēzum kā Mesijam, brāļi, svētie, Dieva bērni. Vārdu "kristieši" viņiem piedēvēja daudz vēlāk, pirmo reizi Antiohijā.

Neviens no Lutera piekritējiem neuzskatīja sevi par luterāni. Pats Luters pret šo vārdu ļoti iebilda.

"Pagrīdes baznīca" ir nosaukums slepenai organizācijai, kas spontāni izveidojās visās komunistu zemēs, un šo nosaukumu tai devuši komunisti, kā arī Austrumeiropas reliģiskās dzīves pētnieki no Rietumiem. Paši Pagrīdes baznīcas locekļi šajā vārdā savu organizāciju nesauc. Viņi sevi sauc par kristiešiem, ticīgajiem, Dieva bērniem. Bet viņi strādā pagrīdes darbu, satiekas pagrīdē, viņi izplata Evaņģēliju slepenās sapulcēs, kuras dažreiz apmeklē tie paši ārzemnieki, kuri apšaubā, ka esot redzējuši Pagrīdes baznīcu. Tas ir adekvāts nosaukums,

kuru izdomājuši šīs brīnišķīgi slepenās organizācijas pretinieki vai dedzīgi līdzjutēji ārpus tās.

Jūs varat gadiem ilgi ceļot pa Rietumiem un tā arī neieraudzīt Padomju spiegošanas tiklu, kas nebūt nenozīmē, ka šī spiegošanas tikla nav. Gluži vienkārši tas nav tik stulbi izveidots, lai atklātos ziņkārīgajiem ceļotājiem.

Nākošajā nodaļā es citēšu izvilkumus no Padomju preses, kuri pierāda šīs drosmīgās Pagrīdes baznīcas eksistenci un arvien lielāko nozīmi.

X

Es jau stāstīju par mūsu pieredzi kristīgās vēsts slepenā izplatīšanā padomju armijā un komunistiskajā Rumānijā.

Esmu vērsies pie jums ar lūgumu palīdzēt pasludināt Kristu komunistiem un viņu apspiestajiem ļaudīm.

Vai mans aicinājums ir "fantastisks" un "nerealizējams"?

Vai tas ir reālistisks?

Vai *tagad* Krievijā un citās zemēs eksistē Pagrīdes baznīca? Vai pagrīdes darbs tur ir iespējams arī šodien?

Uz šiem jautājumiem mēs varam atbildēt ar ļoti labām ziņām.

Komunisti svin komunisma valdīšanas pusgadsimtu. Bet viņu uzvara patiesībā ir sakāve. Ir uzvarējusi kristietība, nevis komunisms. Krievu prese, kam mūsu organizācija rūpīgi seko, ir pilna ar informāciju par Pagrīdes baznīcu. Pirmo reizi Pagrīdes baznīca ir kļuvusi tik stipra, ka tā strādā pat pa pusei atklāti, iedvesdama bailes komunistiem. Un informācija, kas mums ir no

citiem avotiem, apstiprina komunistiskās preses ziņas.

Atcerieties, Pagrīdes baznīca ir kā leduskalns! Tā lielākoties ir neredzama, bet mazu tās daļu bieži var redzēt.

Nākošajās lappusēs es sniegšu ļoti īsu vissvarīgāko ziņu apkopojumu.

Leduskalna smaile

1966. gada 7. novembrī Suhumi (Kaukāzā), zem atklātas debess, Pagrīdes baznīca noturēja lielu sapulci. Uz to ieradās daudzi ticīgie no citām pilsētām. Pēc altāra aicinājuma Kristu pieņēma četrdesmit septiņi jaunieši un viņi nekavējoties tika kristīti Melnajā jūrā, tieši tāpat kā Bībeles laikos.

Pirms tam, laika apmācībām nebija. Pagrīdes baznīcas sludinātāji padomju diktatūras piecdesmit gados būdami bez Bībelēm vai citām kristīgām grāmatām, bez speciāliem semināriem, nebija izglītoti teoloģijā. Tāds nebija arī diakons Filips. Un etiopiešu galma einuhs, ar kuru viņš bija runājis, viņam jautāja "Lūk, ūdens, kas mani kavē kristīties?" - Filips teica: "Ja tu no visas sirds tici, tad to var." Tad viņi tūlīt nokāpa ūdenī un viņš tika kristīts. (Apustuļu darbi 8:36-38).

Melnajā jūrā ūdens pietiek, un Pagrīdes baznīca ir atsākusi Bībeles laiku praksi.

"Učiteļskaja Gazeta" 1966. gada 23. augustā sniedz ziņas no Rostovas pie Donas, ka baptisti, kuri atteikušies savu draudzi reģistrēt saskaņā ar likumu un paklausīt saviem tā saucamajiem "vadītājiem", kurus iecēluši komunisti, uz ielas sarīkojuši demonstrāciju.

neieteiktu risināt bandītisma problēmu tikai ar mīlestību. Pret bandītiem ir jāstājas ar policijas spēku, tiesnešiem un cietumiem, un ne tikai ar mācītājiem. Ja bandīti nenostājas uz pareizā ceļa, viņus ir jāliek cietumā. Kristiešu vārdu "mīlestība" es nekad nelietošu tam, lai kavētu pareizo politisko, ekonomisko vai kultūras cīņu pret komunistiem, redzot, ka viņi nav nekas cits kā starptautiska mēroga bandīti. Bandīts nozog naudas maku, viņi nozog veselās valstis.

Bet mācītājam un katram kristietim ir jādara viss, lai komunistus un viņu upurus vestu pie Kristus - lai kādus noziegumus viņš būtu pastrādājis. Par komunistiem jālūdz ar sapratni.

Evaņģēliji, Bībeles ir ārkārtīgi nepieciešami

Otrkārt, brīvie kristieši var palīdzēt, sūtīdami Bībeles vai Bībeles daļu izdevumus. Ir paņēmienu, kādiem tos var droši iesūtīt komunistu zemēs. Kopš atrodos šeit, esmu izsūtījis ļoti daudz, un tas viss ir netraucēti nonācis līdz mērķim. Pilnīgi noteikti ir ceļi, pa kādiem Bībeles nosūtīt, ja vien jūs, brīvie kristieši, tās saviem brāļiem un māsām Pagrīdes baznīcā nodrošināsiet. Kad vēl biju Rumānijā, es pa šiem ceļiem saņēmu daudzas Bībeles. Par to, kā tās atsūtīt, jautājumu nav. Vienīgi tās ir jāsaģādā.

Tās ir ļoti nepieciešamas. Tūkstošiem kristiešu Krievijā un tās satelītvalstīs nav redzējuši Bībeles vai Evaņģēlijus divdesmit vai pat piecdesmit gadus.

Reiz pie manis uz mājām atnāca divi ļoti netīri zemnieki. Viņi bija atbraukuši no sava ciema, lai visu

ziemu ar savām lāpstām raktu sasalušo zemi un par nopelnīto naudu varbūt varētu nopirkt vecu, apdriskātu Bībeli, ko aizvest sev līdz uz ciemu. Tā kā es tikko biju saņēmis Bībeles no Amerikas, es varēju viņiem iedot jaunu, nevis apdriskātus Bībeli. Viņi neticēja savām acīm! Viņi gribēja man samaksāt ar, rokot sasalušo zemi, nopelnīto naudu. No naudas es atteicos. Viņi steidzās ar jaunajām Bibelēm atpakaļ uz savu ciemu. Pēc dažām dienām es saņēmu nevaldāma, ekstātiska prieka pilnu vēstuli ar pateicību par Rakstiem. To bija parakstījuši trīsdesmit ciematnieki! Viņi bija uzmanīgi sadalījuši Bībeli trīsdesmit daļās un apmainījās ar tām!

Ir saviļņojoši dzirdēt, kā kāds krievs lūdz, lai viņam iedod kaut vienu Bībeles lappusi. Viņš ar to baro savu dvēseli. Viņi ir priecīgi, ja var savu govi vai kazu apmainīt pret Bībeli. Kāds man pazīstams vīrs, pārdeva savu laulību gredzenu, lai iegūtu nodriskātu Jauno Derību. Mūsu bērni nekad nav redzējuši Ziemassvētku atklātnes. Ja kādam tā ir, visi ciema bērni saskrien to apskatīt un kāds vecāks cilvēks viņiem tad skaidro par Jēzus bērniņu, par Svēto Jaunavu, un tālāk - stāstu par Kristu un pestīšanu. Un tas viss.. no vienas Ziemassvētku atklātnes! Mēs varam sūtīt Bībles, Evaņģēlijus un literatūru. Tas ir viens no veidiem, kā *jūs* varat kau ko darīt.

Treškārt, mums ir jādrukā un jāsūta speciāla literatūra kā pretpēks ateisma indei, kas tiek dota bērniem, sākot no bērnudārza līdz augstskolai. Komunisti ir sagatavojuši savu "Ateista rokasgrāmatu". Tā ir ateistu "Bībele". Vienkāršotā veidā tā tiek mācīta jau bērnudārzā un augstākā limeni, bērnam pieaugot. Kristīgajā pasaulē nekad nav

nodrukāta atbilde "Ateista rokasgrāmatai". Mēs varam un mums ir jānodrukā un jāiesūta kristīga atbilde uz indīgajām ateistiskajām mācībām. Mums tas ir jādara nekavējoties, jo Pagrīdes baznīcai nav literatūras, ko iedot jauniešiem, kurus šī grāmata saindē. Pagrīdes baznīcas rokas būs sasieta uz muguras līdz tam laikam, kamēr tai nebūs šādas literatūras visās komunistisko zemju valodās.

Mūsu saindētajiem jauniešiem ir nepieciešama atbilde - Dieva atbilde, kristiešu atbilde, mūsu atbilde! Un jūs varat līdzēt arī tā, palīdzot sagatavot atbildi "Ateistu rokasgrāmatai", proti, ilustrētu jaunatnes literatūru un bērnu Bībeles.

Ceturtais, kas mums jādara, ir "jāsadodas rokās" ar Pagrīdes baznīcu un jāsniedz tai finansiāla palīdzība, lai tās locekļi varētu braukāt apkārt un veikt personisku evaņģelizāciju. Šobrīd tik daudzi no viņiem ir "piesieti" pie savām mājām naudas trūkuma dēļ, kas nepieciešama biļetēm, autobusiem, vilcieniem un pārtikai ceļa laikā. Tādējādi viņi ir uz sēkļa, bez iespējām pārvietoties, kad tajā pašā laikā ciemi divdesmit, trīdesmit jūdžu attālumā velti sauc, lai viņi ierodas uz slepenajām sanāksmēm. Piešķirot viņiem kaut dažas stērliņu mārciņas mēnesī, mēs varētu viņus "atraisīt", lai viņi spētu atbildēt šiem saucieniem un ar Dieva Vārdu doties uz tālākām pilsētām un ciemiem.

Kādreizējiem mācītājiem, kuri par savu ticību ir bijuši cietumā, piemīt dedzīga Evaņģēlija vēsts, viņiem ir kvēla mīlestība uz pazudušajām dvēselēm, bet viņiem nav līdzekļu, lai šo vēsti aiznestu uz pilsētām un ciemiem. Pāris mārciņas mēnesī viņiem šos līdzekļus piešķirtu.

Kristiešu lajiem ir jāpalīdz. Kā kristieši viņi tik

tikko nopelna savai iztikai un, lai ceļotu no ciema uz ciemu, no pilsētas uz pilsētu ar Evaņģēlija Vārdu, nekas pāri nepaliek. Tas ir "brīnums", ko paveiktu pāris mārciņas mēnesī.

Oficiālās baznīcas mācītājiem, kuri ļoti riskēdami vada slepenu paralēlu kalpošanas darbu, ir jābūt līdzekļiem, kurus slepeni piešķirt šim vajadzībām. "Alga", ko viņiem piešķir komunistu valdība, ir ārkārtīgi zema. Ar šo mācītāju gatavību riskēt ar savu brīvību, ignorējot komunistu ierobežojumus un sludinot Evaņģēliju bērniem, jauniešiem un pieaugušajiem slepenajās sanāksmēs, nepietiek. Viņiem ir jābūt līdzekļiem, lai varētu realizēt savu auglīgo, slepeno misiju.

Šādam Pagrīdes baznīcas loceklim efektīvi izplatīt Evaņģēliju palīdzēs piecas vai desmit mārciņas mēnesī. Tas ir vēl viens veids, kā jūs varat palīdzēt Pagrīdes baznīcai.

Bez tam Evanģēlijs mums komunistu zemēs ir jāraida pa radio. Izmantojot brīvās pasaules radiostacijas, mēs varam garīgi barot Pagrīdes baznīcu, kurai pašai ir ļoti vajadzīga Dzīvības Maize. Tā kā pašās komunistu zemēs viņiem ir īsviļņu radiatoraidītāji, ar ko pārraidīt savu propagandu, miljoniem krievu un citu paverdzināto tautu cilvēkiem ir uztvērēji, ar kuriem iespējams šādas programmas uztvert. Tagad, lai raidītu uz komunistu zemēm, durvis ir atvērtas. Šis darbs ir jāpaplašina. Pagrīdes baznīcai ir nepieciešama garīgā barība, ko sniegtu šie raidījumi. Tas ir vēl viens veids, kā jūs varat palīdzēt Pagrīdes baznīcai komunistu zemēs.

Kristiešu mocekļu ģimeņu traģēdija

Mums ir jāsniedz palīdzība kristiešu mocekļu ģimenēm. Desmitiem tūkstošu šādu ģimeņu neapprakstāmi traģiski cieš. Kad Pagrīdes baznīcas loceklis tiek arestēts, viņa ģimeni piemeklē briesmīgs trieciens. Palīdzēt viņiem ir aizliegts ar visstingrāko likumu. Komunisti ir ļoti rafinēti izplānojuši kā palielināt sievu un bērnu ciešanas. Ar to brīdi, kad kristietis iemests cietumā un bieži vien tiek notiesāts uz nāvi un spīdzināšanām, ciešanas tikai sākas. Viņa ģimene cieš nebeidzami. Es varu apliecināt faktu, ja ierindas kristieši no brīvās pasaules nebūtu sūtījuši man un manai ģimenei palīdzību, mēs noteikti nebūtu izdzīvojuši un es šos vārdus nevarētu rakstīt!

Nupat Krievijai un citām zemēm gāžas pāri jauns kristiešu arestu un vajāšanu vilnis. Mocekļu skaits pieaug visu laiku. Kaut arī viņi iet pretī savai nāvei un savai algai, viņu ģimenes dzīvo drausmīgos apstākļos. Mēs varam un tas ir mūsu pienākums palīdzēt. Protams, mums ir jāpalīdz bada cietējiem indiešiem un afrikāņiem. Bet kurš ir pelnījis kristiešu palīdzību vairāk, nekā to ģimenes, kuri ir miruši par Kristu vai kuri ticības dēļ tiek spīdzināti komunistu cietumos?

Kopš esmu atbrīvots, Kristīgā Misija Komunistu zemēm jau ir nosūtījusi lielu palīdzību kristiešu mocekļu ģimenēm. Taču padarīts ir maz, salīdzinot ar to, ko varētu izdarīt, ja palīdzētu arī jūs.

Kā Pagrīdes baznīcas loceklis, kurš izglābies, es rakstu jums vēsti, prasījumu, lūgumu no mūsu brāļiem tur.

Viņi mani sūtīja, lai es šo vēsti nododu viņu vārdā. Brīnumainā kārtā esmu izdzīvojis un varu to izdarīt.

Esmu jums pastāstījis par nepieciešamību nest Kristu komunistu pasaulei; par nepieciešamību palīdzēt kristiešu mocekļiem; par praktiskiem paņēmieniem, kā jūs varat palīdzēt Pagrīdes baznīcai izpildīt tās misiju Evaņģēlija izplatīšanā.

Kad man sita pa kāju pēdām, mana mēle kļiedza. Kāpēc mana mēle kļiedza? Tai taču nesita. Tā kļiedza tāpēc, ka mēle un kājas pieder vienam un tam pašam ķermenim. Un jūs, brīvie kristieši, esat tās pašas Kristus miesas locekļi, kas tiek sista komunistu cietumos, no kuras tagad nāk Kristus asinsliecinieki.

Vai jūs varat nejust mūsu sāpes?

Komunistu zemēs visā savā skaistumā, pašai-izliecībā un nesavtībā ir atdzimusi pirmbaznīca.

Kamēr mūsu Kungs Jēzus Kristus pārdzīvoja mokas, lūgdams Ģetzemanes dārzā, Pēteris, Jēkabs un Jānis bija akmens sviediena attālumā no lielākās drāmas cilvēces vēsturē -

bet viņi gulēja, cieši aizmiguši. Cik daudz no jūsu kristīgām rūpēm un devuma ir vērsts mocekļu baznīcas atbrīvošanai? Pajautājiet saviem mācītājiem un baznīcas vadītājiem, kas jūsu vārdā ir izdarīts, lai palīdzētu jūsu brāļiem un māsām aiz Dzelzs aizkara.

Aiz Dzelzs aizkara atkal viscaur atkārtojas pirmbaznīcas drāma, drosme un mokas - un brīvā baznīca guļ.

Mūsu brāļi tur vieni un bez palīdzības izcīna vislielāko, visdrosmīgāko cīņu divdesmitajā gadsimtā, kas varonības, pašizliecības un degsmes ziņā līdzinās pirmbaznīcai. Un brīvā baznīca guļ, nelikdamās zinīs par tās cīņu un mokām, tāpat kā Pēteris, Jēkabs un Jānis gulēja sava Pestītāja moku stundā.

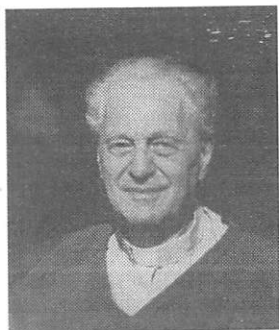
Vai arī jūs gulēsiet, kamēr Pagrīdes baznīca, jūsu brāļi Kristū, vieni cietīs un cīnīsies par Evaņģēliju?

Vai jūs sadzirdēsiet mūsu vēsti:

"Atcerieties mūs, palīdziet mums!"

"Nepametiet mūs!"

Nu esmu jums nodevis uzticīgās cietējas Pagrīdes baznīcas komunistu zemēs vēstījumu no jūsu brāļiem un māsām, kas cieš ateistiskā komunisma važās.

Rihards Vurmbrands dzimis 1909.g.

24. martā Bukarestē kā ceturtais dēls zobārsta ģimenē. Viņa vecāki bija cēlušies no vācu un ebrēju priekštečiem, bet jūdaisma ticību nekopa. Rihardam bija tikai 9 gadi, kad ģimene zaudēja tēvu, un sākās grūts laiks, sāka trūkt pārtikas un apģērba. Rihards uzauga bez ticības. Viņš aizvien meklēja dzīves jēgu, daudz lasīja un 16 gadu vecumā kļuva par ateisma un komunisma cīnītāju. Kā jauns veikalnieks viņš 30-to gadu Rumānijā piedalījās saimnieciskā uzplaukuma tapšanā un baudīja to, ko galvaspilsēta spēj piedāvāt. 1936.g. 26. oktobrī viņš apprecējās ar Sabīni Osteru, kas nāca no ticīgu ebrēju ģimenes. Gadu pēc laulībām Rihards saslima ar tuberkulozi, un viņam vajadzēja ārstēties Karpatu kalnos. Tur viņam kāds vecs namdaris liecināja par ticību uz Jēzu un iedeva Jauno Derību. Viņš to lasīja un bija fascinēts no Jēzus personības. Drīz pēc tam viņš pievērsās dzīvai ticībai un likās kristīties. Viņa sieva Sabīne par to bija tā izmisusi, ka domāja par pašnāvību. Taču pēc pusgada arī viņa ieguva pārliecību, ka nevar bez Dieva dzīvot.

1938. gadā piedzima viņu vienīgais dēls Mihails, vēlāk tika adoptēts vēl viens zēns. Laikā, kad bija sācis rosīties naidis pret ebrējiem, viņiem neizdevās iegūt uzņēmšanu kristīgajās draudzēs. Taču kā aktīvs evaņģēlists Rihards sāka drīz pulcināt ap sevi kristīgos ebrējus un rumāņus. Šī draudze kļuva pazīstama visā Rumānijā. Pēc teoloģijas studijām 1939. gadā Anglikāņu ebrēju misija, kuras uzdevumā viņš strādāja, ordinēja viņu par mācītāju. Gan kā ebrējam, gan kā tādām, kura senčos ir vācieši, viņam jau 40-tajos gados nācās vairākkārt iepazīties ar ieslodzījumu cietumos. Kad 1945. gadā padomju armija atbrīvoja Bukaresti, viņš sāka pievērsties ar evaņģēliju karavīriem. 1948. gada 29. februārī Rihardu Vurmbrandu arestēja uz ielas, un astoņus gadus viņam nācās pavadīt ieslodzījumā, to starpā trīs gadus izolatorā, kur bija jāpiedzīvo drausmīga spīdzināšana. Ilgu laiku viņa sieva neko par viņu nezināja. 1950. gadā arestēja arī viņu un notiesāja uz 3 gadiem spaidu darbos pie Melnās jūras-Donavas kanāla rakšanas. Par viņu bērniem slepeni rūpējās daži draudzes locekļi. Oficiāli tas bija aizliegts. Alise Panaidora par šo mīlestības darbu samaksāja ar ilgiem gadiem ieslodzījumā.

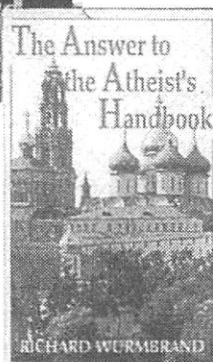
1956. gadā Vurmbrandu atbrīvoja, un atkal viņš uzsāka darbu draudzē. 1958. gadā viņu apcietināja no jauna un notiesāja uz 25 gadiem ieslodzījumā. Sakarā ar 1964. gada amnestiju viņu priekšlaicīgi atbrīvoja. Tad draudze viņu lūdza izceļot uz Rietumiem un tur liecināt par Baznīcas ciešanām zem komunisma.

Citas R. Vurمبرanda grāmatas

"Markss un Sātans" R. Vurمبرanda pētījums: Kārlis Markss ir savu dzīvi sācis dievbijīgā ģimenē. Dažādi dokumenti liecina, ka viņš ir bijis ticīgs, bet kādas krāsas pārmaiņas viņu ir novedušas dziļā naidā uz Dievu un visām kristīgajām vērtībām. Pētot Marksa dzejoļus, lugas, korespondenci un biogrāfiskās piezīmes, mācītājs Vurمبرands pārliecinoši atklāj Marksa saistības ar sātānismu. Grāmata tulkota daudzās valodās, arī latviešu.

"Atbilde ateistu rokasgrāmatai" Māc. Vurمبرands dod atbildi uz ateistu rokasgrāmata 100 lappusēs apkopotajiem Dieva nolieģumiem (izdota 1961.g. Maskavā), apliecinot Dieva eksistenci, mūžīgo dzīvību, Bībeles patiesības un cilvēka vērtīgumu. Izcila grāmata tiem, kas šaubās.

"Uzvarētāji" "Vai arī mēs varam kļūt tādi, kā tie, kurus Bībele nosauc par vairāk nekā uzvarētājiem?" jautā Vurمبرands.

"Esmu ar tādiem personīgi sastapies. Esmu piedzīvojis, kā cilvēki atdod savus medikamentus citiem slimiem ieslodzītajiem, kas būtu glābuši dzīvību viņiem pašiem. Esmu redzējis, kā izbadējuši cilvēki spēj atdot beidzamo maizes kumosu citiem. Esmu redzējis tādu prieku viņu sejās, ka tās ir starojušas kā saule." Šī grāmata nerunā par pilnību sasniegušiem svētajiem. Tā liecina par vidusmēra cilvēkiem, kuri spēku neatrada savā vārēšanā: spēku, kas patiesībā pieejams visiem.

"No ciešanās līdz triumfam"

Mācītājs Vurمبرands pavadīja komunistu cietumos 14 gadus. Kopš tā laika 25 gadus viņš ir dzīvojis trimdā. Šī grāmata apraksta viņa atgriešanos mīļotajā dzimtenē Rumānijā. Tur ir sastopamas daudzas sirdssāpes, bet arī Dieva žēlastībā pārveidoti cilvēki. Viss notikušais māc. Vurمبرandam nav kaut kādas atmaksas piedzīvojums, bet gan Kristus mīlestības apstiprinājums.

